

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΜΕΣΣΟΛΟΝ
ΥΠΗΡΧΑ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

**ΑΣΤΙΚΕΣ ΘΕΩΡΕΣ: ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ**

ΜΑΤΙΟΥΔΑ ΣΟΥΛΗ ΑΝΝΑ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΠΕΤΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περίληψη	...01
Foucault: ο χώρος και το έτερο	...02
Η προβολή μέσα στο αστικό τοπίο ως ετεροτοπία	...02
Ποιές τοποθεσίες;	...03

ΣΕΝΑΡΙΟ 1^ο :ANNA-MARIA ΚΑΛΟΥΤΑ

Τοπογραφικό	...05
Αρχική Κατάσταση	...07
Υπάρχουσα Κατάσταση	...08
Κεντρική Ιδέα	...09
Πρόταση	...14

ΣΕΝΑΡΙΟ 2^ο :ΕΡΜΗΣ

Τοπογραφικό	...22
Αρχική Κατάσταση	...24
Υπάρχουσα Κατάσταση	...25
Κεντρική Ιδέα	...26
Πρόταση	...31

ΣΕΝΑΡΙΟ 3^ο :ΚΥΨΕΛΑΚΙ

Τοπογραφικό	...39
Αρχική Κατάσταση	...41
Υπάρχουσα Κατάσταση	...42
Κεντρική Ιδέα	...43
Πρόταση	...48

Βιβλιογραφία

Περίληψη

Για τον Foucault, οι ετεροτοπίες αποτελούν χώρους πραγματικούς και θεσμοποιημένους, χώρους που στεγάζουν το αλλιώτικο και το έτερο και βρίσκονται μπερδεμένοι μέσα στο πλέγμα του αστικού ιστού, «ένα είδος υλοποιημένης ουτοπίας στην οποία όλες οι πραγματικές χωρικές διατάξεις, όλες οι άλλες χωρικές διατάξεις που συναντά κανείς στο εσωτερικό της κοινωνίας, ταυτόχρονα αναπαρίστανται, αμφισβητούνται και ανατρέπονται». Χώροι που δεν είναι απλά «άλλοι χώροι», αλλά είναι επίσης «άλλος από» τον καθιερωμένο τρόπο να σκεφτεί κανείς χωρικά.

Σκεπτόμενοι λοιπόν χωρικά με έναν «άλλο από» τον καθιερωμένο τρόπο, εκλαμβάνουμε χώρους πραγματικούς και ήδη υπάρχοντες, και επιχειρούμε να τους μεταμορφώσουμε σε τοπία με σκοπό και αισθητικές/βιωματικές δυνατότητες, μέσω μιας εναλλακτικής χρήσης. Επιχειρούμε να δούμε την κινηματογραφική προβολή μέσα στο αστικό τοπίο, ως μια «αστική performance», που αναδιατάσσει τα συμβολικά νοήματα του χώρου. Τι θα συμβεί αν μέσα σε χώρους της καθημερινότητας που είναι συμβολικά φορτισμένοι, λόγω του παρελθόντος τους δημιουργηθεί μια αντιστροφή με αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός χώρου ετεροτοπικού; Αυτό το ερώτημα επιχειρείται να απαντηθεί μέσω αυτής της εργασίας.

Η ανάπτυξη του θερινού κινηματογράφου στην Αθήνα ήταν άμεσα συνδεδεμένη με το σχηματισμό και την ανάπτυξη της νέας πόλης. Η επέκταση της Αθήνας από το κέντρο προς την περιφέρεια προκάλεσε μια παράλληλη επέκταση της διασποράς των προβολών. Οι πλατείες των γειτονιών, ως κεντρικά σημεία στα οποία υπήρχε κοινωνική αλληλεπίδραση, έγιναν οι νέες τοποθεσίες για υπαίθριες προβολές ταινιών. Με τη στροφή προς ένα νέο παράδειγμα λοιπόν, ένα «αστικό πείραμα» ίσως, προτείνεται η ανάδειξη ξανά των θερινών κινηματογράφων της Αθήνας, αυτή τη φορά σε μια προσπάθεια επαναπροσδιορισμού της έννοιας της προβολής μέσα στο χώρο. Επιλέγονται και αναλύονται τρία υποθετικά σενάρια, τρεις χώροι, με διαφορετική χρήση ο καθένας τους, και που στο παρελθόν είχαν υπάρξει ως θερινοί κινηματογράφοι, στους οποίους εγκαθίστανται αυτές οι νέες δομές.

Abstract

According to Foucault, heterotopias are real and organized spaces, places of otherness, which are simultaneously physical and mental. These places are part of the urban tissue, “a sort of realized utopia, in which all real spatial patterns, and all the other spatial patterns that exist inside society, are simultaneously represented, questioned and reversed”. Spaces that are not just “other places”, but “an-other” way to think spatial.

Thinking spatial with “an-other” from the standard way, we interpret already existing spaces and we try to transform them into places with purpose and aesthetic/experiential potential, through an alternative use. We attempt to see the cinema projection inside the urban space as an “urban performance”, which re-composes the symbolic meanings of space. What will happen if, in spaces of the everyday life, that are symbolically loaded because of their past, we create a reversal that will result in the creation of an heterotopic space? That is the main question trying to be answered with this project thesis.

The development of open air cinema in Athens has always been connected with the formation and the development of the new city. The extension of Athens from the centre to the periphery caused a parallel dispersion of the open air projections. The squares of the neighborhoods, as central spots where social interactions happened, became the new places for open air projections. Turning towards a new example nowadays, an “urban experiment” is proposed, with the emergence of the open air cinemas of the city again, but this time redefining the meaning of projections in space. Three hypothetical scenarios are selected and analyzed. Three spaces, with different program of uses each one, but with a common past, the one of having been open air cinemas before, are selected to become new heterotopias.

Foucault: ο χώρος και το έτερο

Οι ετεροτοπίες, χαρακτηρίζονται ως τόποι του «έτερου», δηλαδή του άλλου, του διαφορετικού, του μη κανονικού, εκεί όπου οι κοινωνικές σχέσεις διαφοροποιούνται από τις κυρίαρχες, ένα πέρασμα προς το διαφορετικό, παρά μία εφήμερα έστω, παγιωμένη κατάσταση. Ο Foucault, στο δοκίμιό του «Περί αλλοτινών χώρων» προσπαθεί να προσδιορίσει τους μεταβατικούς αυτούς χώρους που φιλοξενούν την ετερότητα. Υποστηρίζει την ύπαρξη του «άλλου» μέσα στο «όλον» γιατί εκεί εντοπίζονται τα πιο δυναμικά του στοιχεία.

Ακολουθώντας αυτό το σχήμα, αναζητά αυτούς τους χώρους, αυτές τις κοινωνικο-χωρικές συνθήκες, που δεν εντάσσονται στο «κανονικό». Για τον ίδιο, οι ετεροτοπίες αποτελούν χώρους πραγματικούς και θεσμοποιημένους, χώρους που στεγάζουν το αλλιώτικο και το έτερο και βρίσκονται μπερδεμένοι μέσα στο πλέγμα του αστικού ιστού, «ένα είδος υλοποιημένης ουτοπίας στην οποία όλες οι πραγματικές χωρικές διατάξεις, όλες οι άλλες χωρικές διατάξεις που συναντά κανείς στο εσωτερικό της κοινωνίας, ταυτόχρονα αναπαρίστανται, αμφισβητούνται και ανατρέπονται» (Foucault, 1993:422).

Χώροι όπου δοκιμάζονται νέες μορφές συγκρότησης μιας νέας τάξης στην κοινωνική ζωή. Κάτι σαν κοινωνικά εργαστήρια που δεν υπόσχονται ένα μέλλον βέβαιο, αλλά συντελούν στη γέννηση «νέων συμπεριφορών, την υλοποίηση νέων αξιών και την οργάνωση διαφορετικών ιεραρχήσεων» (Σταυρίδης, 2012). Το πιο ουσιώδες χαρακτηριστικό τους είναι η μεταβατική τους υπόσταση. Μοιάζουν να αποτελούν έναν ενδιάμεσο σταθμό επεξεργασίας νέων εμπειριών και σχέσεων. Προσωρινές ισορροπίες που ίσως προεικονίζουν μορφές μονιμότερων συσχετισμών.

Μια ετεροτοπία γεννιέται από μια συμβολική παράβαση, από ένα σφετερισμό του διαθέσιμου χώρου, από μια «ανάπλαση» από νόημα και αξίες που υπερβαίνουν τις κυρίαρχες. Χώροι που δεν είναι απλά «άλλοι χώροι» που πρέπει να προστεθούν στη γεωγραφική φαντασία, αλλά είναι επίσης «άλλος από» τον καθιερωμένο τρόπο να σκεφτεί κανείς χωρικά. Ίσως τροποποιώντας λοιπόν το περιεχόμενο που δίνει ο Foucault στην ετεροτοπία, να μπορούμε να περιγράψουμε τόπους του άλλου ήδη εδώ και σήμερα. Συλλογικότητες που αγωνίζονται για ένα διαφορετικό μέλλον, μπορούν με τη δράση τους να γεννήσουν τέτοιους τόπους.

Η προβολή μέσα στο αστικό τοπίο ως ετεροτοπία

Σκεπτόμενοι λοιπόν χωρικά με έναν «άλλο από» τον καθιερωμένο τρόπο, εκλαμβάνουμε χώρους πραγματικούς και θεσμοποιημένους, οι οποίοι βρίσκονται μπερδεμένοι μέσα στο πλέγμα του αστικού ιστού και επιχειρούμε να τους μεταμορφώσουμε σε τοπία με σκοπό και αισθητικές/βιωματικές δυνατότητες, μέσω μιας εναλλακτικής χρήσης. Επιχειρούμε να δούμε την κινηματογραφική προβολή μέσα στο αστικό τοπίο, ως μια «αστική performance», που αναδιατάσσει τα συμβολικά νοήματα του χώρου. Τί θα συμβεί αν μέσα σε χώρους της καθημερινότητας που είναι συμβολικά φορτισμένοι, λόγω του παρελθόντος τους δημιουργηθεί μια αντιστροφή με αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός χώρου ετεροτοπικού;

Η ανάπτυξη του θερινού κινηματογράφου στην Αθήνα είναι άμεσα συνδεδεμένη με το σχηματισμό και την ανάπτυξη της νέας πόλης. Η δομή και η γεωγραφική διασπορά του μέσου ακολούθησε μια πορεία παράλληλη με την εξέλιξη του αστικού σχεδιασμού της πόλης. Ξεκίνησε ως μια νομαδική και υπαίθρια πρακτική που λάμβανε χώρα κυρίως το καλοκαίρι. Η επέκταση της Αθήνας από το κέντρο προς την περιφέρεια προκάλεσε μια παράλληλη επέκταση της διασποράς των προβολών. Οι πλατείες των γειτονιών, ως κεντρικά σημεία στα οποία υπήρχε αλληλεπίδραση, έγιναν οι νέες τοποθεσίες για υπαίθριες προβολές ταινιών.

Αλλά και σήμερα, ο θερινός κινηματογράφος συνδέεται άμεσα με την ζωή στη γειτονιά, καθώς και με την αίσθηση της κοινότητας και του «ανήκειν», η οποία έχει κλονιστεί ιδιαίτερα λόγω της κρίσης, η οποία πρώτα και πάνω από όλα είναι μια κρίση κοινωνική. Με τη στροφή προς ένα νέο παράδειγμα, ένα «αστικό πείραμα» ίσως, προτείνεται η ανάδειξη των θερινών κινηματογράφων της πόλης ξανά, σε μια προσπάθεια επαναπροσδιορισμού της έννοιας της προβολής μέσα στο χώρο.

Έτσι, σε μια προσπάθεια να διασωθεί ό, τι έχει απομείνει από αυτό το δίκτυο, αλλά και να αναδειχθεί η σημασία της κινηματογράφου ως κοινωνικής εμπειρίας, που μπορεί να δημιουργήσει κοινωνικές γεφυρώσεις στο πλαίσιο της μικροκλίμακας της γειτονιάς, που πάντα αποτελούσε οργανικό κομμάτι της πόλης, επιχειρείται η δημιουργία ενός αντίστοιχου νέου δικτύου, το οποίο, με νέους όρους, θα διαπραγματευτεί εκ νέου αρνητικούς χώρους και θα εξομαλύνει τα κοινωνικά χάσματα που έχουν προκύψει στη σύγχρονη πόλη.

Ποιές τοποθεσίες;

Έπειτα από καταγραφή των χώρων στους οποίους υπήρχαν θερινοί κινηματογράφοι την περίοδο του 1950-1960, ξεκίνησε η αναζήτηση των πιθανών «θέσεων» μέσα στον αστικό ιστό, οι οποίες θα μπορούσαν να επανοικειοποιηθούν, και να γίνουν νέοι πυρήνες αυτού του πολιτισμικού δικτύου που επιχειρείται να δημιουργηθεί. Αυτές οι θέσεις δρουν ως κομμάτια ενός πάζλ, που με το χρόνο χάθηκαν, αλλά σε πολλές περιπτώσεις τα «σημάδια» τους είναι ακόμα ορατά. Τέτοια «σημάδια» είναι ονόματα από στάσεις τρόλεϊ και λεωφορείων, πάρκα ή πλατείες, ακόμη και εγκαταλειμμένες οθόνες μέσα σε κενά του αστικού συνεχούς της πόλης. Αυτά τα ονόματα υποδηλώνουν την ύπαρξη μιας άλλης λειτουργίας στον ίδιο χώρο, η οποία, ήταν τόσο έντονη, ώστε ακόμη και σήμερα, να παραμένει το όνομα ίδιο, κι ας έχει αλλάξει η χρήση. Άλλες φορές πάλι, ίσως το όνομα να μην είναι τόσο εμφανές, αλλά στη μνήμη των παλαιότερων κατοίκων ο χώρος να είναι ταυτισμένος με την παλιά χρήση του, και αυτό να είναι τόσο έντονο, ώστε ακόμα και οι νεότεροι κάτοικοι να καταλήγουν να χρησιμοποιούν την ίδια άτυπη ονομασία, ακόμη και αν δεν γνωρίζουν από πού προέρχεται.

Το 44% των θερινών κινηματογράφων γκρεμίστηκαν και έγιναν πολυκατοικίες, και δυστυχώς για τους συγκεκριμένους χώρους είναι ήδη πολύ αργά, και μόνο λίγοι παλαιοί γείτονες ή ένοικοι των πολυκατοικιών αυτών, θυμούνται ακόμα την πρότερη χρήση του οικοπέδου. Εκτός αυτού, λόγω του νομικού πλαισίου που υπάρχει ως σήμερα, σχετικά με τα δώματα και τους ακάλυπτους των πολυκατοικιών, θα ήταν σχεδόν εξ' ορισμού ουτοπικό να γίνει η οποιαδήποτε προσπάθεια επανοικιοποίησης των κοινόχρηστων αυτών χώρων (πέραν του νομικού πλαισίου, και οι ίδιοι οι ένοικοι στις περισσότερες περιπτώσεις θα ήταν ιδιαίτερα αρνητικοί στην πιθανότητα χρήσης αυτών των χώρων, τους οποίους ακόμη και αν δεν τους χρησιμοποιούν, νιώθουν ότι είναι «δικοί» τους και φοβούνται ότι θα πάψει να είναι μόλις τροποποιηθεί το καθεστώς χρήσης του).

Επομένως, στρεφόμεστε στο υπόλοιπο 56% των κινηματογράφων, το οποίο είτε έχει μετατραπεί σε θέατρο, είτε είναι παρατημένο, είτε έχει γκρεμιστεί και στεγάζει πλέον άλλες χρήσεις, όπως parking, supermarket, σχολείο, πάρκο ή κατάστημα. Αυτοί που έχουν μετατραπεί πλέον σε θέατρα, είναι δύσκολο να αλλάξουν χρήση για άλλη μια φορά, λόγω του ότι τα κτίρια είναι

ήδη καταπονημένα από τις προσθήκες που έγιναν, αλλά και για τον από λόγο ότι ως ως θέατρα έχουν μια χρήση εξίσου σημαντική για τους κατοίκους και δίνουν ζωή στις συνοικίες αυτές. Επίσης, όσον αφορά αυτούς που έγιναν καταστήματα, σε αρκετές περιπτώσεις έχουν γίνει καταστήματα στο ισόγειο, με κάποιους ορόφους διαμερισμάτων από πάνω. Έτσι, ουσιαστικά ανήκουν σε μια από τις δύο πρώτες κατηγορίες που περιγράφηκαν παραπάνω για τις πολυκατοικίες.

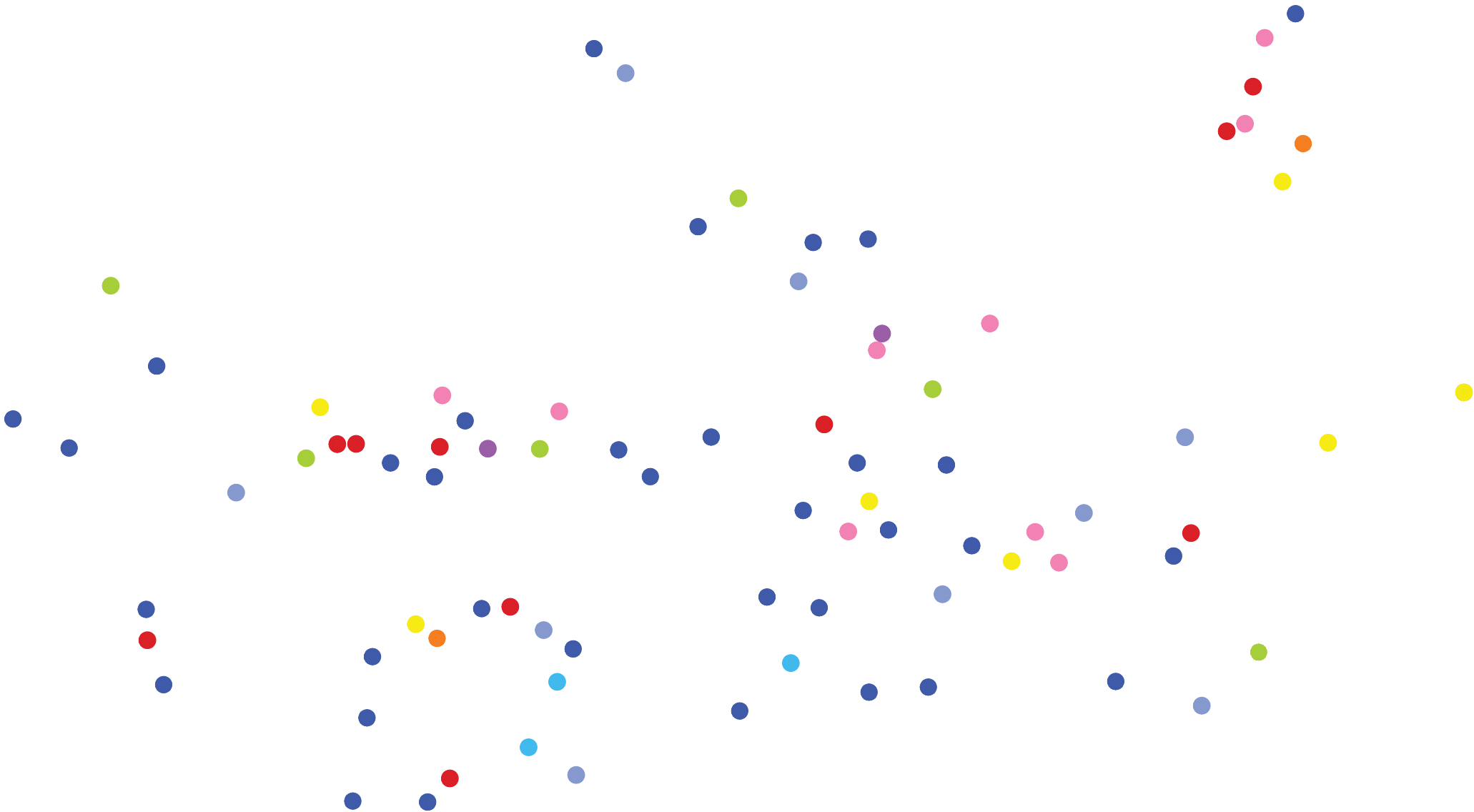
Από τα παραπάνω προκύπτει ότι οι πιθανές θέσεις όπου θα μπορούσαν να εγκατασταθούν οι πυρήνες του νέου αυτού πολιτισμικού δικτύου, επικεντρώνονται κυρίως σε χώρους που περιλαμβάνουν αποκλειστικά και μόνο μια χρήση, εμπορική και όχι κατοικίας, και πιο συγκεκριμένα χρήση ως parking, supermarket, σχολείο ή πάρκο. Έτσι, καταλήγουμε στη δημιουργία ενός νέου καταλόγου, με τις θέσεις όπου θα μπορούσαν με επιτυχία να εμφυτευθούν δομές μέσα στον αστικό ιστό, οι οποίες μέσα από τη χρήση τους να μεταπλάσουν τους αρνητικούς, υπολειμματικούς αυτούς χώρους σε ενεργούς τόπους με ισχυρή ταυτότητα, οι οποίοι θα ενισχύσουν την κοινωνική βιωσιμότητα των περιοχών ενδιαφέροντος.

Αυτό το δίκτυο θέτει ως στόχο, όχι μόνο την επανοικιοποίηση αρνητικών χώρων της πόλης, αλλά και την ανάδειξη της παλιάς χρήσης τους σε συνδυασμό με αυτή που υπάρχει σήμερα, χωρίς η μία να καταπατά την άλλη. Χώροι που γνωρίζουμε πως μέχρι τα τέλη του 1960 λειτουργούσαν ως θερινοί κινηματογράφοι, και έπειτα, για ποικίλους λόγους γκρεμίστηκαν και άλλαξαν χρήση, μέσω της δημιουργίας αυτού του πολιτισμικού δικτύου, αποκτούν διττή φύση και χρήση, δύο χαρακτήρες που όμως εναρμονίζονται μεταξύ τους και με το τριγύρω αστικό περιβάλλον. Επεμβαίνοντας στις αστικές μονάδες, δημιουργούμε χώρους συνάντησης των κατοίκων και παραγωγής συμβάντων. Προτείνεται η εμφύτευση στα δώματα των supermarket και άλλων καταστημάτων, των parking και των σχολείων των περιοχών ενδιαφέροντος, τα οποία μέχρι πρότινος ήταν κινηματογράφοι, νέων δομών, με τη μορφή ευέλικτων πλαισίων, που θα δημιουργήσουν σταδιακά μια νέα πραγματικότητα, προτείνοντας νέους τρόπους συμβίωσης μέσα στον ήδη υπάρχοντα αστικό ιστό.

Ξεκινώντας πειραματικά, αυτές οι δομές θα εγκατασταθούν σε κάποια

κομβικά σημεία, δημιουργώντας μια πρώτη συστάδα νέων πυρήνων, και δρώντας ως νέα τοπόσημα, θα προσκαλούν τους πρώτους «περίεργους» να τα γνωρίσουν. Σταδιακά, όλο και περισσότερο κοινό θα εντάξει αυτές τις δομές στην καθημερινότητά του, και θα συνηθίσει ξανά την παρουσία αυτών των αστικών οθονών μέσα στον ιστό της πόλης. Σαν αλυσιδωτή αντίδραση επομένως, σιγά σιγά αυτό το δίκτυο θα αρχίσει να πυκνώνει, αναλογικά με τις ανάγκες ζήτησης που θα εμφανιστούν και σαν άλλο «μικρόβιο» θα αρχίσει να καταλαμβάνει και άλλους αρνητικούς χώρους της πρωτεύουσας. Αρχικά εντοπισμένο μόνο σε πολύ συγκεκριμένες τοποθεσίες, σαν «ενέσεις» στο σώμα της πόλης που αυτή τη στιγμή πάσχει, το σύστημα αυτό επιχειρεί να εισχωρήσει στον αστικό ιστό και να δημιουργήσει χώρους συνάντησης των κατοίκων και παραγωγής συμβάντων.

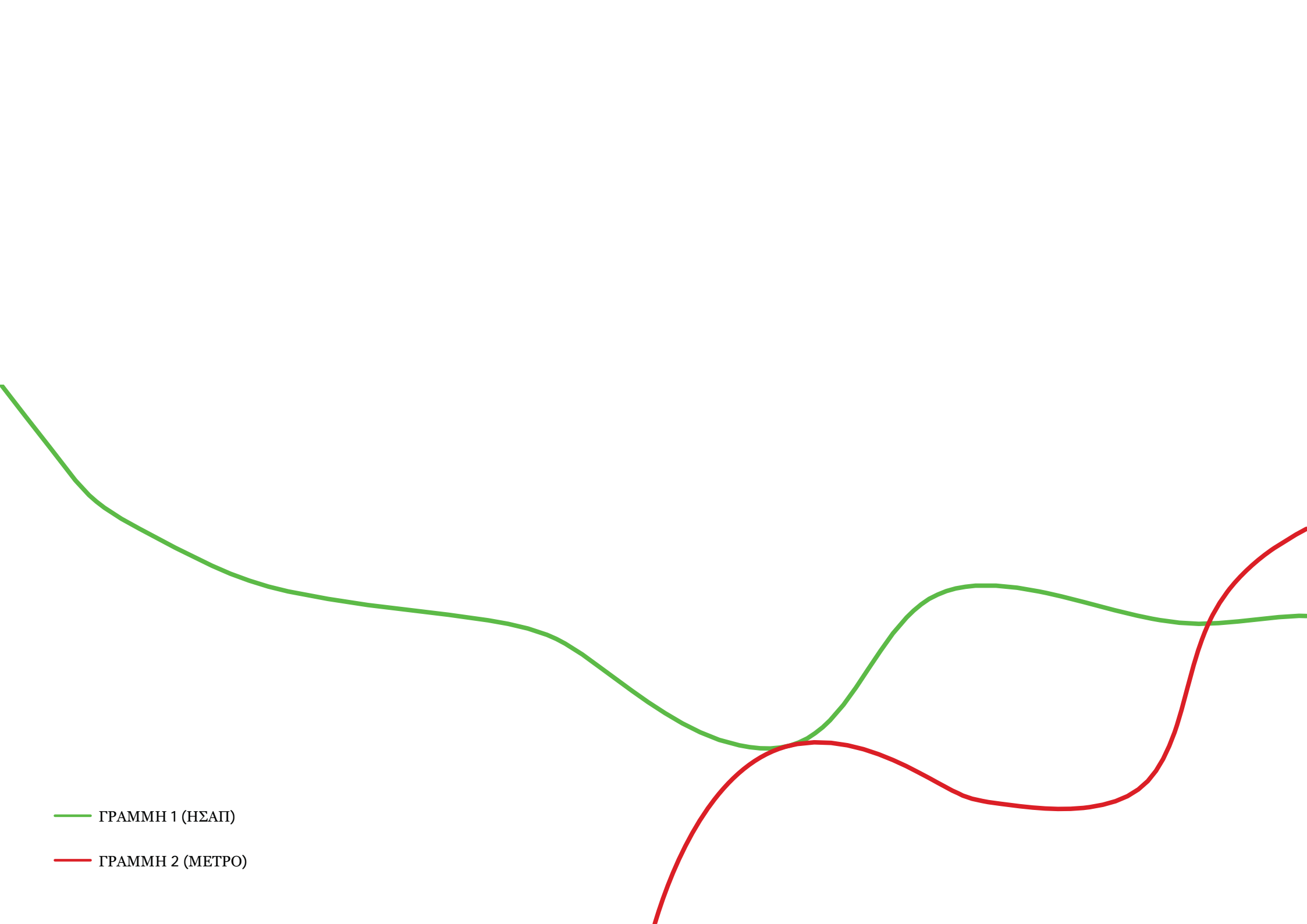
Στη παρούσα Διπλωματική εργασία, επιλέγονται και αναλύονται τρία υποθετικά σενάρια, τρεις χώροι, με διαφορετική χρήση ο καθένας τους, στους οποίους εγκαθίστανται αυτές οι νέες δομές. Αυτές οι θέσεις είναι οι εξής: το δώμα του supermarket AB Βασιλόπουλος, στη στάση Αννα-Μαρία Καλουτά (Πατησίων 240), το δώμα ενός βενζινάδικου Shell, που χρησιμοποιείται ως προαύλιος χώρος σχολείου (Αχαρνών 192) και το δώμα ενός οκταόροφου parking στο νούμερο 28 της οδού Ζακύνθου.

 ΠΛΑΤΕΙΑ

 ΧΩΡΟΣ ΠΡΑΣΙΝΟΥ

— ΓΡΑΜΜΗ 1 (HSAPI)

— ΓΡΑΜΜΗ 2 (METRO)

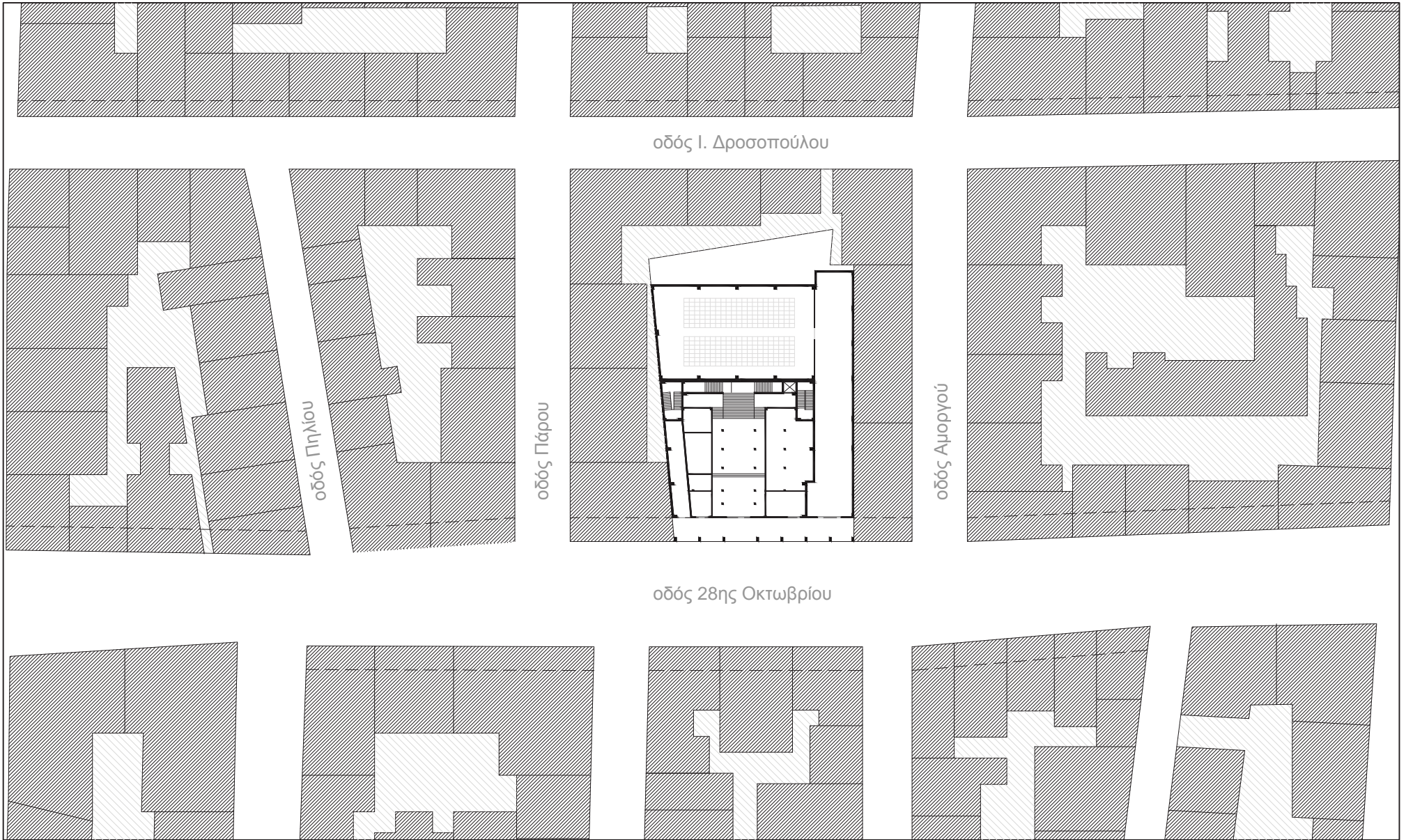

— ΚΥΡΙΑΙ ΟΔΙΚΟΙ ΑΞΟΝΕΣ

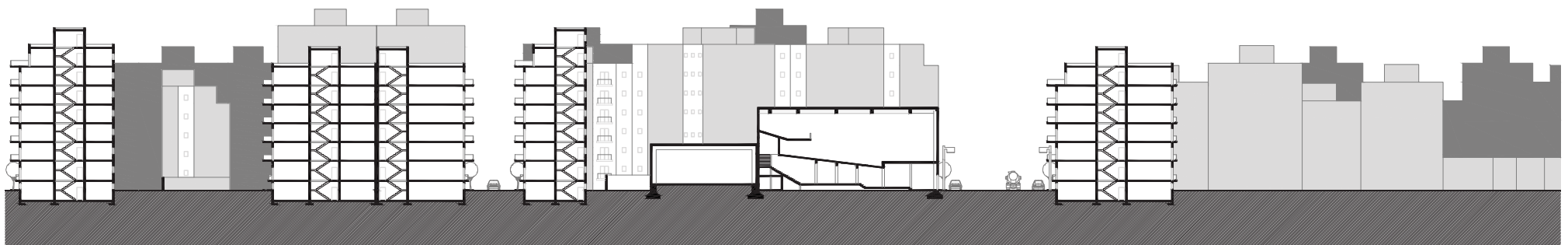
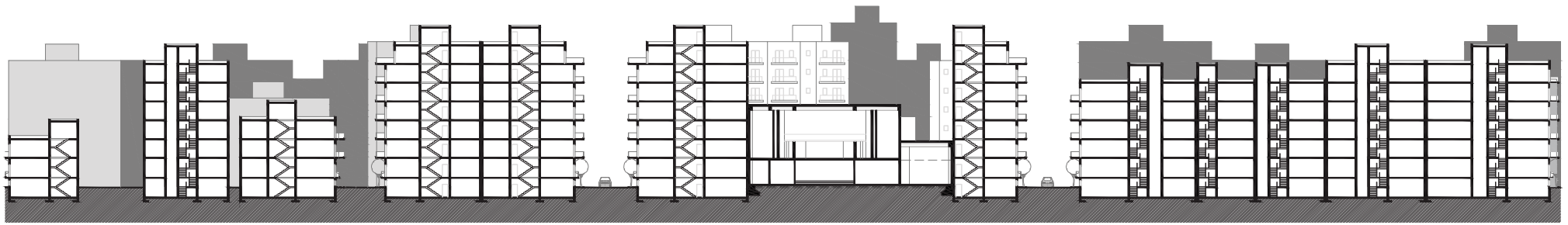

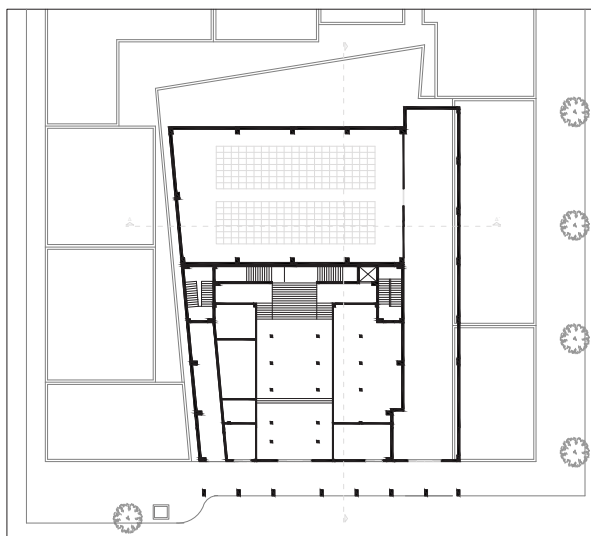
ΣΕΝΑΡΙΟ **1^ο**: ANNA-ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΟΥΤΑ

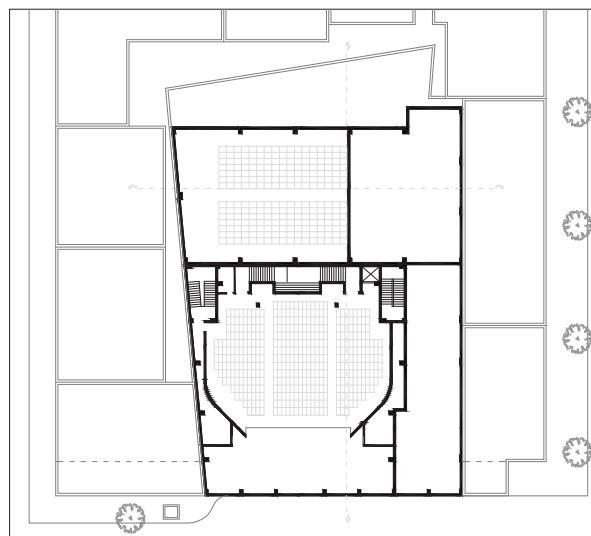
ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΟ

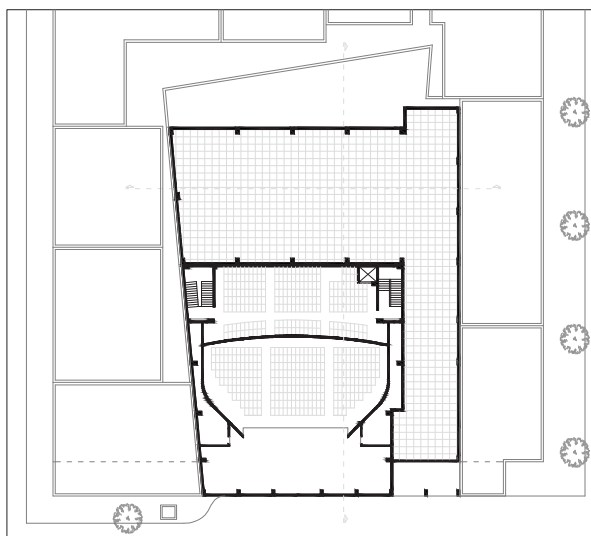

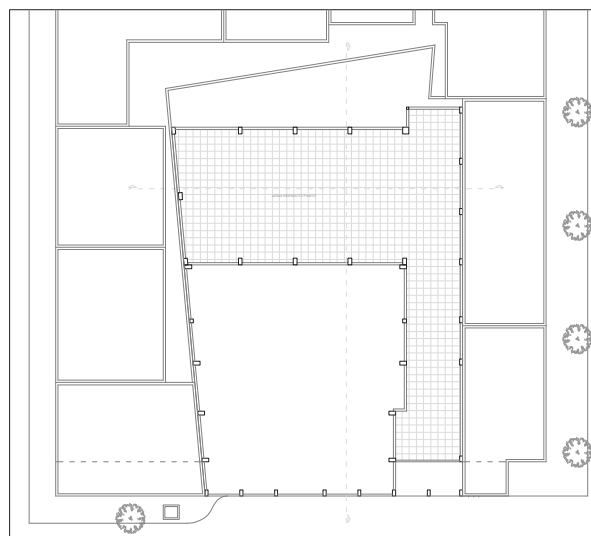
ΚΑΤΟΨΗ ΙΣΟΓΕΙΟΥ

ΚΑΤΟΨΗ Α' ΣΤΑΘΜΗΣ

ΚΑΤΟΨΗ Β' ΣΤΑΘΜΗΣ

ΚΑΤΟΨΗ ΔΩΜΑΤΟΣ

Στο πρώτο προτεινόμενο σενάριο, έχουμε τρία κύρια χαρακτηριστικά: ένα μεγάλο σε μέγεθος αστικό δώμα περικυκλωμένο από πολυκατοικίες με μέσο ύψος τους 6 ορόφους, το οποίο δεν είναι προσβάσιμο, λόγω του ότι είναι χώρος ενός supermarket, μια έντονη μνήμη των παλαιότερων κατοίκων της γύρω περιοχής, οι οποίοι έχουν συνδέσει αυτό το κομμάτι γης με τη λειτουργία του κινηματοθεάτρου Άννα-Μαρία Καλουτά, και την νέα εμπορική χρήση του χώρου η οποία έρχεται κατά κάποιον τρόπο σε αντιδιαστολή με την μνήμη των κατοίκων.

Το δώμα του supermarket είναι προσβάσιμο από τρία κλιμακοστάσια, μόνο το προσωπικό του καστήματος όμως έχει πρόσβαση σε αυτό. Φιλοξενεί τις εξόδους των αγωγών εξαερισμού και ψύξης-θέρμανσης, τους ανεμιστήρες εξαερισμού και τους αγωγούς των ψυκτικών μηχανημάτων του supermarket, επομένως έχει καθαρά μηχανολογική λειτουργία, που αποτελεί κατά τα άλλα ένα χώρο ανενεργό καθώς χρησιμοποιείται μόνο το 25% του. Είναι ένας χώρος που το κατάστημα προσπαθεί να κρύψει, οι περισσότεροι άνθρωποι αγνοούν το τί βρίσκεται εκεί, και μόνο οι κάτοικοι των γύρω διαμερισμάτων του οικοδομικού τετραγώνου που έχουν πίσω μπαλκόνια και παράθυρα γνωρίζουν την ύπαρξή του.

Από την άλλη πλευρά, οι παλαιότεροι κάτοικοι γνωρίζουν την ύπαρξη του κινηματοθεάτρου πριν από το supermarket, και την χρήση του δωματός του ως θερινό σινεμά (τα τελευταία χρόνια λειτουργούσε ως σινεμά ΡΑΔΙΟ ΣΙΤΥ). Η συλλογική μνήμη των κατοίκων είναι έντονη, παρότι το μόνο που έχει μείνει να θυμίζει το κινηματοθέατρο είναι η ομώνυμη στάση λεωφορείου που βρίσκεται δίπλα

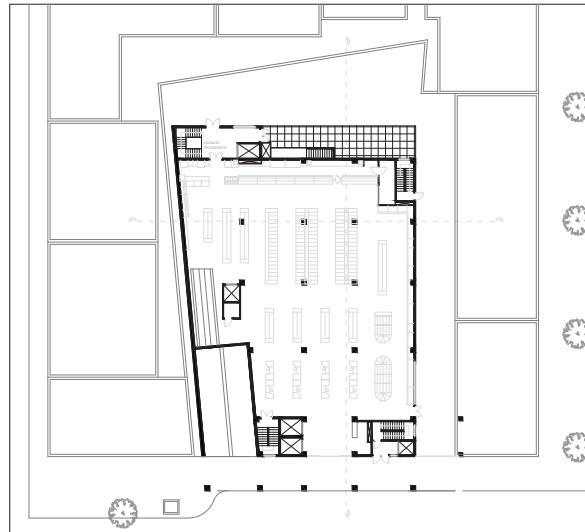
στο supermarket, και ακόμη πρόσφατη, καθώς μέχρι και το 2003 υπήρχε η χρήση του θερινού κινηματογράφου.

Παρά τη φαινομενική αδράνειά του, το κτιριακό απόθεμα συνεχώς μεταβάλλεται. Σε μια προσπάθεια επομένως να επέλθει μια δυναμική ισορροπία, προτείνεται η αντιμετώπιση του χώρου και της ιστορίας του μέσα από μια μορφή layering, στρωμάτων διαφορετικών χρήσεων.

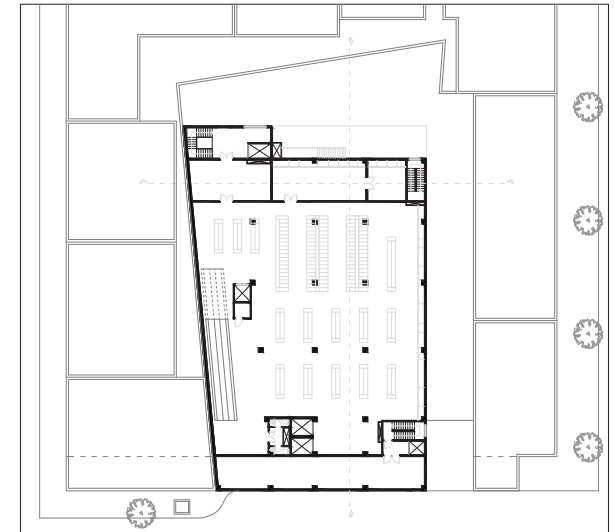
Αν επομένως, αντί η παλαιά χρήση του χώρου να χάνεται λόγω της νέας, ενσωματωθεί με αυτή, δημιουργώντας ένα νέο μίγμα χρήσεων, σε έναν ήδη έντονα φορτισμένο από μνήμες χώρο, θα παραχθεί ένα νέο δυναμικό πεδίο μέσα στο χώρο. Θα επέλθει μια νέα ισορροπία στον χώρο, προτείνοντας διαφορετικούς τρόπους πρόσληψης της αστικής εμπειρίας, ώστε να έρθει πιο κοντά στα μέτρα και τις ανάγκες των κατοίκων και της ίδιας της πόλης κατ' επέκταση.

Στον “κενό από χρήση” χώρο του δώματος του supermarket, επιχειρείται η δημιουργία ενός μικρού αστικού πυκνωτή στη μικροκλίμακα της γειτονιάς, που θα ενεργοποιήσει τον ως τώρα αρνητικό, υπολειμματικό χώρο του δώματος και θα τον δώσει πίσω στην γειτονιά και τους κατοίκους, με θετικό πλέον πρόσημο. Προτείνεται η δημιουργία ενός παλιμψηστού χρήσεων, στο οποίο θα διαφαίνεται η παλαιότερη χρήση του χώρου (κινηματοθέατρο), σε συνδυασμό με την σημερινή (supermarket), και θα δημιουργείται μια μορφή διαλόγου ανάμεσά τους, η οποία ταυτόχρονα θα εγείρει νέα ερωτήματα και λύσεις σχετικά με τον τρόπο που ως τώρα οικειοποιούμαστε και χρησιμοποιούμε τον αστικό χώρο.

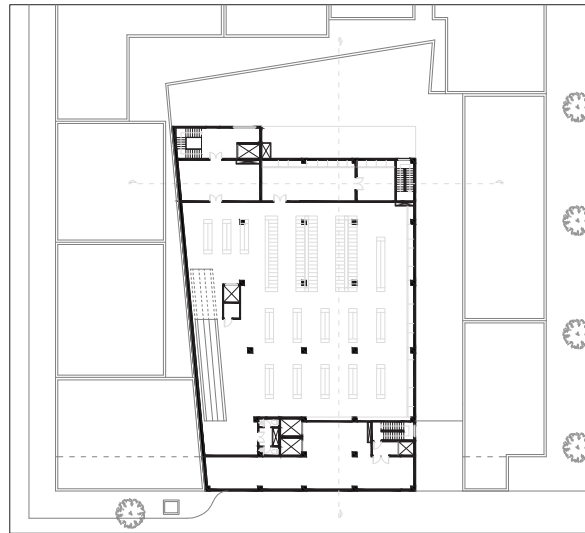
Σκεπτόμενοι λοιπόν χωρικά, με έναν “άλλο από”

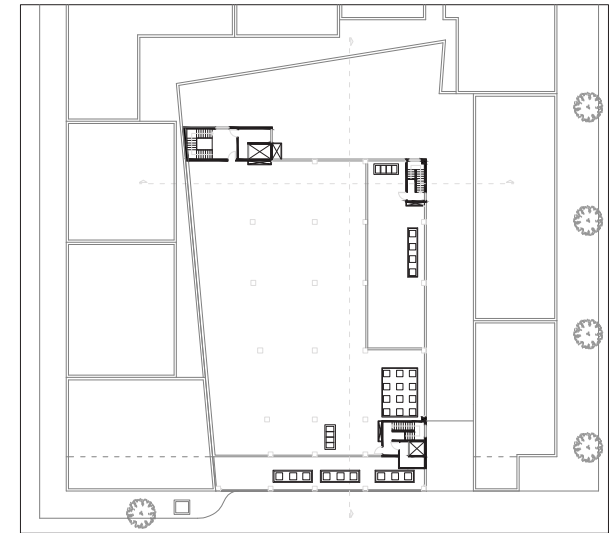
ΚΑΤΟΨΗ ΙΣΟΓΕΙΟΥ

ΚΑΤΟΨΗ Α' ΣΤΑΘΜΗΣ

ΚΑΤΟΨΗ Β' ΣΤΑΘΜΗΣ

ΚΑΤΟΨΗ ΔΩΜΑΤΟΣ

τον καθιερωμένο τρόπο παίρνουμε χώρους πραγματικούς και ήδη υπάρχοντες, και επιχειρούμε να τους μεταμορφώσουμε σε τοπία με σκοπό και αισθητικές-βιωματικές δυνατότητες, μέσω μιας εναλλακτικής χρήσης. Επιχειρούμε να δούμε την προβολή μέσα στο χώρο ως μια “αστική performance”, η οποία αναδιατάσσει τα συμβολικά του νοήματα.

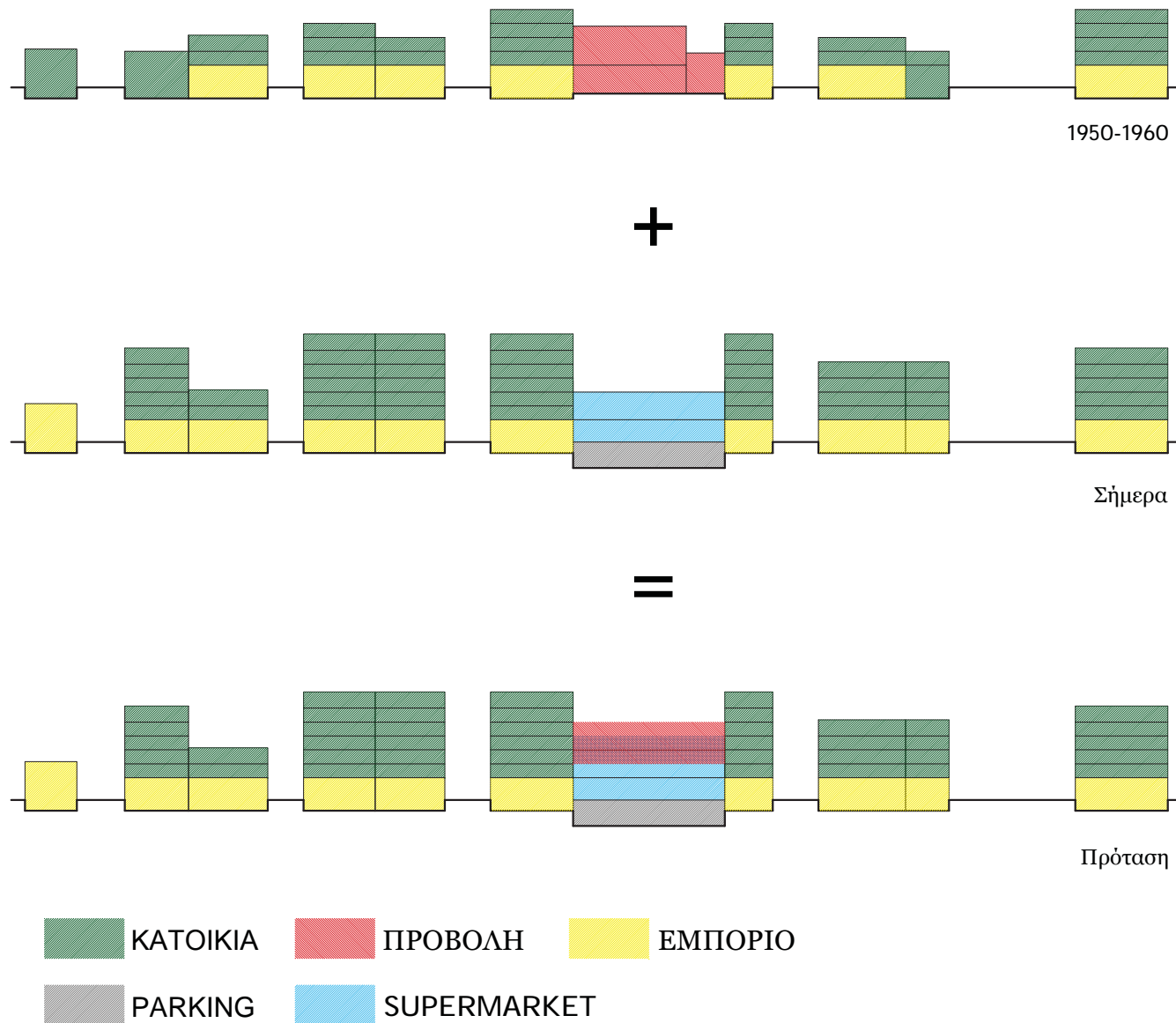

Η έννοια της παρεμβολής, η οποία χαρακτηρίζει την κινηματογραφική εμπειρία στους θερινούς κινηματογράφους, μεταφέρεται στην πόλη και την αστική εμπειρία. Δημιουργείται ένα ζωηρό “κράμα” χρήσεων, το οποίο συμβάλλει δραστικά στην αλλαγή του τρόπου με τον οποίο βιώνουμε την πόλη, προτείνοντας έναν εναλλακτικό, διαφορετικό από τον κανονικό, τρόπο ανάγνωσής της.

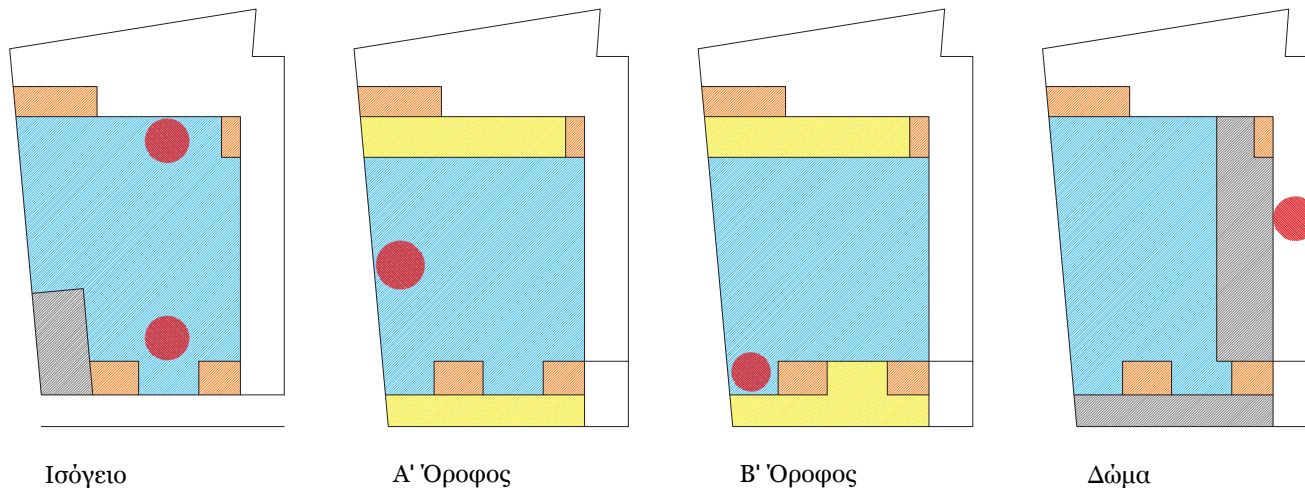
Αυτό το κράμα, ικανό να παράγει συμβάντα μέσα στον αστικό ιστό, επιτυγχάνεται χρησιμοποιώντας τον υπάρχοντα χώρο, και τροποποιώντας το πρόγραμμα χρήσεων μέσα στο ίδιο το κτίριο (διάγραμμα χρήσεων). Η μίξη των χρήσεων μέσα στο χώρο, διαφοροποιείται τόσο με βάση το χώρο (οριζόντιος-κάθετος άξονας), όσο και με βάση το χρόνο (μέρα-νύχτα), όπως φαίνεται από τα αξονομετρικά διαγράμματα που ακολουθούν παρακάτω. Η ισορροπία που υπάρχει τη μέρα ανάμεσα στις χρήσεις, αντιστρέφεται κατά κάποιο τρόπο τη νύχτα, με την εμπορική χρήση να μειώνεται αισθητά και να περιορίζεται στην υπαίθρια αγορά του δώματος και την προβολή να αποκτά μεγαλύτερο μέγεθος, ένταση και σημασία.

Ο χώρος του **supermarket** αγκαλιάζει την προβολή, δίχως να υποστεί μεγάλες κατασκευαστικές αλλαγές ο κύριος κορμός του κτιρίου. Η είσοδοι, οι ανελκυστήρες και τα κλιμακοστάσια παραμένουν ως έχουν. Έχουμε την προσθήκη γυάλινων διαχωριστικών σε κάθε όροφο, στο σημείο που βρίσκονται οι δύο μπροστινοί ανελκυστήρες και κλιμακοστάσιο, τα οποία κατά τη διάρκεια της νύχτας θα διαχωρίζουν το χώρο του **supermarket**, δίχως όμως να τον απομονώνουν ολοκληρωτικά και να αποτρέπουν την οπτική επαφή.

Κατά αυτό τον τρόπο, οι χώροι αποθήκευσης και πώλησης των προϊόντων, τα γραφεία και ο χώρος

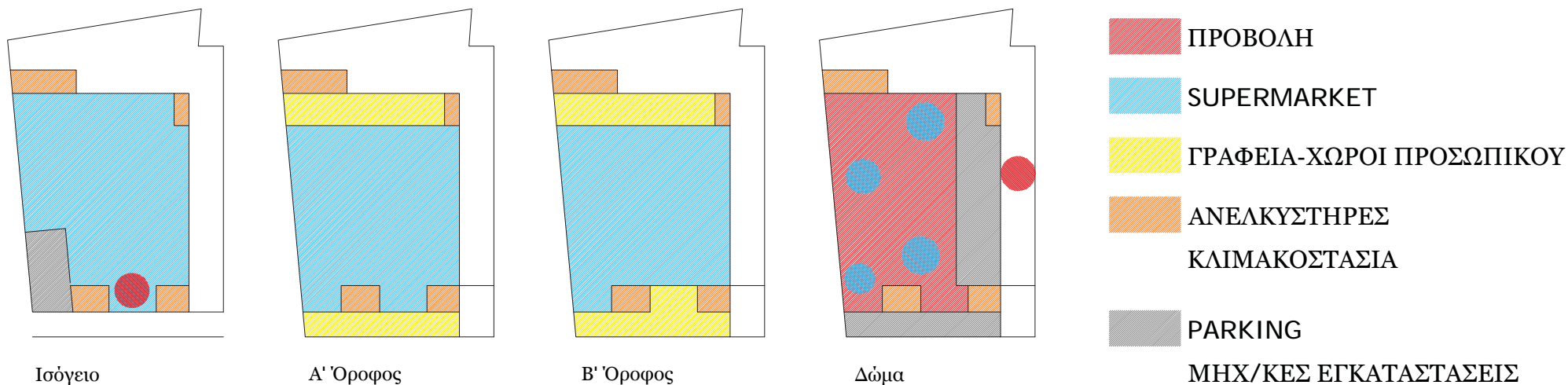

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ

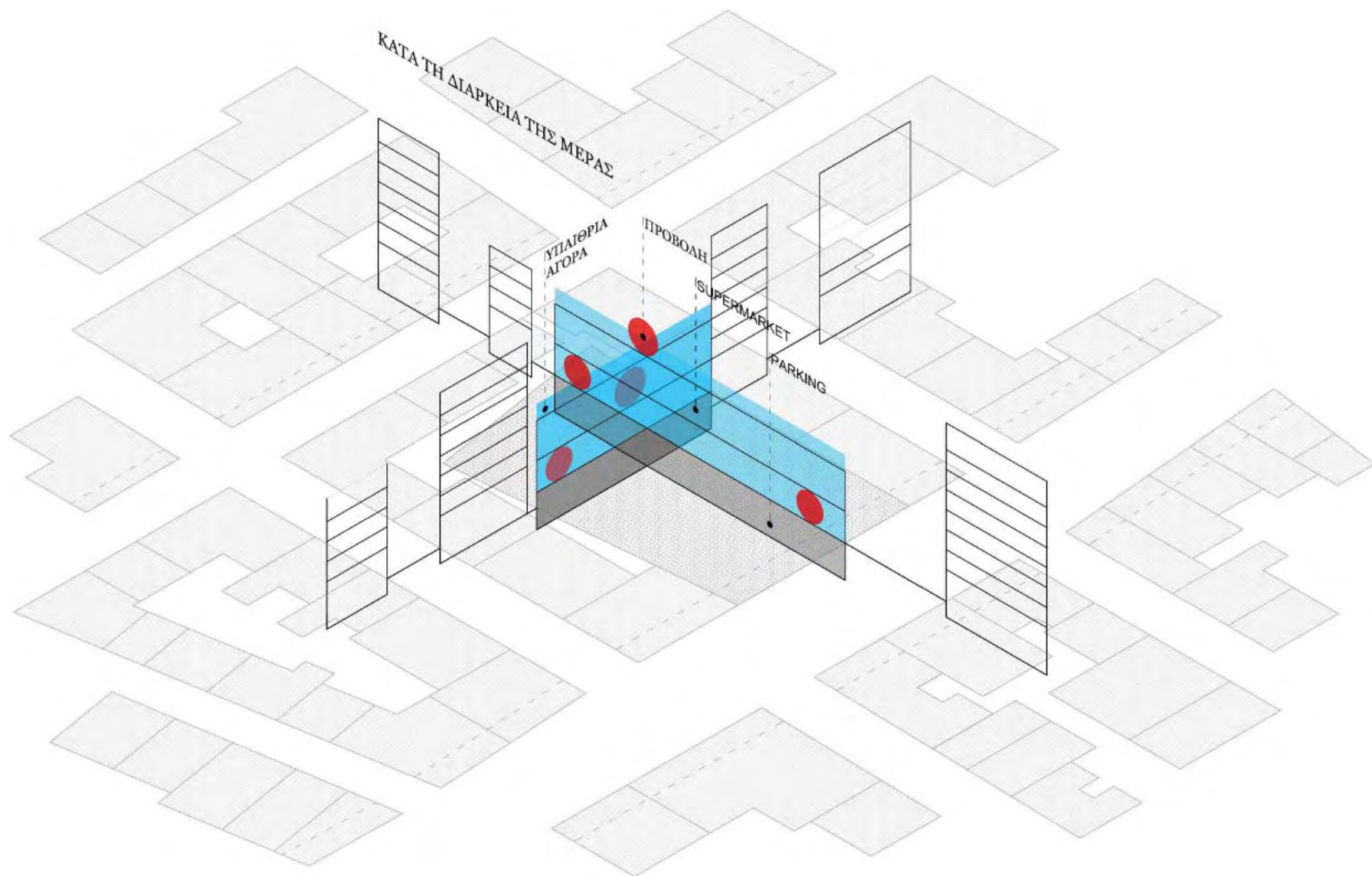

των ταμείων του supermarket θα παραμένουν προστατευμένοι καθ' όλη τη διάρκεια της νύχτας, χωρίς όμως να παρεμποδίζεται η κίνηση των επισκεπτών και η μετάβασή τους στο δώμα. Μόνο το προσωπικό θα έχει πρόσβαση και κατά τη διάρκεια της νύχτας στους ορόφους, και μόνο από τα πίσω κλιμακοστάσια, ώστε να μπορεί να χρησιμοποιεί τους αποθηκευτικούς χώρους.

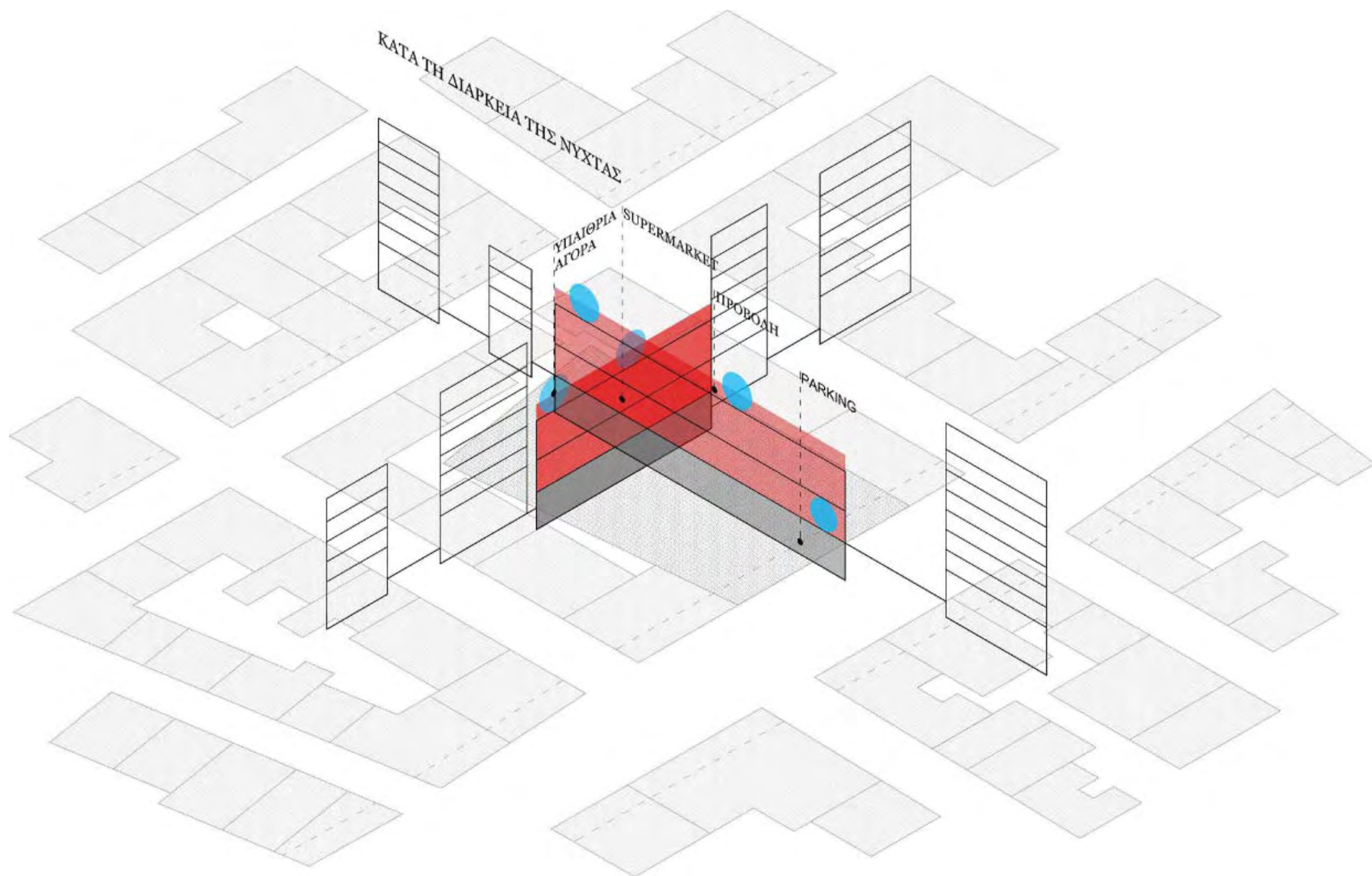
ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ ΧΡΗΣΕΩΝ

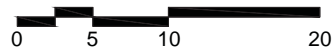
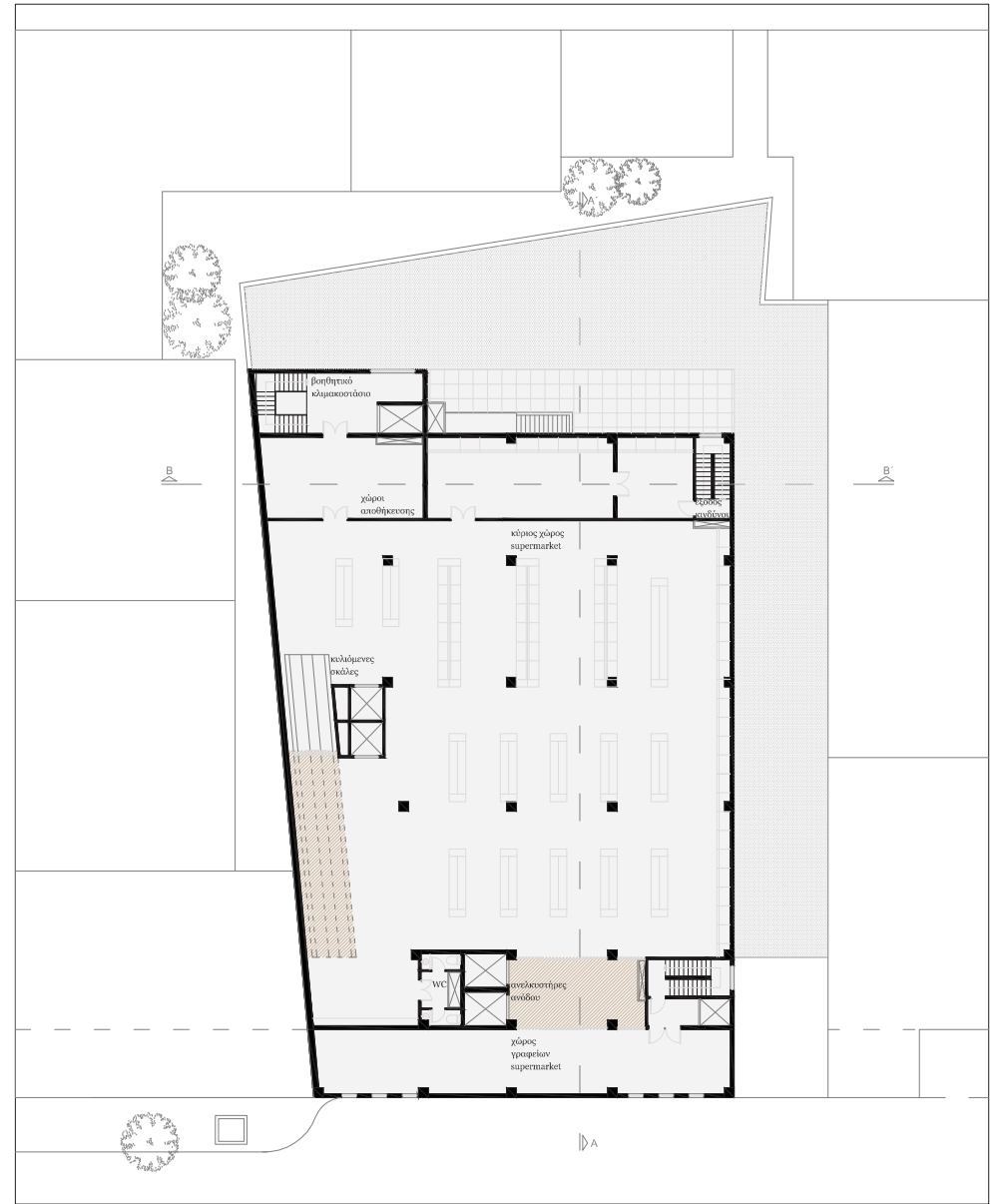
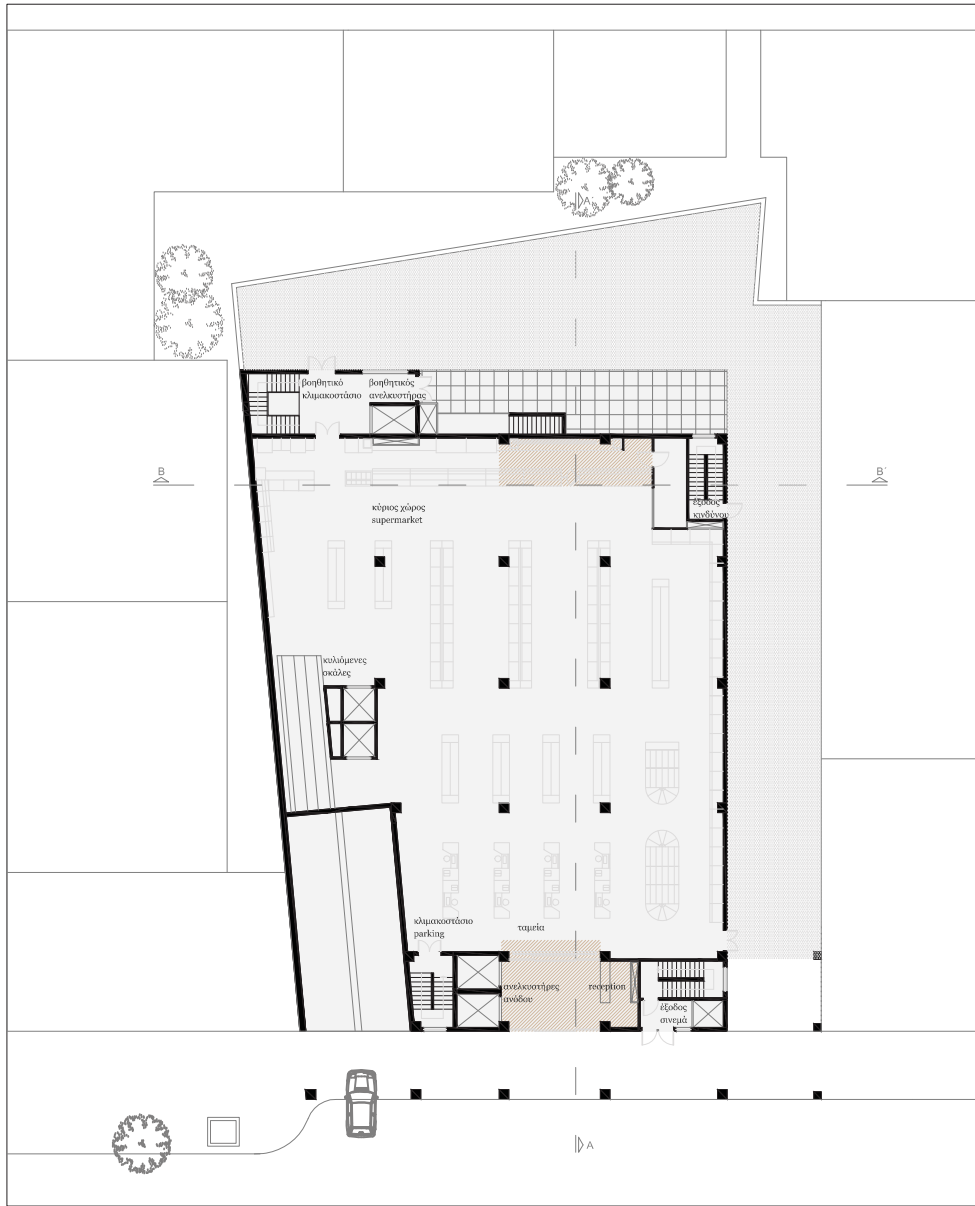

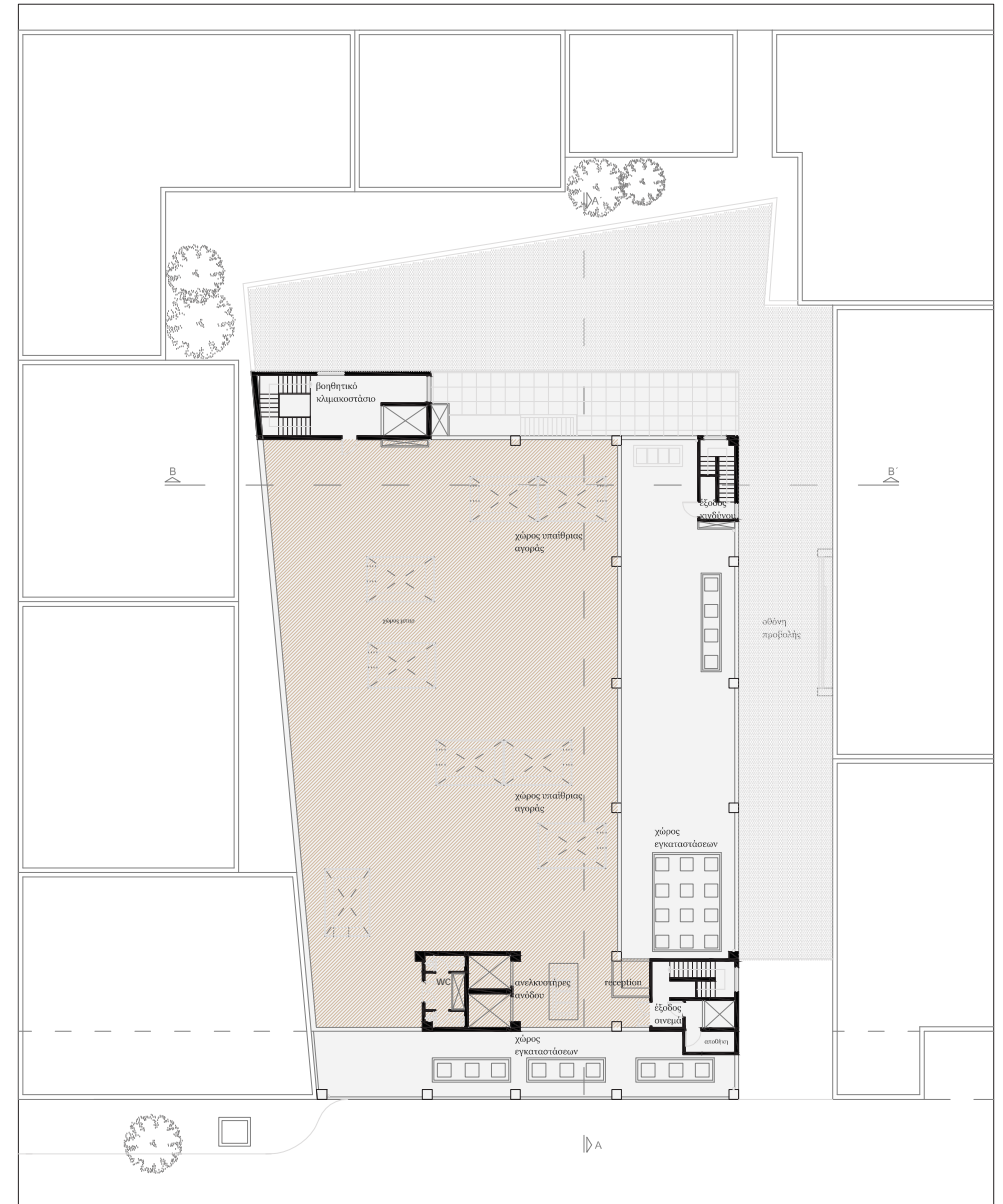
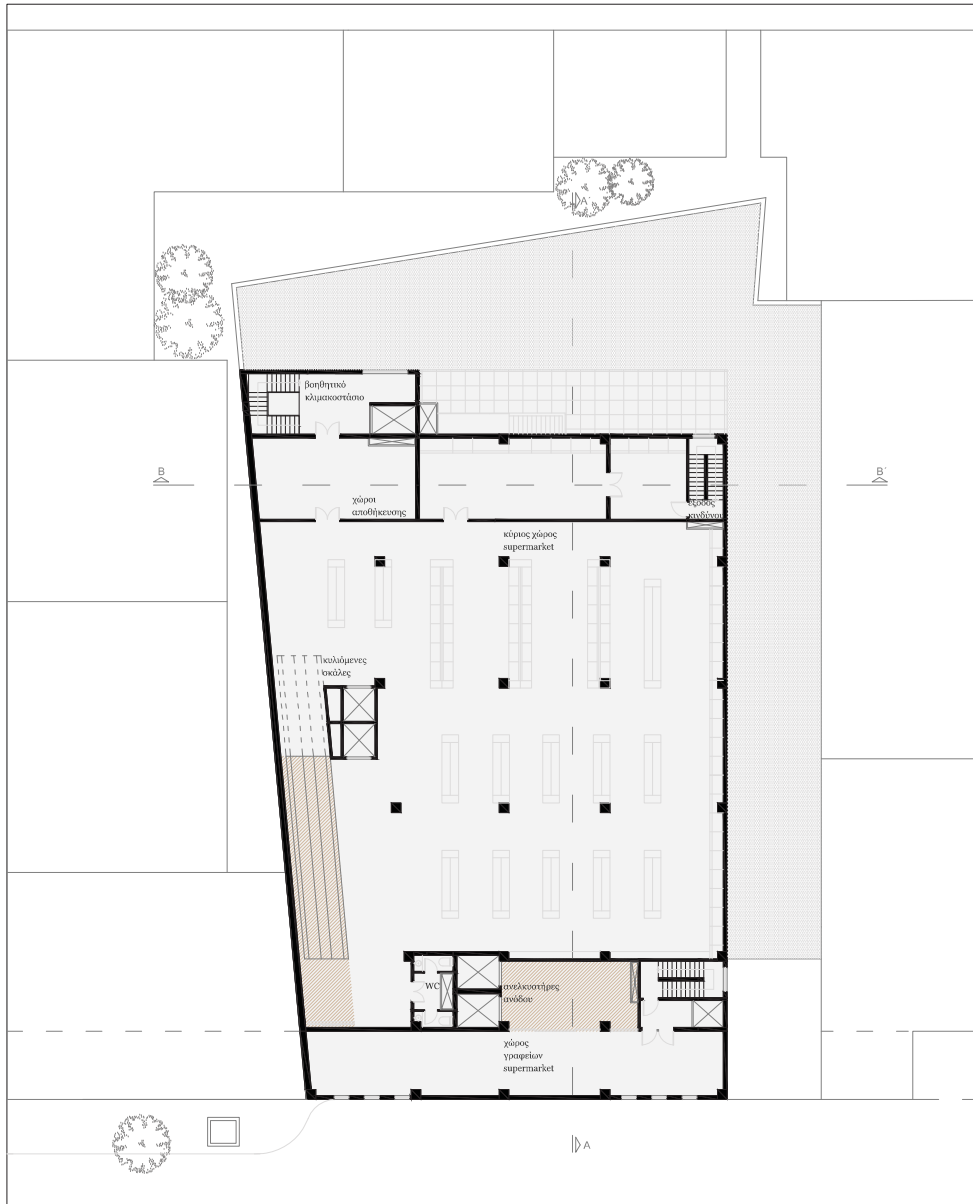
ΠΡΟΒΟΛΗ
 SUPERMARKET
 PARKING-ΜΗΧ/ΚΕΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

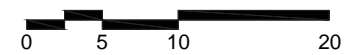
ΠΡΟΒΟΛΗ
 SUPERMARKET
 PARKING-ΜΗΧ/ΚΕΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

ΧΡΗΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΚΑΤΟΨΕΙΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

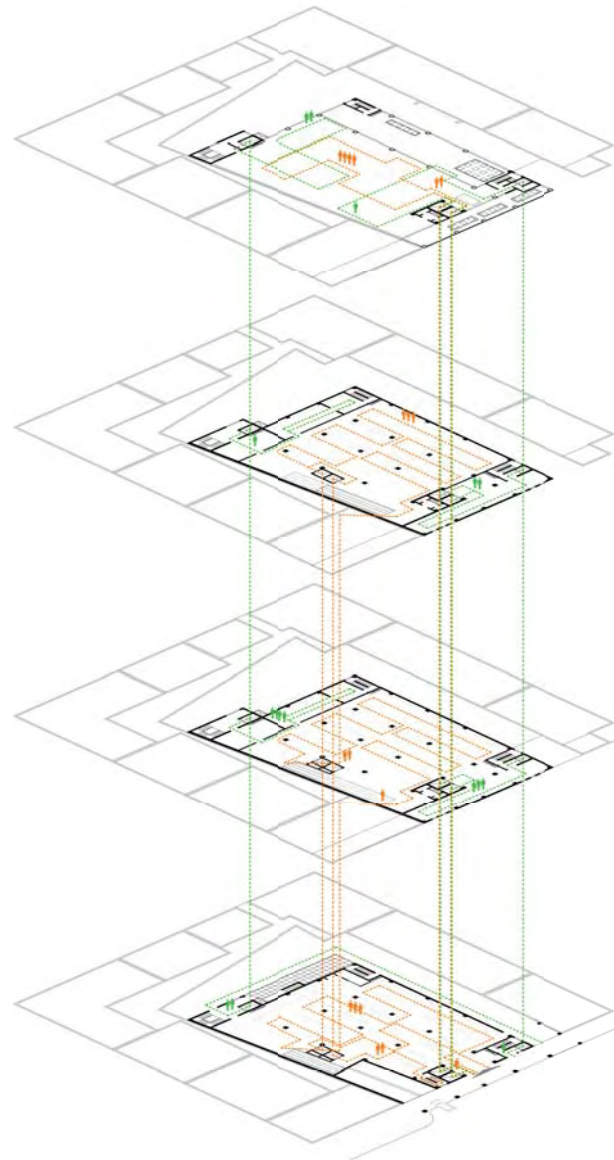
Οι κινήσεις των ατόμων μέσα στο χώρο τη μέρα μεταβάλλονται, τόσο σε έκταση, όσο και σε διάρκεια, ανάλογα με το λόγο για τον οποίο βρίσκεται κάθε άτομο στο χώρο. Έτσι, διακρίνουμε δύο ομάδες ατόμων, ανάλογα με την ιδιότητά τους.

Με πορτοκαλί χρώμα έχουμε τις κινήσεις των πελατών μέσα στο **supermarket**, και με πράσινο τις κινήσεις των εργαζομένων του καταστήματος. Η είσοδος-έξοδος των πελατών γίνεται από την είσοδο επί της οδού Πατησίων ή από το εσωτερικό κλιμακοστάσιο του υπόγειου χώρου στάθμευσης, ενώ των εργαζομένων από τα πίσω και πλευρικά κλιμακοστάσια και ανελκυστήρες, κατά κύριο λόγο. Οι δύο αυτές ομάδες έχουν διαφορετικές μορφές και ρυθμό κινητικότητας μέσα στο κτίριο.

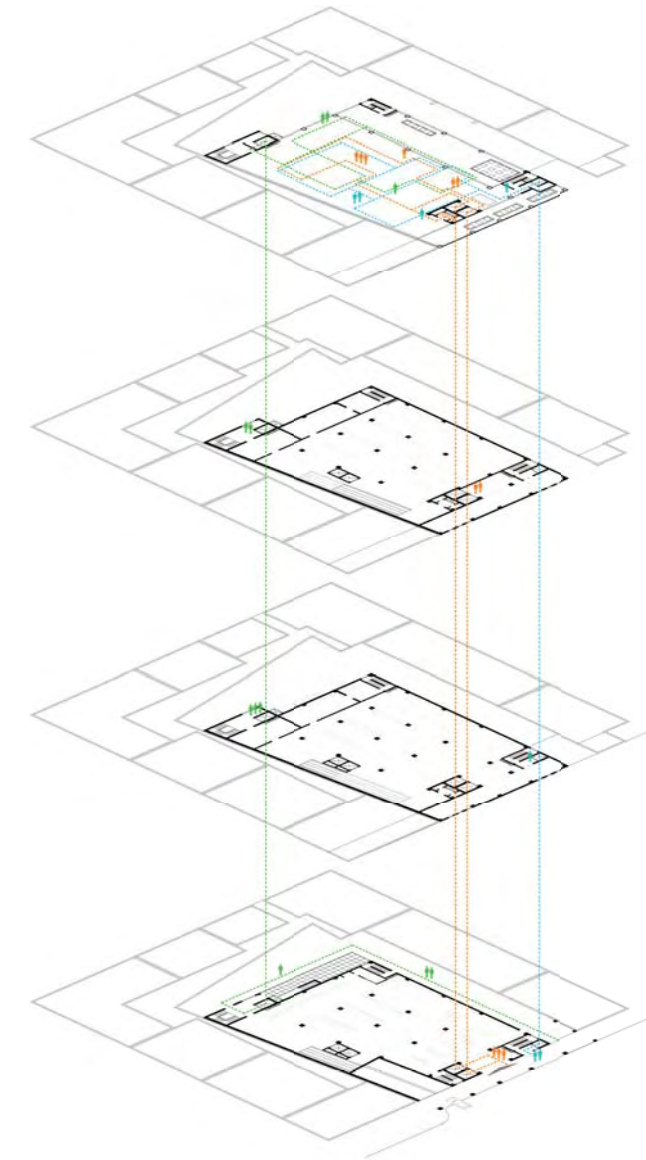
Οι κινήσεις μέσα στο χώρο διαφοροποιούνται αισθητά αφού πέσει το σκοτάδι. Πλέον οι πελάτες και το προσωπικό του καταστήματος δεν βρίσκονται μέσα στον κύριο χώρο του **supermarket**, αλλά αντίθετα στον χώρο που κατά τη διάρκεια της μέρας φαίνεται κρυμμένος, το δώμα. Υπάρχει μια συγκέντρωση κινήσεων και ατόμων στο δώμα, και στα κάθετα στοιχεία του κτιρίου, δηλαδή στα κλιμακοστάσια και τους ανελκυστήρες.

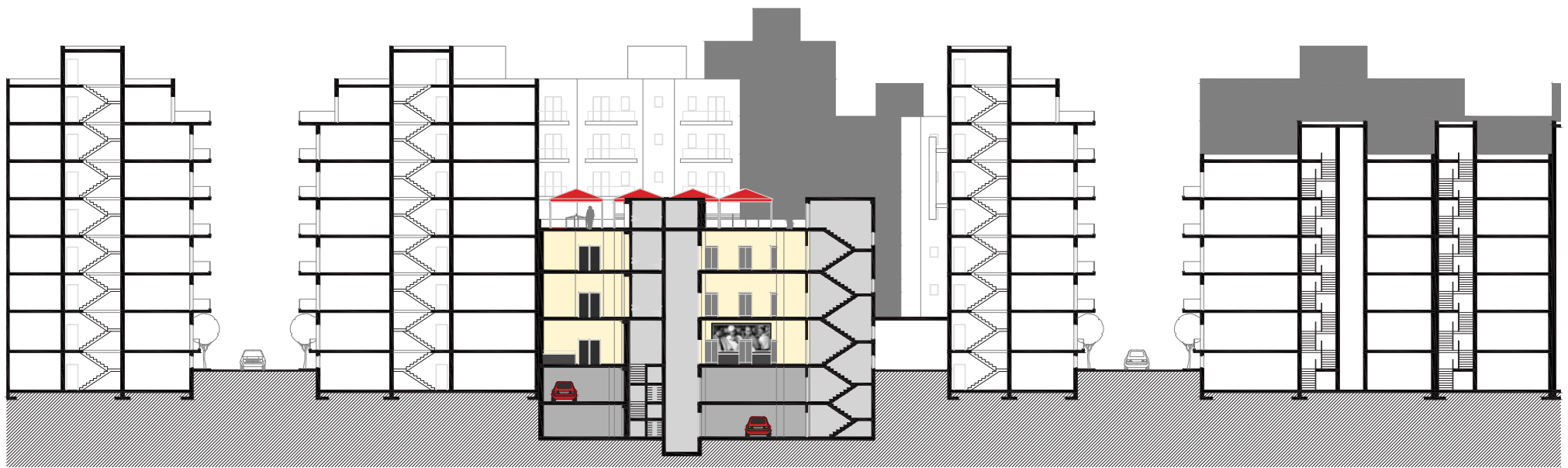
Η είσοδος-έξοδος των εργαζομένων (πράσινο) συνεχίζει να γίνεται από τα πίσω και πλευρικά κλιμακοστάσια και ανελκυστήρα, τα οποία έχουν και χρήση εξόδων κινδύνου. Όμως η είσοδος και η έξοδος των επισκεπτών στο δώμα διαχωρίζεται. Οι επισκέπτες εισέρχονται (πορτοκαλί) από την κεντρική είσοδο και κατευθύνονται στους ανελκυστήρες για την ανάβασή τους στο χώρο, ενώ η έξοδός τους, (γαλάζιο) γίνεται από το μπροστινό κλιμακοστάσιο και τον ανελκυστήρα δίπλα του. Αποφεύγεται έτσι η πιθανότητα συνωστισμού ατόμων στους κεντρικούς ανελκυστήρες.

πελάτες καταστήματος: εργαζόμενοι:

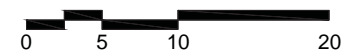

είσοδος επισκεπτών: εργαζόμενοι: έξοδος επισκεπτών:

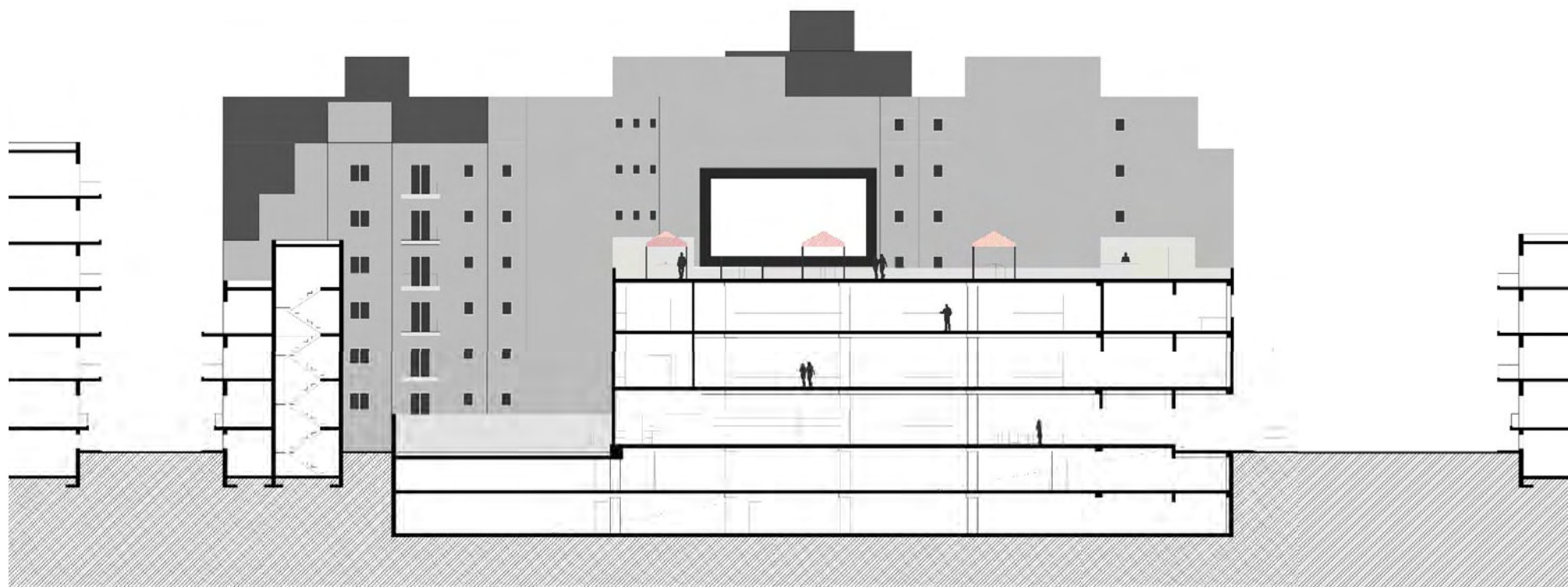

ΕΓΚΑΡΣΙΑ ΤΟΜΗ-ΟΨΗ

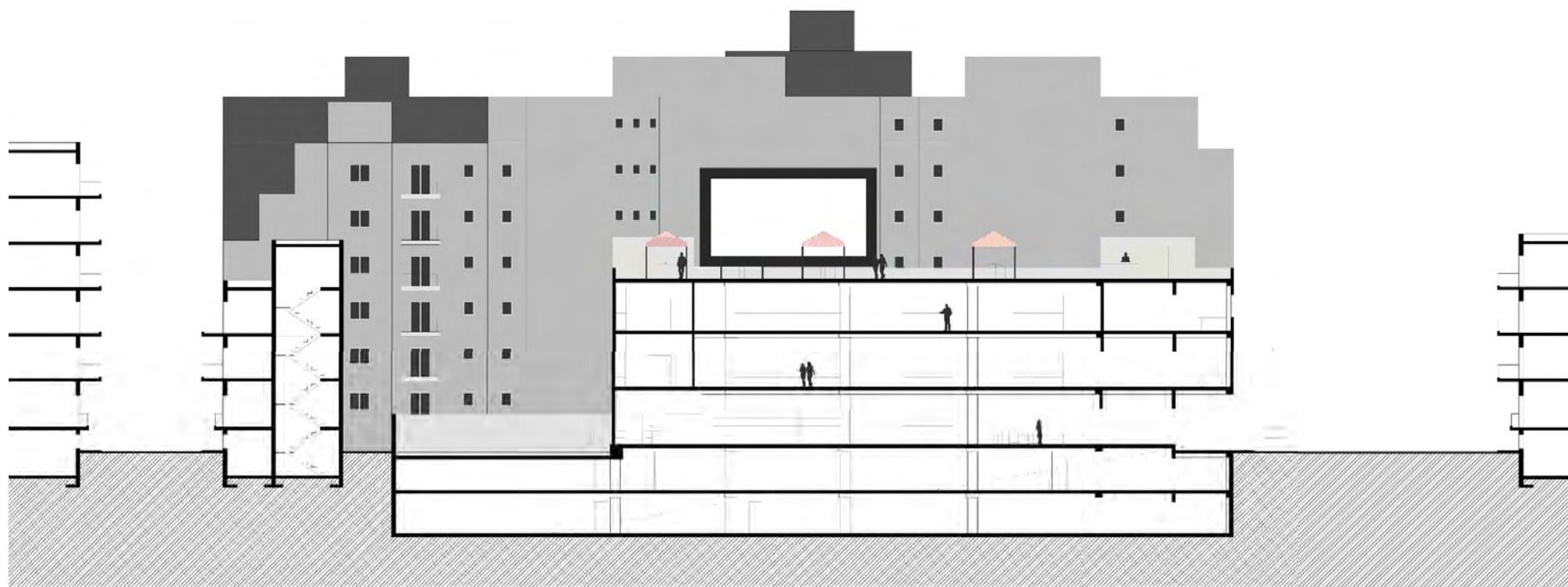

ΕΠΙΜΗΚΗΣ ΤΟΜΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

ΕΠΙΜΗΚΗΣ ΤΟΜΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΦΘΗΝΟ ΠΟΛΥ
ΚΑΙ ΒΓΑΙΝΕΤΕ ΠΑΝΤΑ ΚΕΡΑΙΩΜΕΝΟΙ

**Φρέσκα
ΧΟΙΡΙΝΑ ΣΟΥΒΛΑΚΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ**

μόνο | 4,99

Ισχύει από 2/7 έως 7/7/2012

73 χρόνια στηρίζουμε τον Έλληνα παραγωγό

Εβδομαδιαίες Προσφορές

ΦΕΤΑ Π.Ο.Π.
Γριπόλεως

MONO

5,99€
το κilo

75
Χρόνια
Μεγάλες
Κερδοσύνες
Πολύ

Ισχύει από 31/03 έως 05/04/2014

Κατά τη διάρκεια της μέρας, και κάτω από το έντονο ηλιακό φως, ο χώρος του δώματος μοιάζει υποτιμημένος. Παίρνει το σχήμα του από τα παρακαείμενα κτίρια, τα οποία τον οριοθετούν. Ο παρατηρητής δεν εστιάζει το βλέμμα του προς το χώρο του δώματος. Από την οπτική γωνία του δρόμου, ο πεζός δεν έχει οπτική επαφή με το δώμα, και η μόνη λειτουργία με την οποία έρχεται σε επαφή και βλέπει, είναι αυτή του εμπορίου.

Οι διερχόμενοι, αλλά και οι κάτοικοι της τριγύρω περιοχής, μέσα στη μέρα έρχονται σε επαφή με ένα τυπικό οικοδομικό τετράγωνο, αποτελούμενο από πολυκατοικίες και ένα μεγάλο supermarket. Όμως, εισερχόμενοι στο supermarket, έρχονται αντιμέτωποι με ένα διαφορετικό περιβάλλον. Ο χώρος έχει εμπλουτιστεί με μια περαιτέρω χρήση, αυτή της προβολής, η οποία έρχεται σε δημιουργική αντιδιαστολή με την εμπορική. Αυτός ο ασύμβατος φαινομενικά συνδυασμός, εκτός του ότι επανεμφανίζει στο χώρο την προηγούμενη χρήση του κτιρίου, ταυτόχρονα τον μεταλλάσσει, και μαζί του αλλάζει και το ευρύτερο μικροκλίμα της γειτονιάς.

Μέσα στο supermarket, σε σημεία “στάσης” (όπως για παράδειγμα κυλιόμενες σκάλες, ταμεία, χώρος κρεάτων-θαλασσινών κλπ.), εκεί όπου ο πελάτης παραμένει για ορισμένο χρονικό διάστημα στάσιμος, δίχως να μετακινείται, υπάρχουν προβολές στο χώρο. Ταυτόχρονα, στο δώμα επιχειρείται η επέκταση της εμπορικής χρήσης σε αυτόν, με την δημιουργία μιας μικρής υπαίθριας αγοράς, που θα λειτουργεί σε 24ωρη βάση.

Δύο ταινίες επιλέγονται: “Πολυτεχνίτης κι ερημοσπίτης” και “Ο μπακαλόγατος”. Επιλέγονται κυρίως λόγω της θεματικής συγγένειας που έχουν με την εμπορική χρήση.

Κατα τη διάρκεια της νύχτας το τοπίο αλλάζει σημαντικά. Ως μέρος των πυκνοδομημένων και πολυπληθών οικοδομικών τετραγώνων, και σε μικρή απόσταση από τους γύρω κατοικημένους χώρους, ο χώρος του δώματος δημιουργεί ένα νέο θεσπισμένο οπτικό πεδίο, το οποίο είναι διευρυμένο πέρα από τα αυστηρώς οριοθετημένα πλαίσια του χώρου του **supermarket**, στους τοίχους των προσκείμενων πολυκατοικιών, τα μπαλκόνια και τους ακάλυπτους.

Γίνεται μια αντιστροφή των χρήσεων, και η προβολή αποκτά μεγαλύτερη βαρύτητα σε σχέση με τη μέρα, ενώ η εμπορική χρήση συρρικνώνεται και επικεντρώνεται μόνο στην υπαίθρια αγορά του δώματος, η οποία λειτουργεί και τη νύχτα. Ο χώρος υποδέχεται αυτό το απρόβλεπτο γεγονός και καλεί τους περιέργους επισκέπτες και τους κατοίκους να συμμετάσχουν. Μέσω της προβολής επιχειρείται μια συμβολική, αλλά ταυτόχρονα και πραγματική παράβαση, που αλλάζει την ποιότητα του αστικού χώρου του δώματος, προτείνοντας έναν “άλλο από” τον καθιερωμένο τρόπο να σκεφτεί κανείς χωρικά.

Μέσω των προβαλλόμενων ταινιών, ο θεατής έρχεται σε επαφή με αποσπάσματα του παρελθόντος της πόλης, που εμφανίζονται σαν κομμάτια ενός παζλ στην μεσοτοιχία της διπλανής πολυκατοικίας. Ο επισκέπτης έρχεται αντιμέτωπος με το θέαμα στην πόλη, αλλά και με την πόλη ως θέαμα. Η σιλουέτα του οικοδομικού τετραγώνου μεταμορφώνεται σε ένα πεδίο δράσης-αντίδρασης, όπου γίνεται δυνατή η αλληλεπίδραση ατόμων μέσα στο χώρο, και η ανταλλαγή εμπειριών και απόψεων, με σκοπό τη σταδιακή δημιουργία διαφορετικών τρόπων αστικής συμβίωσης μέσα στο ήδη υπάρχον αστικό απόθεμα, αξιοποιώντας χώρους που ως τώρα θεωρούνται αρνητικοί.

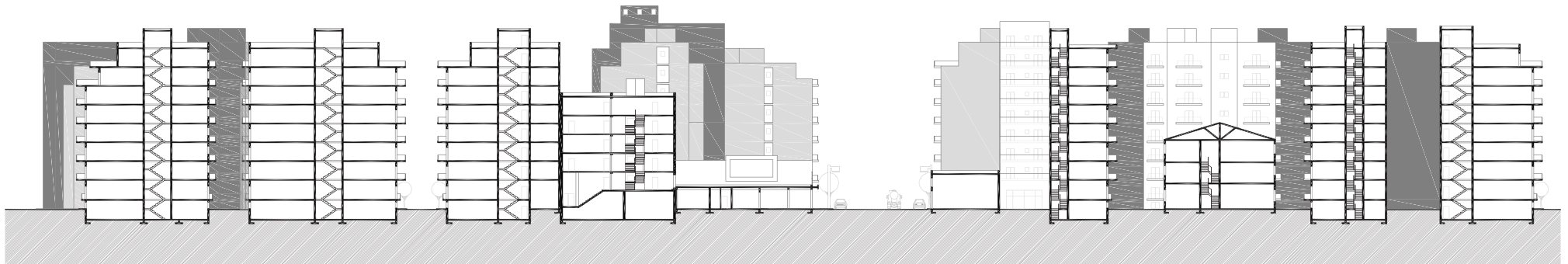
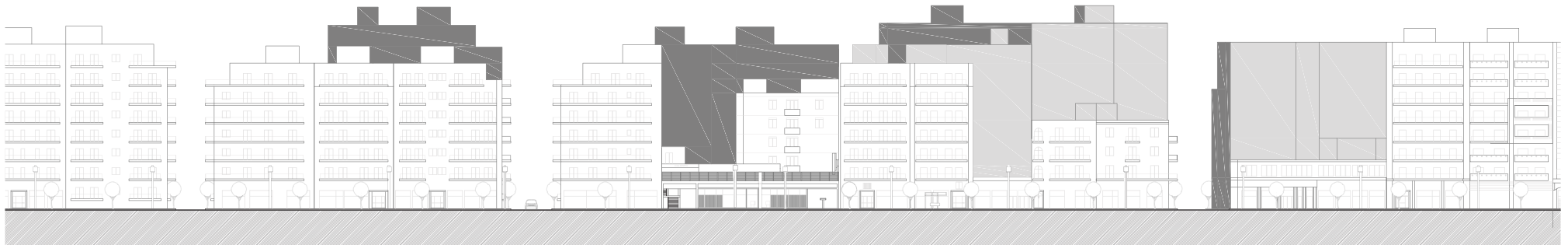
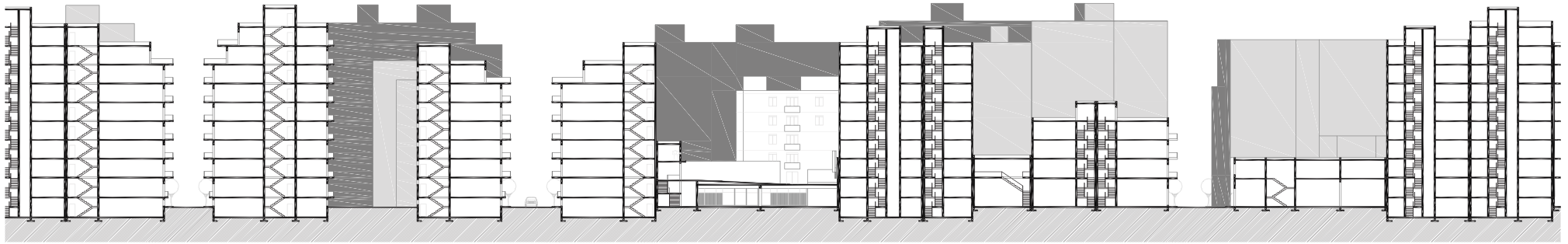

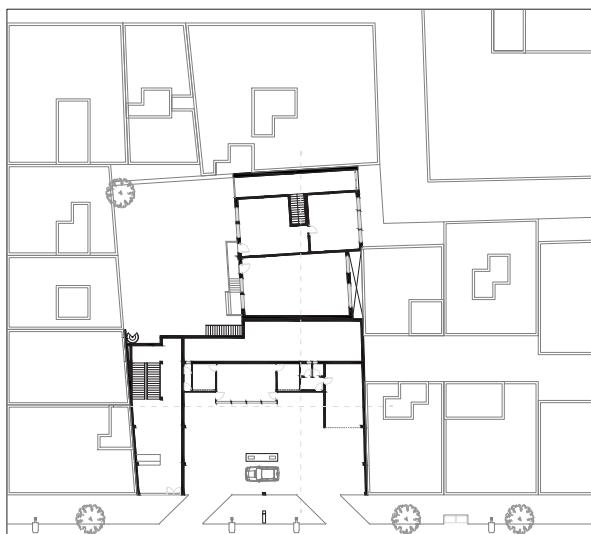

ΣΕΝΑΡΙΟ **2^ο**: ΕΡΜΗΣ

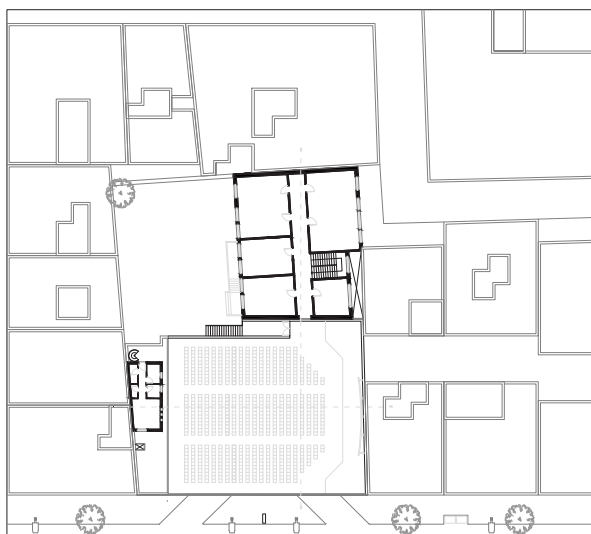

ΚΑΤΟΨΗ ΙΣΟΓΕΙΟΥ

ΚΑΤΟΨΗ Α' ΣΤΑΘΜΗΣ

ΚΑΤΟΨΗ Β' ΣΤΑΘΜΗΣ

ΚΑΤΟΨΗ ΔΩΜΑΤΟΣ

Στο δεύτερο προτεινόμενο σενάριο, ερχόμαστε αντιμέτωποι με ένα περίεργο συνδυασμό χρήσεων: ένα σχολείο, ένα κινέζικο κατάστημα ρούχων, ένα πρατήριο υγρών καυσίμων και ένα εγκαταλειμμένο θερινό κινηματογράφο. Στο νούμερο 192 της οδού Αχαρνών βρίσκουμε ένα πρατήριο υγρών καυσίμων, μικρό μέρος του οποίου έχει χωριστεί και μετατραπεί σε κατάστημα. Ακριβώς από πάνω, στο δώμα του πρατηρίου, βρίσκεται ο εγκαταλειμμένος θερινός κινηματογράφος «Ερμής», του οποίου η αρχική είσοδος είναι πλέον το κατάστημα ρούχων. Πίσω από το πρατήριο, υπάρχει ένα πενταώροφο κτίριο που στεγάζει σήμερα το 19ο Γυμνάσιο Αθηνών, και του οποίου η είσοδος βρίσκεται στην οδό Καμπάνη.

Το δώμα του πρατηρίου στο οποίο ακόμα βρίσκεται η οθόνη του κινηματογράφου, είναι πλέον προσβάσιμο μόνο διαμέσου του χώρου του σχολείου, καθώς το αρχικό κλιμακοστάσιο έχει φραγεί από το κατάστημα ρούχων. Λόγω αυτής της άμεσης συγγένειας των χώρων, και καθώς αρχικά όλος ο χώρος ήταν ενιαίος και μετέπειτα άρχισε να διαιρείται και τα κομμάτια του να αποκτούν άλλες χρήσεις, το σχολείο πλέον νοικιάζει τον εγκαταλειμμένο κινηματογράφο και τον χρησιμοποιεί ως προαύλιο χώρο για να καλύψει τις ανάγκες του.

Έτσι, έχουμε ένα δώμα στο οποίο είναι ακόμα εμφανής η αρχική του χρήση ως σινεμά, λόγω της ύπαρξης της οθόνης, το οποίο έχει αλλάξει χρήση πλέον, προκειμένου να προσαρμοστεί στις υπάρχουσες ανάγκες. Τα σημάδια της πρότερης χρήσης είναι εκεί και συνυπάρχουν με αυτά των σημερινών χρήσεων. Ο διερχόμενος πεζός αντικρύζει ένα μοναδικό θέαμα περνώντας μπροστά από το πρατήριο και βλέποντας παιδιά ακριβώς από πάνω

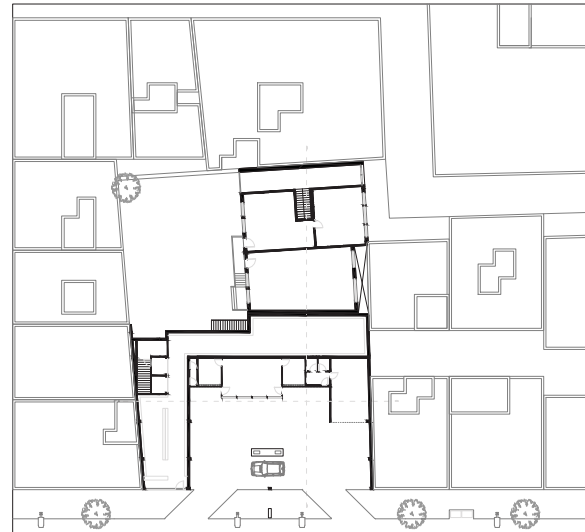
να παίζουν μπάσκετ δίπλα σε μια εγκαταλειμμένη οθόνη, δίχως να μπορεί να προσδιορίσει πως αυτά βρέθηκαν εκεί, αφού δεν υπάρχει κάποια εμφανής είσοδος-σύνδεση προς τα επάνω, και ακόμη και ο υπεύθυνος του πρατηρίου αγνοεί την ύπαρξη της οθόνης.

Γίνεται επομένως μια προσπάθεια να επαναφέρουμε την παλαιότερη χρήση του χώρου, χωρίς να καταργήσουμε την νέα, δημιουργώντας συνθήκες κατάλληλες για την παραγωγή κοινωνικών πρακτικών που δεν εντάσσονται στο “κανονικό”. Ο χώρος προσφέρεται ήδη κατά κάποιο τρόπο για τη γέννηση τέτοιων πρακτικών, λόγω των ήδη ασύμβατων χρήσεων που υπάρχουν σε αυτόν, καθώς και του παρελθόντος του.

Η απόκλιση του από τους γειτονικούς χώρους της κανονικότητας, τον μετατρέπει αυτόματα σε χώρο αναφοράς, ικανό να παράγει ένα είδος υλοποιημένης ουτοπίας και να αποτελέσει έτσι, ένα χώρο “δοκιμής”. Δοκιμής νέων μορφών συγκρότησης μιας νέας τάξης στην κοινωνική ζωή, που ίσως να προεικονίζουν μορφές μονιμότερων κοινωνικών, αλλά και χωρικών συσχετισμών μέσα στο πλέγμα του αστικού ιστού της πόλης.

Αρχικά, κατά τις δεκαετίες του 1950-1960, υπήρχε ένα κτιριακό απόθεμα μικρότερο από το σημερινό και με χαμηλότερα ύψη κτιρίων κατα μήκος της οδού Αχαρνών. Με το πέρασμα των δεκαετιών και το σύστημα της αντιπαροχής, τα κατακόρυφα ύψη αυξήθηκαν, και σχεδόν κάθε κενό “γέμισε” προκειμένου να υποδεχτεί χρήσεις κατοικίας ή εμπορικές κατά κύριο λόγο.

Παρόλα αυτά, ο χώρος του κινηματογράφου Ερμή παρέμεινε σχετικά αλώβητος ως και σήμερα. Προσαρμόστηκε φυσικά στις νέες ανάγκες της

ΚΑΤΟΨΗ ΙΣΟΓΕΙΟΥ

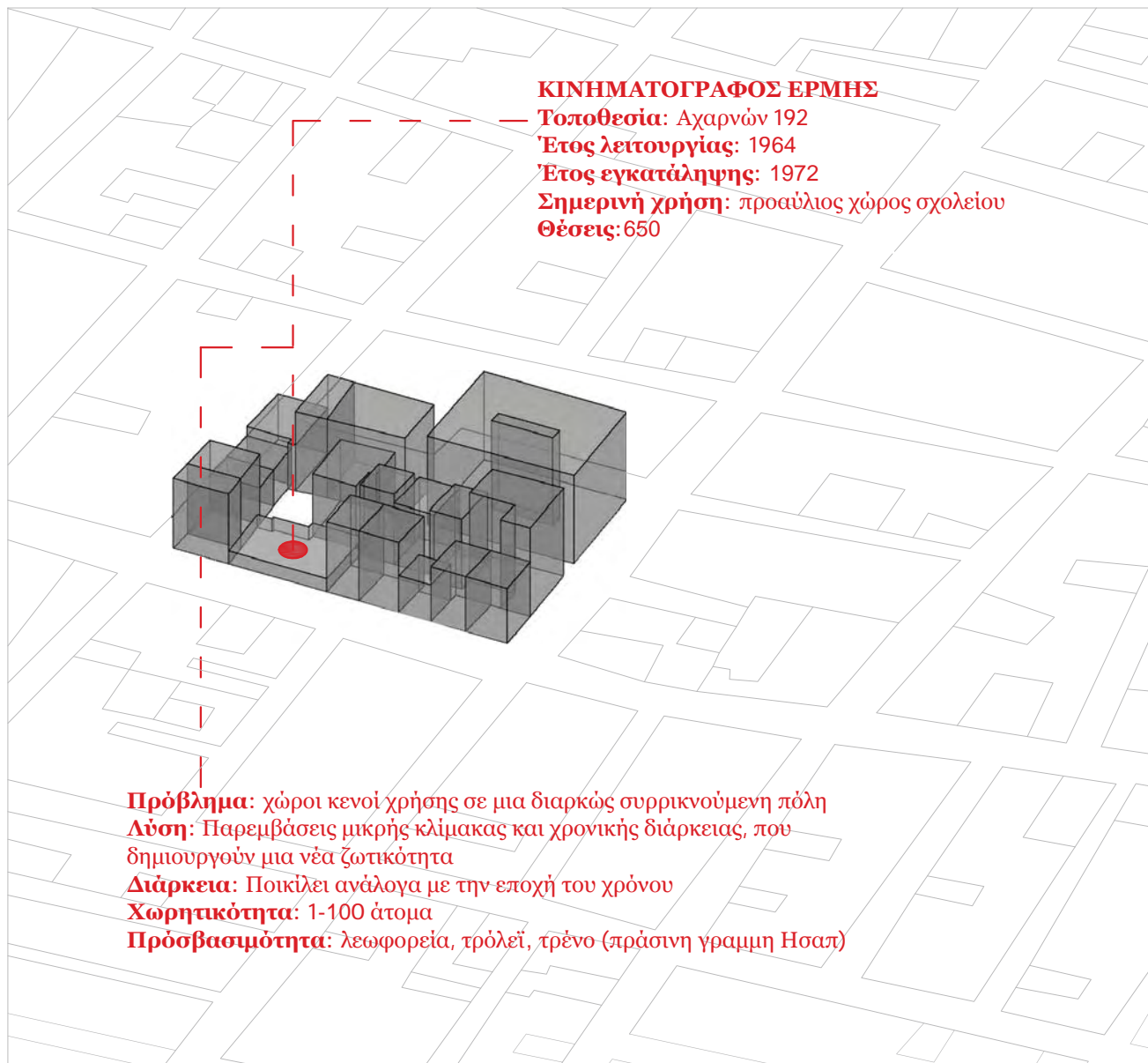
ΚΑΤΟΨΗ Α' ΣΤΑΘΜΗΣ

ΚΑΤΟΨΗ Β' ΣΤΑΘΜΗΣ

ΚΑΤΟΨΗ ΔΩΜΑΤΟΣ

της κοινωνίας και της πόλης. Η χρήση του μεταβλήθηκε, μετά την εγκατάληψή του, χωρίς όμως να γκρεμισθεί. Λόγω της άμεσης συγγένειας με το σχολείο, η χρήση του χώρου έγινε μέρος του σχολείου.

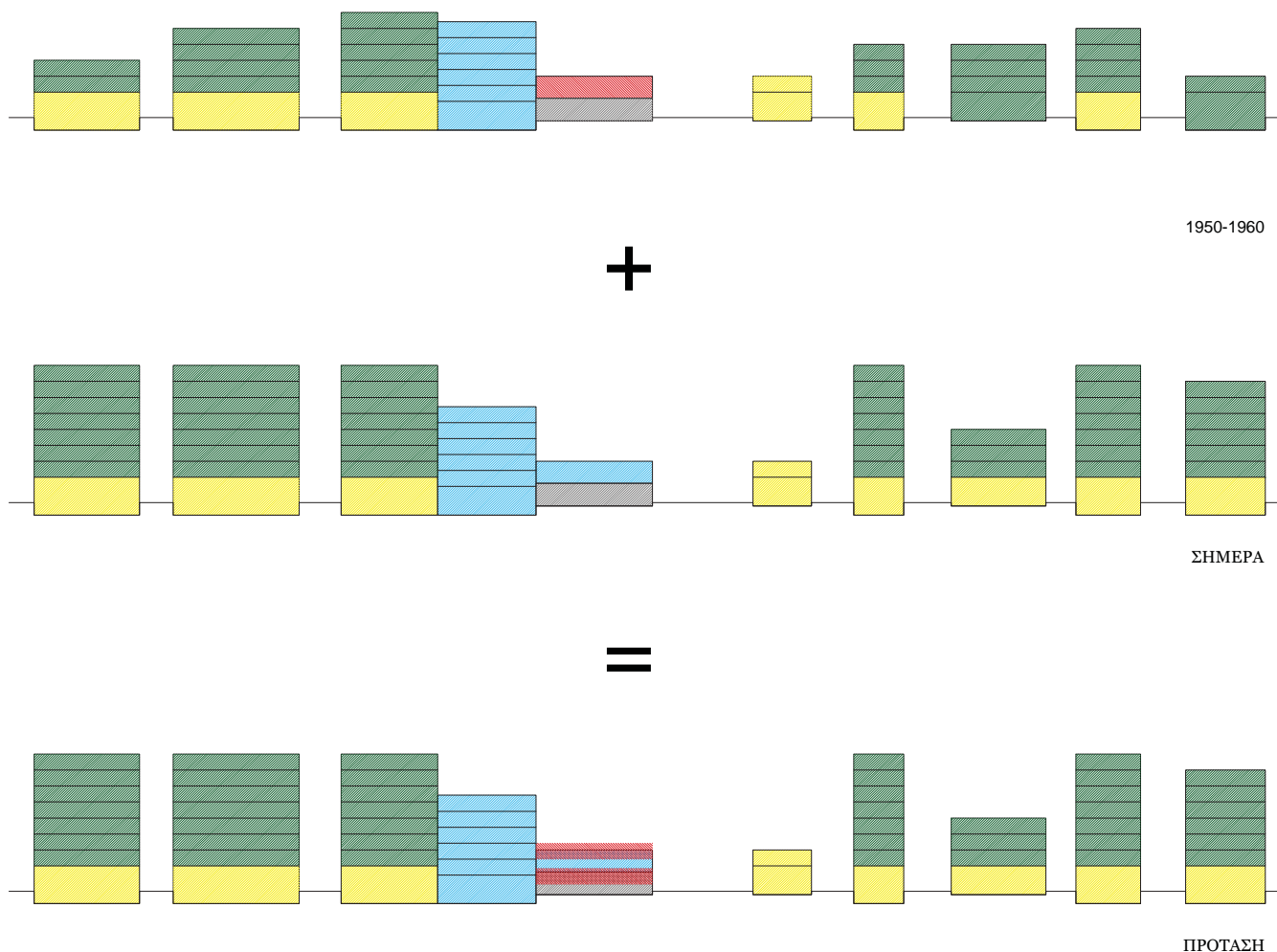

Με βάση την καταγραφή του πριν (1964-1972) και του σήμερα, επιχειρούμε να δημιουργήσουμε μια πρώτη εξίσωση, η οποία να συνδέει αυτές τις δύο καταστάσεις, ώστε να δημιουργηθεί ένα μετά, ένα μέλλον, κοντινό ή μακρινό, το οποίο να δίνει λύσεις στη δυστοπία του σήμερα, να λειτουργεί ως ένας τόπος παραγωγής νέων συμβάντων και κοινωνικών σχέσεων (διαγραμματικές τομές).

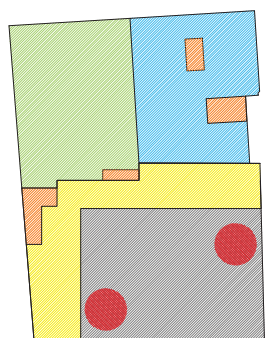
Χρησιμοποιώντας τον υπάρχοντα χώρο, και τροποποιώντας το πρόγραμμα χρήσεων μέσα στο ίδιο το κτίριο, επιτυγχάνεται ένα νέο κράμα, ικανό να παράγει συμβάντα μέσα στο αστικό τοπίο, καθώς και μια αναδιαμόρφωση του τρόπου που βλέπουμε και χρησιμοποιούμε ένα χώρο. Μέσα στο χώρο του πρατηρίου εισάγεται μια νέα χρήση, αυτή της προβολής, με τη μορφή μικρών πυρήνων, ενώ αντίστοιχα στο δώμα εμφανίζεται ξανά το στοιχείο της προβολής κατά τη διάρκεια της νύχτας. Μέσα από το ετεροτοπικό σύμπαν που δημιουργείται παράγονται ερωτήματα όχι μόνο χωρικά, αλλά και κοινωνικά. Αμφισβητείται η υπάρχουσα τάξη της κοινωνικής ζωής και των χωρικών διατάξεων.

Με βάση τα διαγράμματα μπορούμε να δούμε τον καταμερισμό και τη μίξη των χρήσεων μέσα στο χώρο, αλλά και τη διαφοροποίηση που υπάρχει μεταξύ ημέρας και νύχτας. Η ισορροπία ανάμεσα στις χρήσεις που υπάρχει τη μερα, αντιστρέφεται τη νύχτα, σαν ένα είδος τραμπάλας, της οποίας το βάρος μετατίθεται ανάλογα με την ώρα της μέρας, χωρίς όμως να χάνεται η ισορροπία της και να διαλύεται.

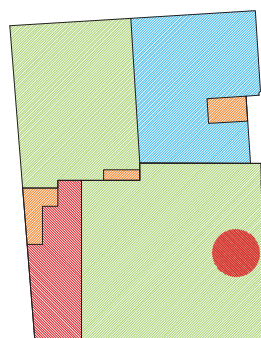
Πρόκειται για μια ισορροπία σε τρεις διαστάσεις, που διαφοροποιείται τόσο σε επίπεδο κάτοψης, όπως φαίνεται από τις διαγραμματικές κατόψεις του προγράμματος χρήσεων, όσο και σε επίπεδο τομής (αξονομετρικά διαγράμματα χρήσεων κατά τη διάρκεια

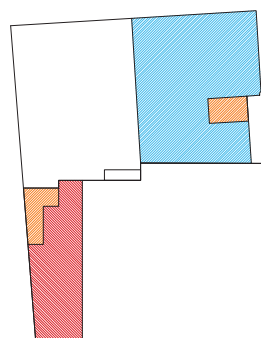
ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ

Ισόγειο

Α' Όροφος

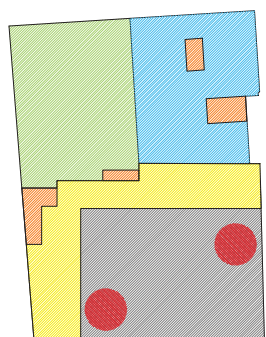
Β' Όροφος

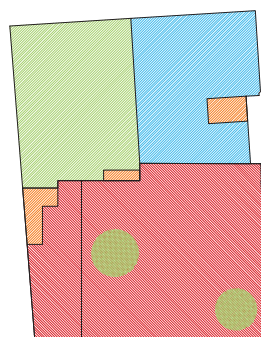
Δώμα

τη διάρκεια της μέρας και κατά τη διάρκεια της νύχτας παρακάτω). Μέσα από αυτή την ισορροπία δίνεται η δυνατότητα στα ίδια τα άτομα που κατοικούν την πόλη, να δώσουν σχήμα και νόημα στους μέχρι τώρα ανενεργούς και υπολειμματικούς χώρους της.

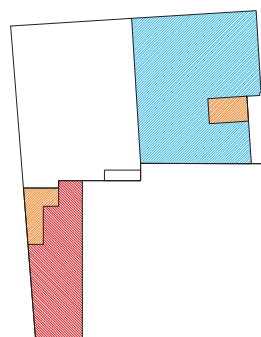
ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ισόγειο

Α' Όροφος

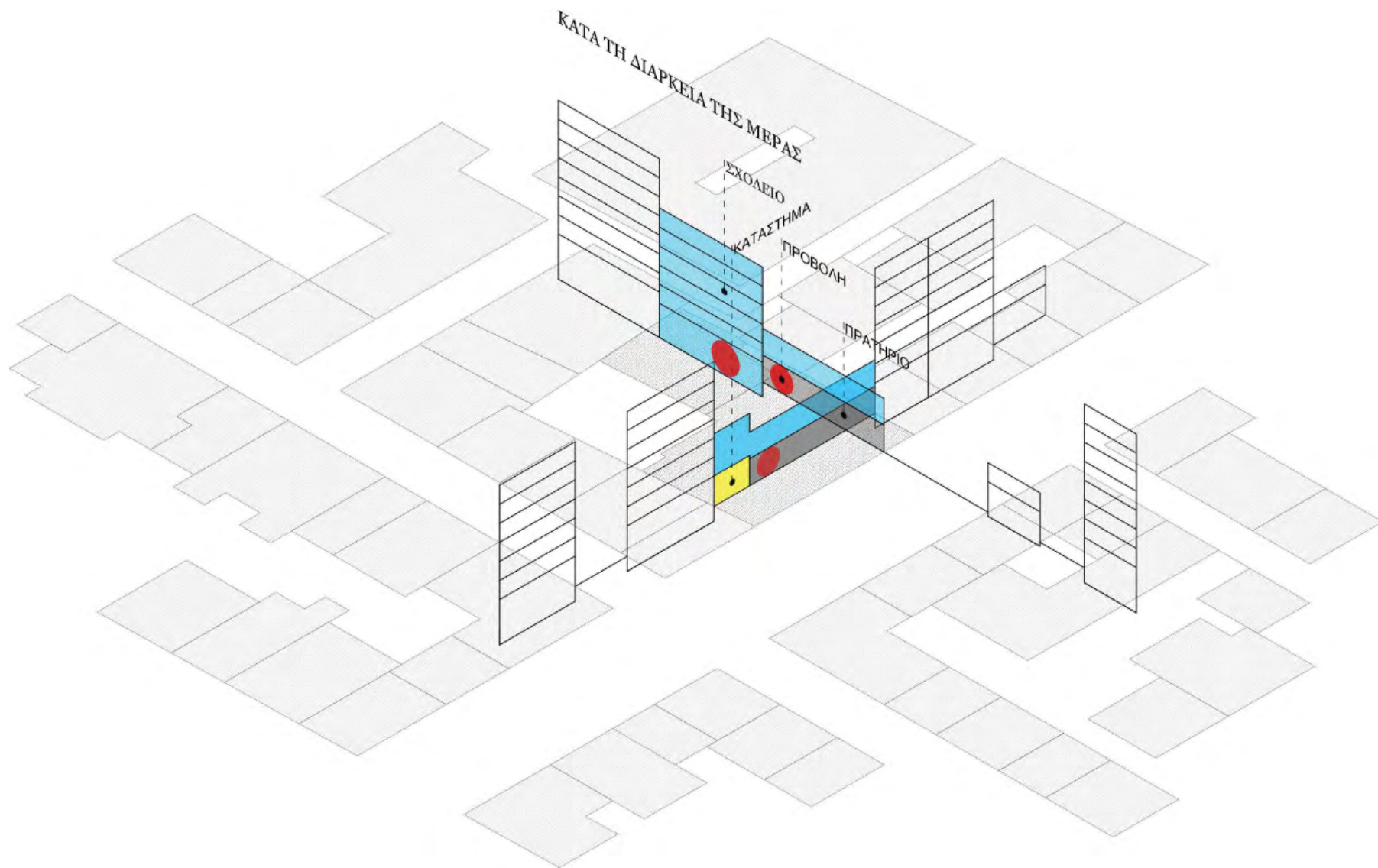
Β' Όροφος

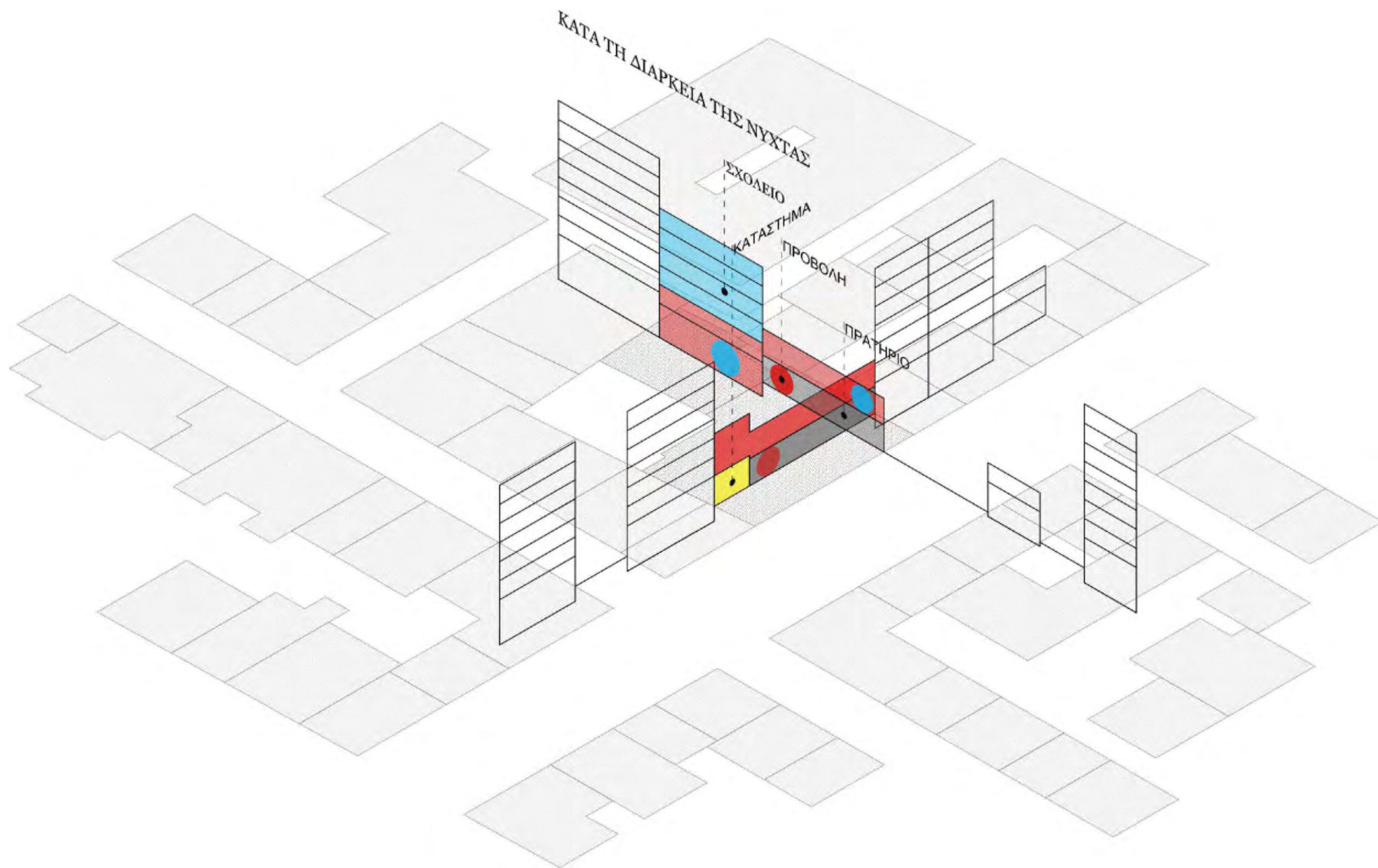
Δώμα

- ΠΡΟΒΟΛΗ
- ΠΡΟΑΥΛΙΟΣ ΧΩΡΟΣ
- ΧΩΡΟΙ ΣΧΟΛΕΙΟΥ
- ΧΩΡΟΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
- ΚΛΙΜΑΚΟΣΤΑΣΙΑ
- ΠΡΑΤΗΡΙΟ ΚΑΥΣΙΜΩΝ

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ ΧΡΗΣΕΩΝ

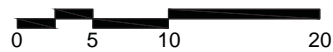
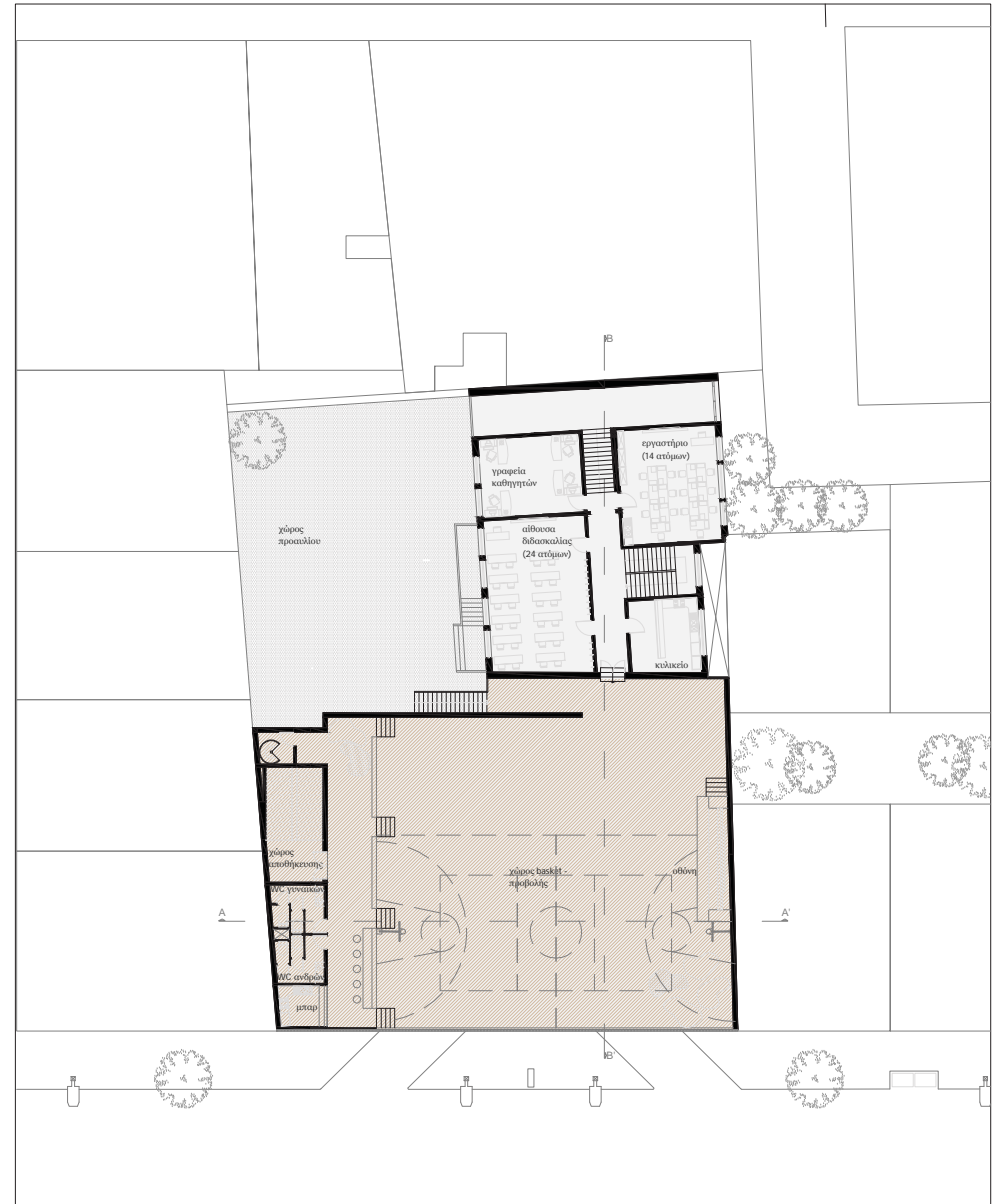
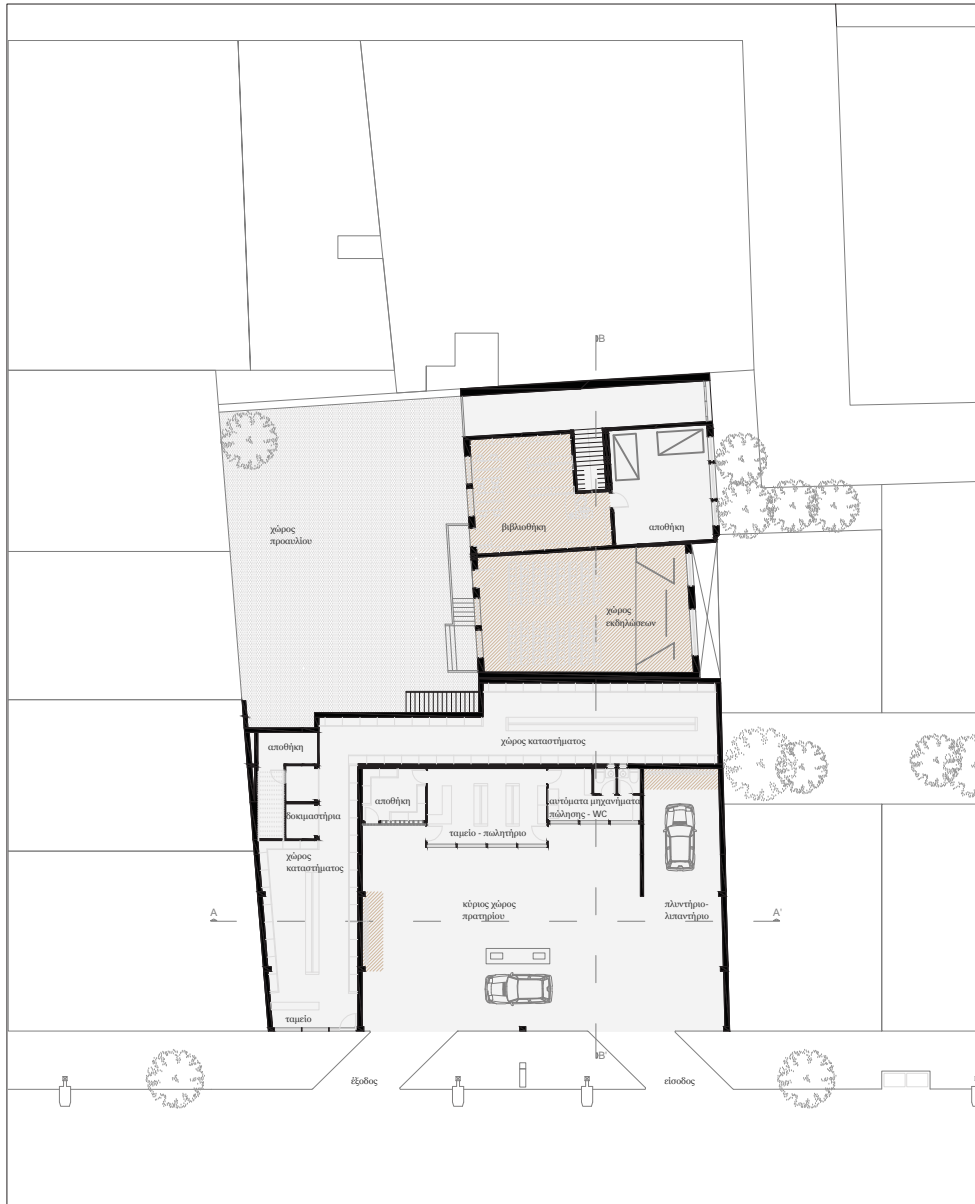

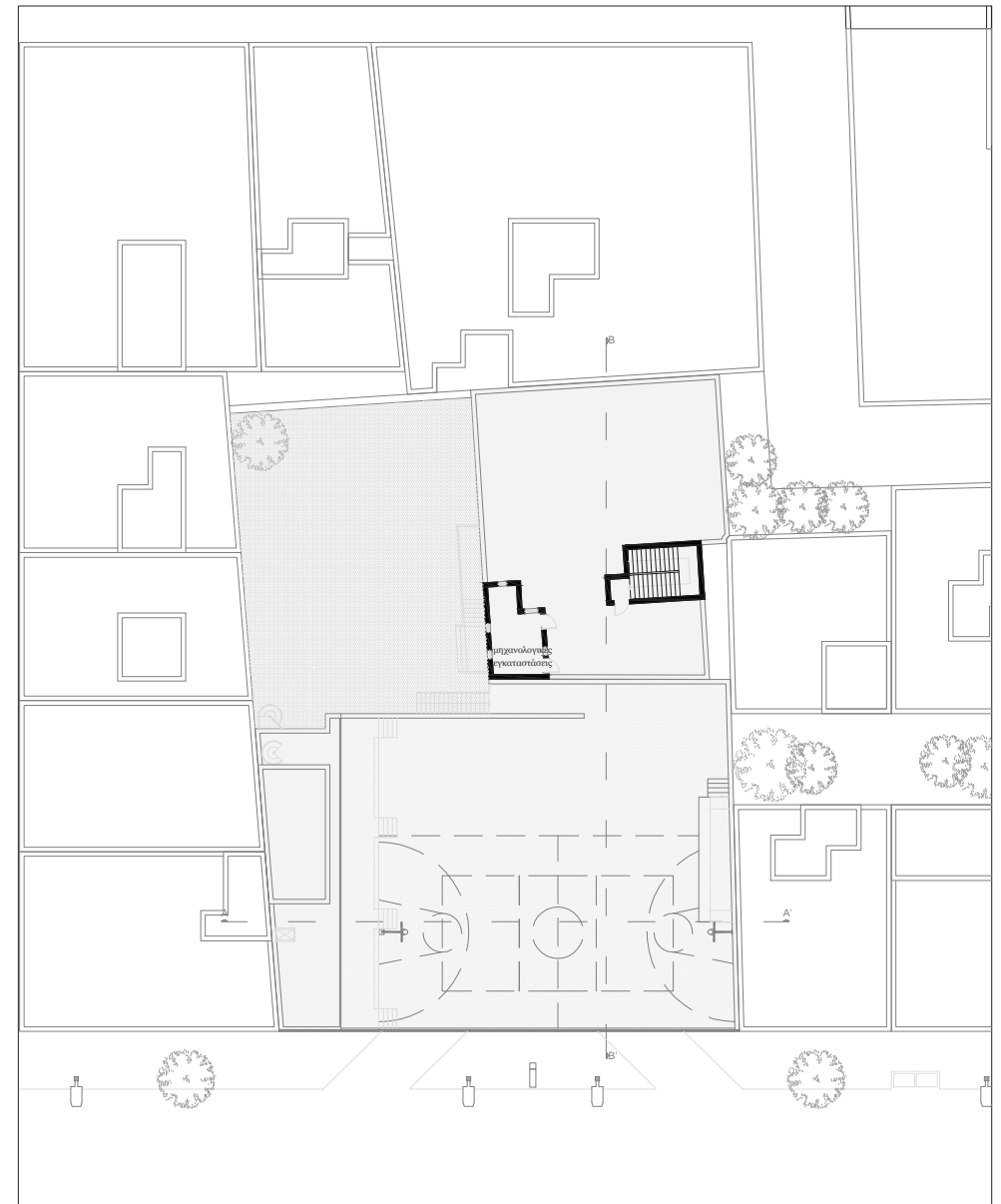
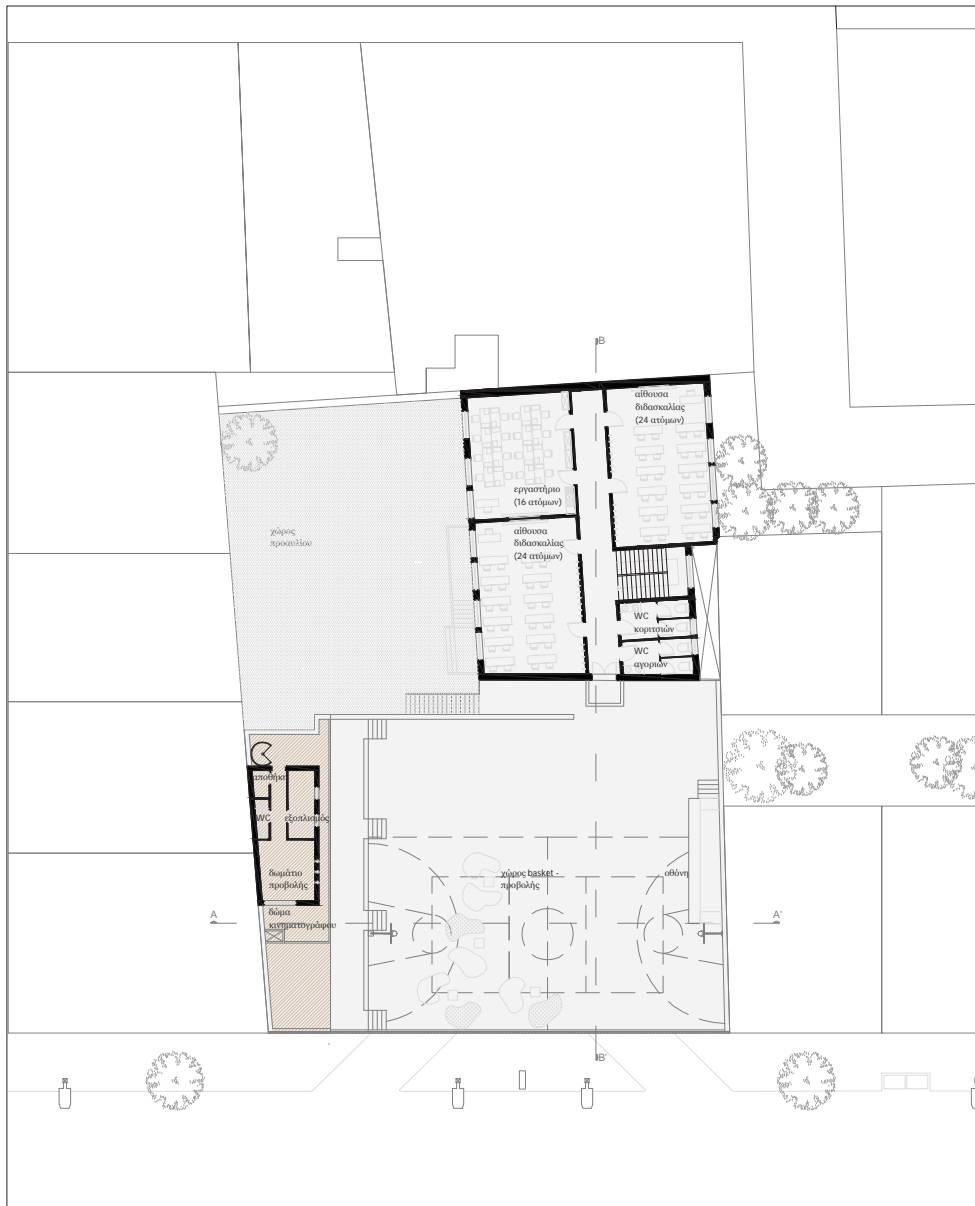
ΠΡΟΒΟΛΗ
 ΧΩΡΟΙ ΣΧΟΛΕΙΟΥ
 ΠΡΑΤΗΡΙΟ ΚΑΥΣΙΜΩΝ
 ΧΩΡΟΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

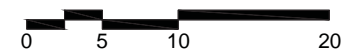
ΠΡΟΒΟΛΗ
 ΧΩΡΟΙ ΣΧΟΛΕΙΟΥ
 ΠΡΑΤΗΡΙΟ ΚΑΥΣΙΜΩΝ
 ΧΩΡΟΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΧΡΗΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΚΑΤΟΨΕΙΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

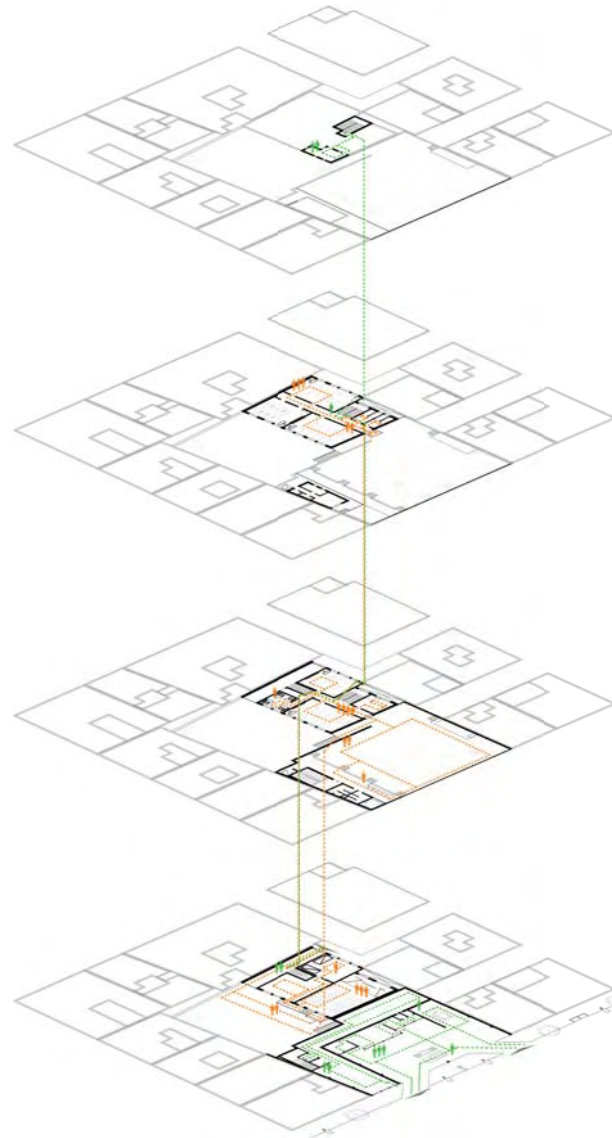
Στα διπλανά διαγράμματα, φαίνονται οι κινήσεις των ατόμων μέσα στο χώρο, σε οριζόντιο και σε κάθετο άξονα, οι οποίες διαφοροποιούνται ανάλογα με τη σχέση που έχει το κάθε άτομο με αυτόν. Τη μέρα έχουμε δύο ομάδες ατόμων τα οποία κινούνται μέσα στο χώρο, και οι οποίες φαίνεται να είναι σε μεγάλο βαθμό διαχωρισμένες μεταξύ τους.

Η πρώτη ομάδα αποτελείται από τους μαθητές και τους καθηγητές (πορτοκαλί) του σχολείου, που εισέρχονται στο χώρο από την οδό Καμπάνη, και χρησιμοποιούν το κτίριο του σχολείου με το προαύλιο και το δώμα του πρατηρίου. Η δεύτερη περιλαμβάνει τους εργαζόμενους του πρατηρίου και του κινέζικου καταστήματος ρούχων δίπλα από αυτό (πράσινο), καθώς και τους πελάτες, οι οποίοι μετακινούνται μόνο μέσα στο πρατήριο ή το κατάστημα και δεν έρχονται σε επαφή με το κομμάτι σχολείου και του δώματος.

Τη νύχτα, διακρίνεται μια διαφοροποίηση στις κινήσεις. Έχουμε τρεις διαφορετικές ομάδες ατόμων μέσα στο χώρο, ενώ παράλληλα και μια συμπύκνωση των κινήσεων στα δύο πρώτα επίπεδά του. Οι εργαζόμενοι και οι πελάτες του πρατηρίου (πράσινο), το οποίο μένει ανοιχτό και κατά τη διάρκεια της νύχτας, σε αντίθεση με το κατάστημα ρούχων, κινούνται περισσότερο σε οριζόντιο άξονα και μέσα στο χώρο του πρατηρίου.

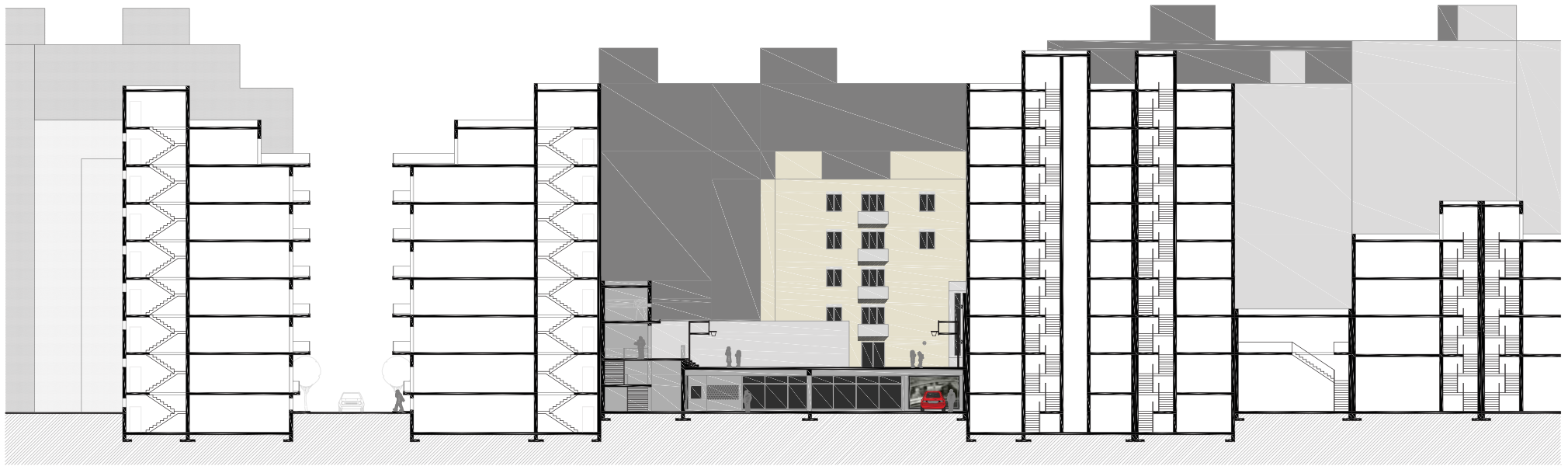
Από την είσοδο του σχολείου και μέσα από τις εσωτερικές σκάλες εισέρχονται επισκέπτες, περίεργοι γείτονες και περαστικοί, αλλά και παιδιά του σχολείου με τις οικογένειες και τους φίλους τους ή εργαζόμενοι μετά το τέλος της βάρδιας τους (πορτοκαλί), και ανεβαίνουν στο δώμα. Η έξοδός τους (γαλάζιο) γίνεται από το εξωτερικό κλιμακοστάσιο, μέσω του κάτω προαυλίου, στην οδό Καμπάνη.

μαθητές/καθηγητές: 🧑🧑🧑 εργαζόμενοι: 🧑

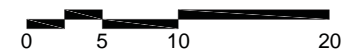

είσοδος επισκεπτών: 🧑 εργαζόμενοι: 🧑 έξοδος επισκεπτών: 🧑

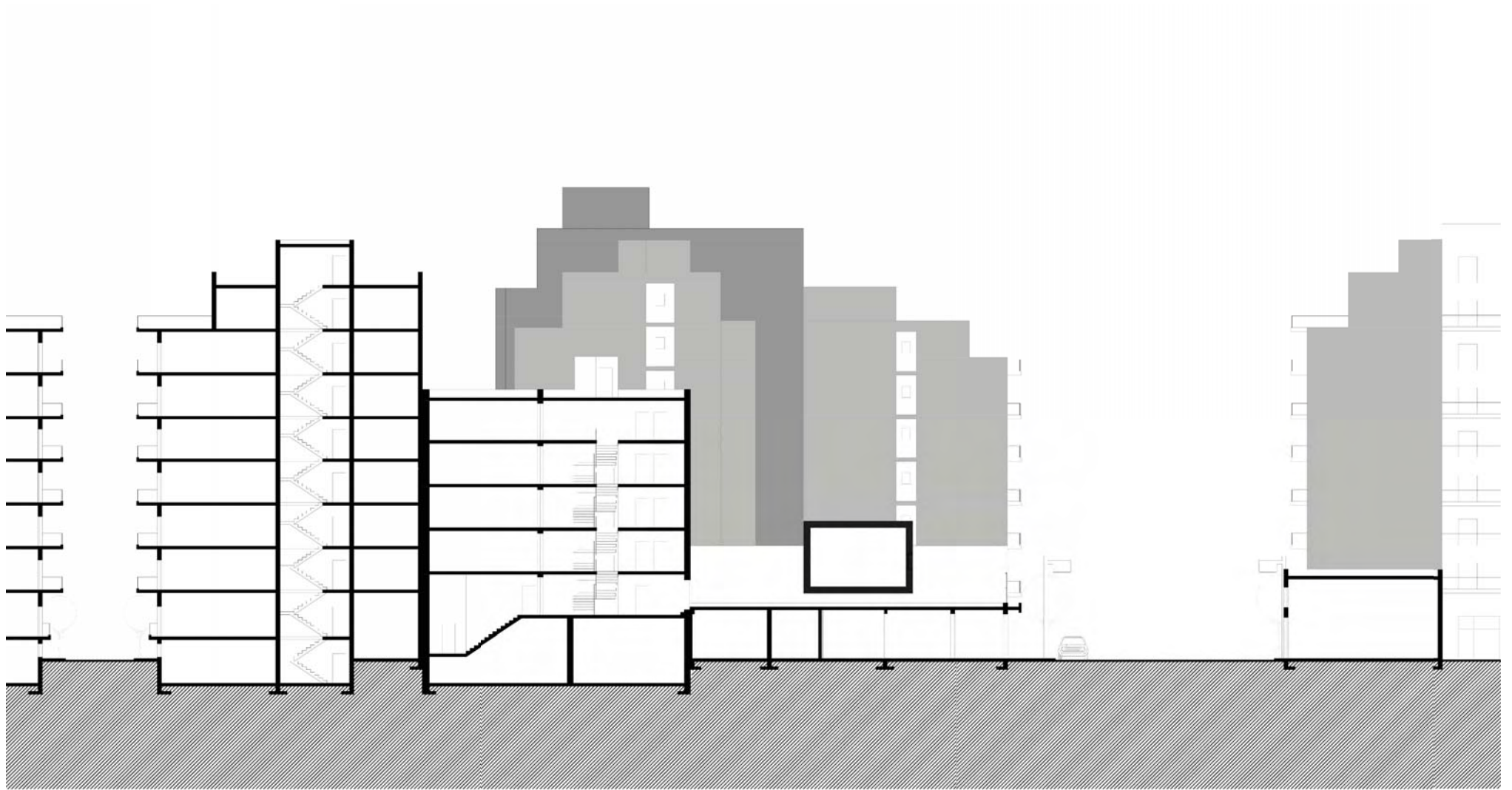

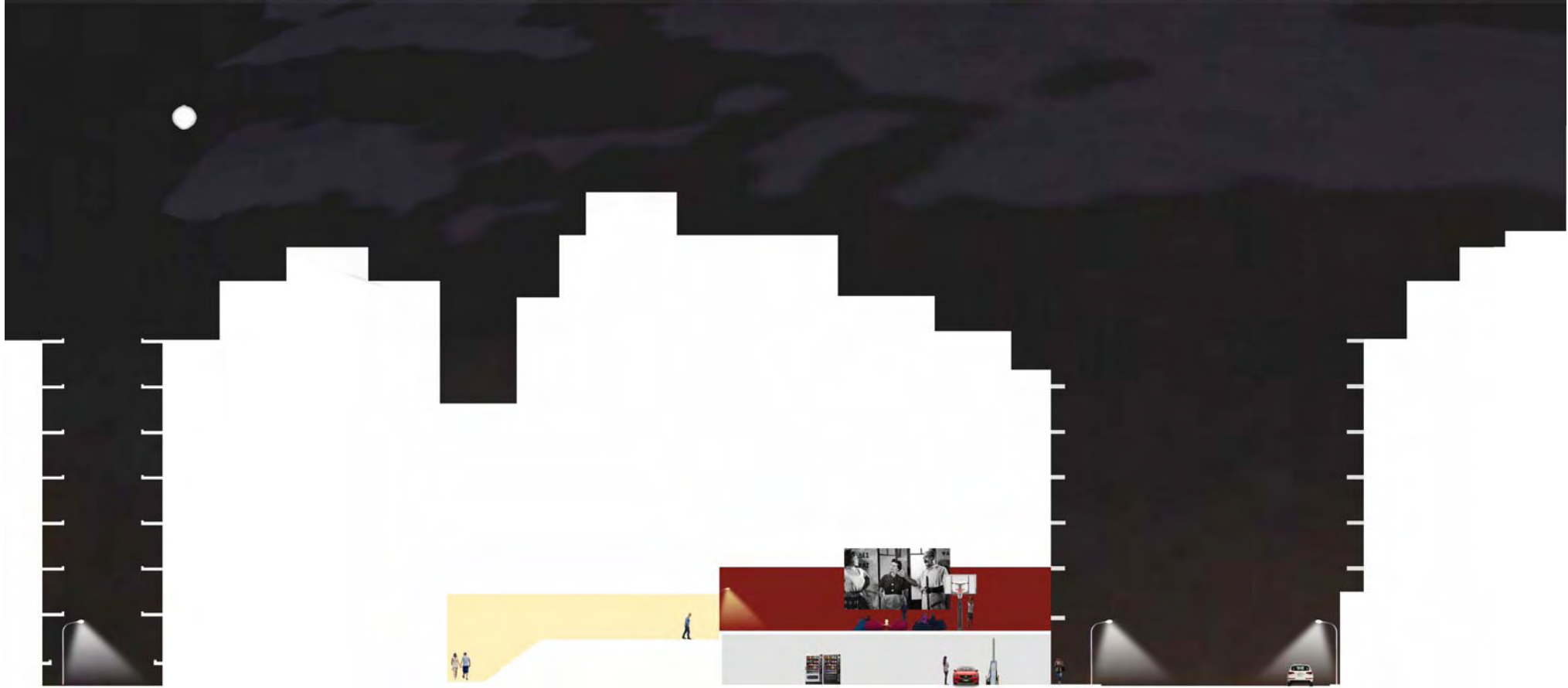
ΕΓΚΑΡΣΙΑ ΤΟΜΗ-ΟΨΗ

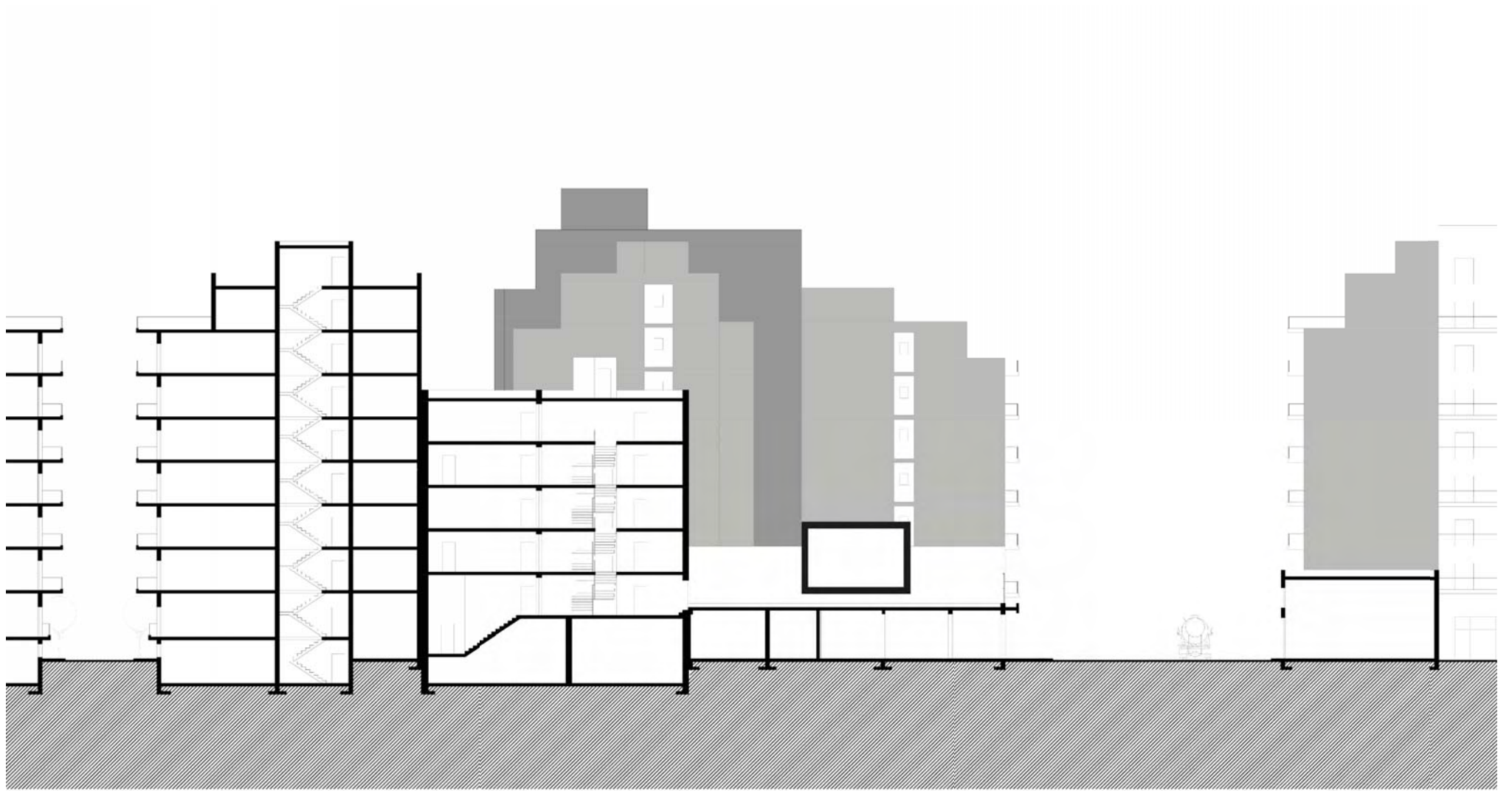

ΕΠΙΜΗΚΗΣ ΤΟΜΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

ΕΠΙΜΗΚΗΣ ΤΟΜΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Την ημέρα, το δώμα του πρατηρίου χρησιμοποιείται μόνο από το σχολείο ως προαύλιο. Οριοθετείται από τα τριγύρω κτίρια και από τη χρήση που του δίνουν τα παιδιά του σχολείου. Ο παρατηρητής εστιάζει το βλέμμα του προς το χώρο του δώματος, απορημένος από τον περίεργο συνδυασμό χρήσεων.

Από την άλλη πλευρά, οι οδηγοί, αλλά και οι διερχόμενοι πεζοί που απλώς περνούν μπροστά από το πρατήριο, εισερχόμενοι στο πρατήριο καυσίμων, έρχονται αντιμέτωποι με ένα διαφορετικό θέαμα. Στους χώρους στάθμευσης για ανεφοδιασμό καυσίμων και στο πλυντήριο-λιπαντήριο, το οπτικό πεδίο μεταλλάσσεται, μέσα από την παράλληλη προβολή ταινιών. Καθώς αυτοί οι χώροι του πρατηρίου είναι χώροι “στάσης” για μικρά χρονικά διαστήματα, είναι ιδανικοί για τη φιλοξενία μικρών επεισοδίων μέσα στο χώρο.

Μια νέα χρήση προστίθεται, αλλιώς από αυτό που συνήθως συναντά κανείς σε ένα πρατήριο, ο χώρος μετατρέπεται σε σημείο αναφοράς και επιχειρείται η δημιουργία μιας νέας ισορροπίας. Στρέφοντας το βλέμμα μέσα στο πρατήριο, αντικρύζουν ένα θέαμα που τους καλεί να σκεφτούν, να αμφισβητήσουν και να θέσουν νέα ερωτήματα σχετικά με το χώρο και τον τρόπο που μέχρι σήμερα χρησιμοποιείται.

Τρεις ταινίες επιλέγονται: “Η σωφερίνα”, “Η κυρία Δήμαρχος” και “Χτυποκάρδια στα θρανία”, κυρίως με βάση τις χρήσεις που αναμινύονται στο συγκεκριμένο χώρο. Πρόκειται για γνωστές κλασσικές πλοκές, τα κοινωνικά μηνύματα των οποίων έχουν περαστεί σε δύο και πλέον γενιές.

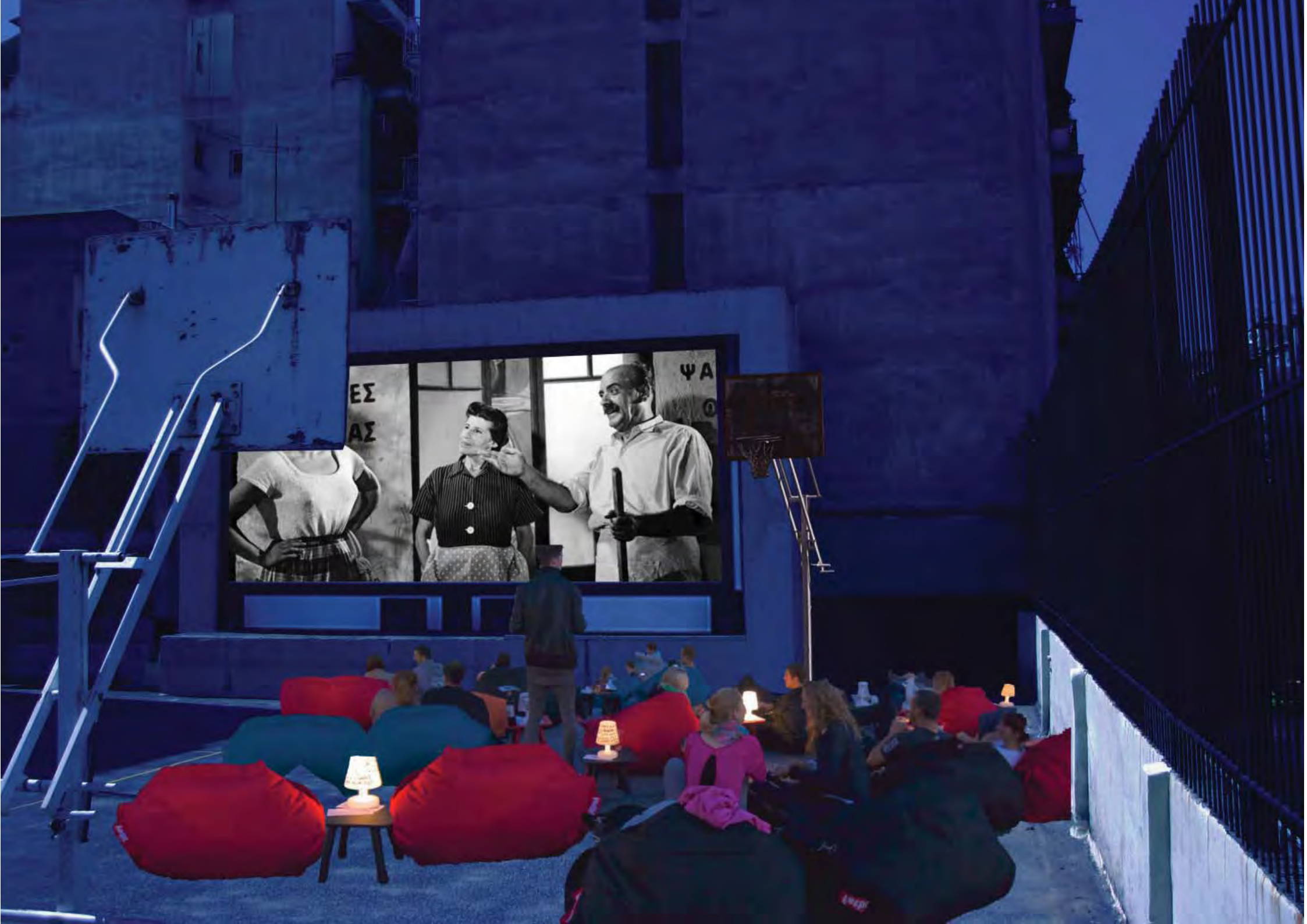
Τη νύχτα το αστικό τοπίο αλλάζει. Ο χώρος του δώματος παίρνει το σχήμα του μέσω και κατά τη διάρκεια της προβολής. Τα φιλμ που προβάλλονται μετατρέπονται σε μικρά “αστικά επεισόδια” μέσα στον πυκνό αστικό ιστό των Κάτω Πατησίων. Η κάθε προβολή είναι ανοιχτή και εκτεθειμένη στο περιβάλλον και τον τριγύρω πυκνοδομημένο χώρο, γεμάτο από πολυκατοικίες, στενές οδούς, μικρές πλατείες κλπ.

Γίνεται μια αντιστροφή των χρήσεων, και η προβολή αποκτά μεγαλύτερη βαρύτητα σε σχέση με τη μέρα, ενώ η χρήση του χώρου ως προαυλίου συρρικνώνεται. Ο χώρος του δώματος, ανοίγεται σε ένα ευρύτερο κοινό με την επέκταση της χρήσης του και κατά τη νύχτα. Η προβολή γίνεται ένα αστικό γεγονός, που μεταμορφώνει το νυχτερινό τοπίο της γειτονιάς και λειτουργεί ως ένας άλλος πυκνωτής, συγκεντρώνοντας τους κατοίκους, καλώντας τους να βγούν έξω από τα διαμερίσματά τους, με σκοπό να επανοικιοποιηθούν ξανά τη γειτονιά τους.

Έρχεται σε αντιδιαστολή με τον τριγύρω χώρο, παρεμβάλλεται και τον αναδιαμορφώνει. Όλο το οικοδομικό τετράγωνο μεταμορφώνεται σε ένα δυναμικό πεδίο, όπου γίνεται δυνατή η αλληλεπίδραση και η διασταύρωση ατόμων, με σκοπό την απόκτηση νέων εμπειριών και κοινωνικών σχέσεων. Δημιουργείται έτσι, ένα “κοινωνικό εργαστήριο”, το οποίο αλλάζει σταδιακά τις κοινωνικο-χωρικές συνθήκες της γειτονιάς, αλλά και τη νυχτερινή όψη της, δίνοντας το έναυσμα για μια στροφή προς κάτι διαφορετικό.

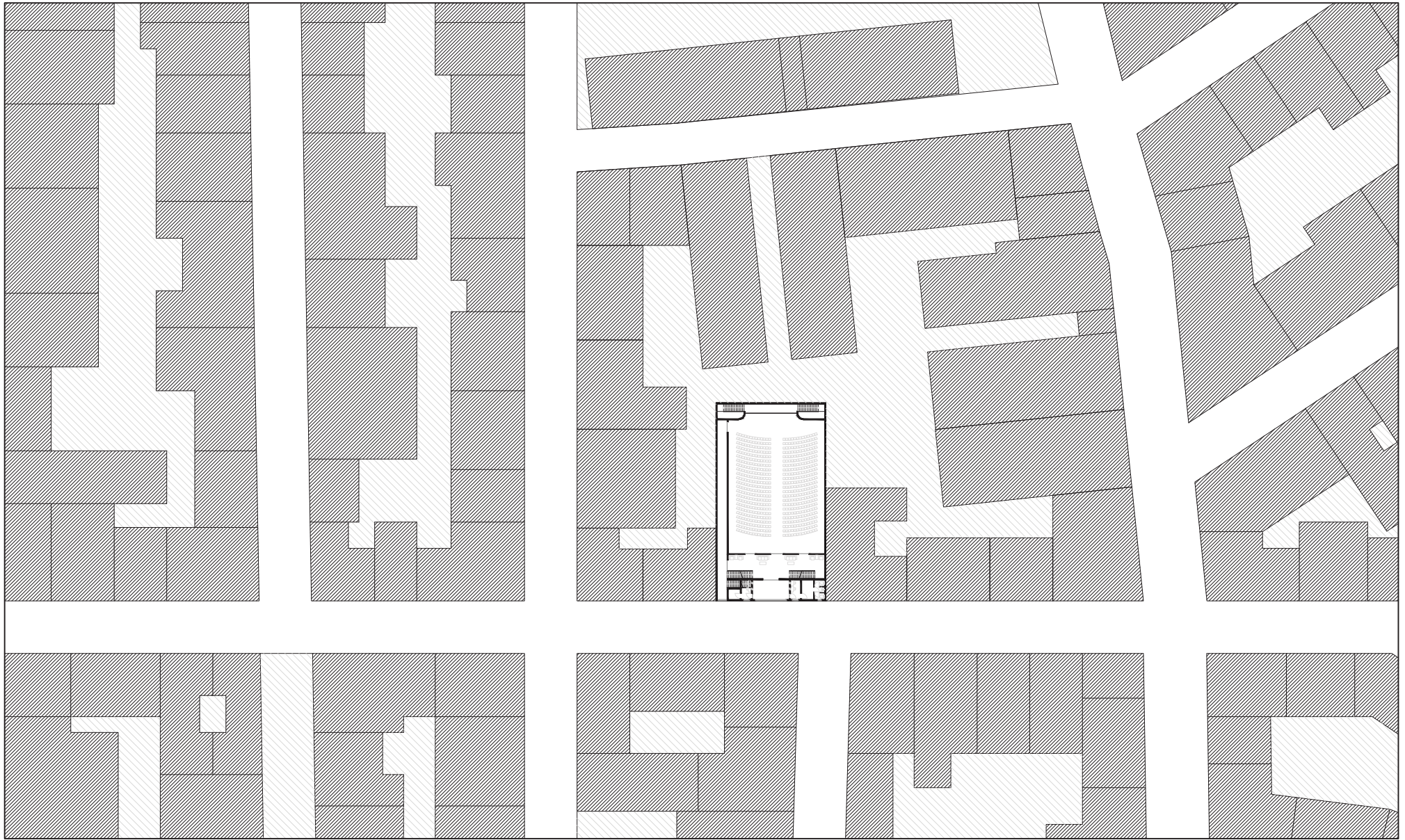

ΕΣ
ΑΣ

ΨΑ
Θ

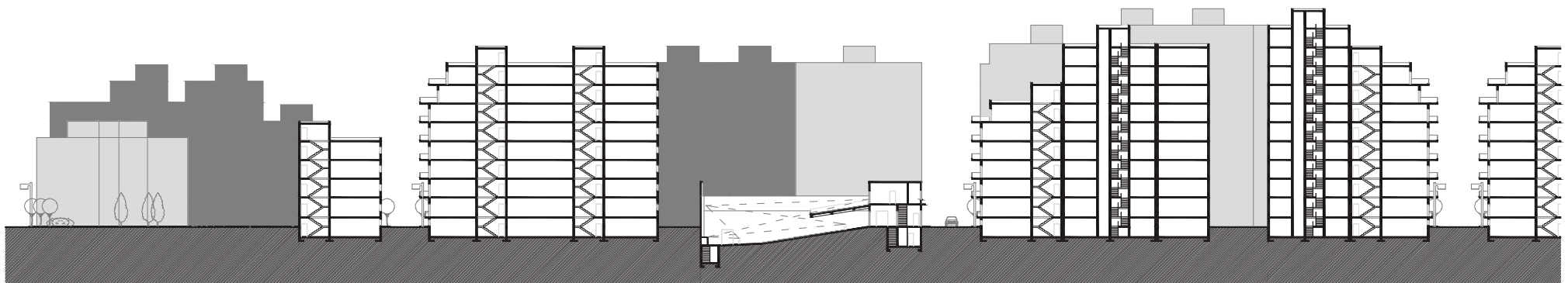
ΣΕΝΑΡΙΟ **3^ο** :ΚΥΨΕΛΑΚΙ

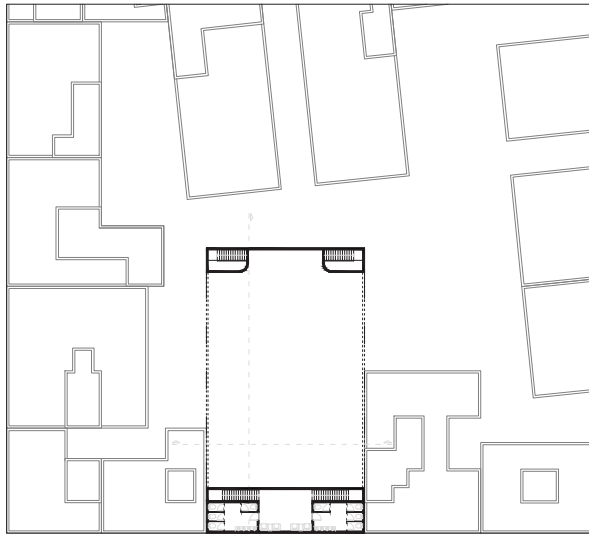

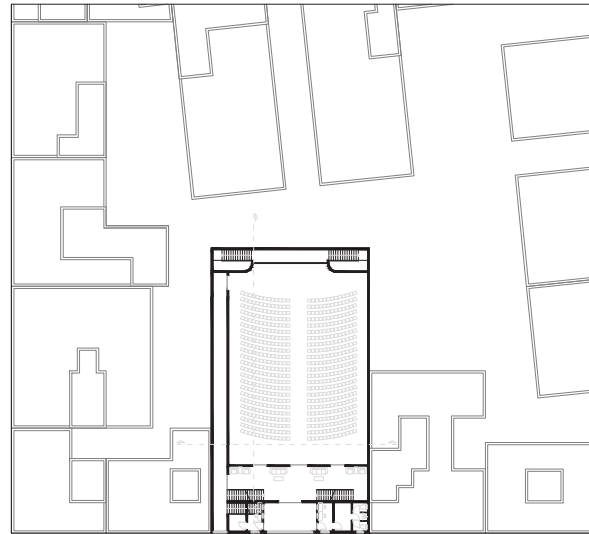
ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΟ

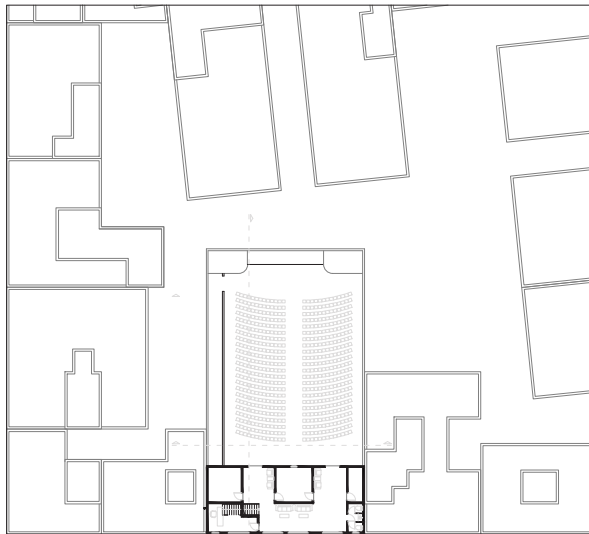

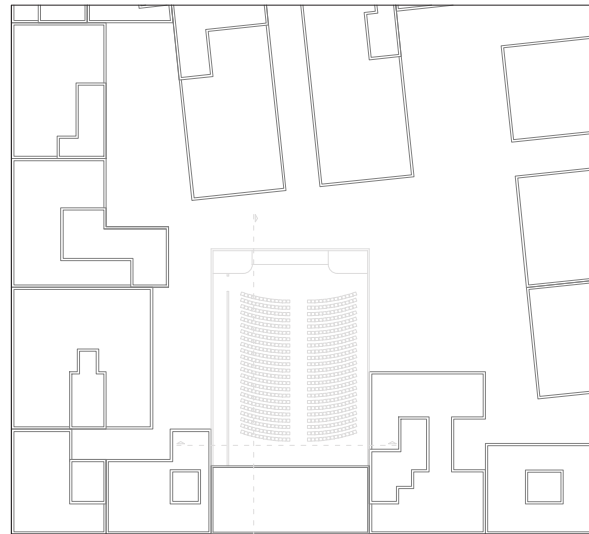
ΚΑΤΟΨΗ ΥΠΟΓΕΙΟΥ

ΚΑΤΟΨΗ ΙΣΟΓΕΙΟΥ

ΚΑΤΟΨΗ Α' ΟΡΟΦΟΥ

ΚΑΤΟΨΗ ΔΩΜΑΤΟΣ

Στο τρίτο και τελευταίο προτεινόμενο σενάριο, γίνεται η προσπάθεια γέννησης ενός ετεροτοπικού και αντισυμβατικού τοπίου μέσα σε ένα πολυώροφο χώρο στάθμευσης στην Κυψέλη, και πιο συγκεκριμένα στην οδό Ζακύνθου. Εκεί βρισκόταν, από το 1954 που πρώτη φορά άνοιξε τις πόρτες του μέχρι και το 1988 που έκλεισε και γκρεμίστηκε, ο γνωστός θερινός κινηματογράφος «Κυψελάκι», ένας από τους μεγαλύτερους της περιοχής.

Σήμερα ο χώρος δεν θυμίζει καθόλου χώρο θερινού κινηματογράφου, με το οκταώροφο parking που έχει κτιστεί στο ίδιο οικόπεδο. Η γενικότερη όψη του οικοδομικού τετραγώνου, αλλά και όλης της γειτονιάς, έχει αλλάξει δραματικά, μετά την ανοικοδόμηση της Κυψέλης με το σύστημα της αντιπαροχής. Κυριαρχούν πλέον οι πολυκατοικίες, ύψους 6-7 ορόφων κατά κύριο λόγο, και ελάχιστοι ελεύθεροι χώροι. Το ίδιο ισχύει και για το οικοδομικό τετράγωνο του parking, με εξαίρεση τρία κτίρια επί της οδού Ζακύνθου και άλλα δύο επί της οδού Σπετσών, που έχουν παραμείνει ως σήμερα δίχως να δωθούν για αντιπαροχή.

Αυτά τα κτίρια είναι ίσως τα μόνα που εμφανίζουν κάτι από το παρελθόν της περιοχής στο παρόν. Δεν υπάρχει τίποτα άλλο που να συνδέει το οικοδομικό τετράγωνο με τον παλιό θερινό κινηματογράφο και ακόμα και οι κάτοικοι δείχνουν να έχουν συνδέσει το χώρο αποκλειστικά και μόνο με τη χρήση του ως parking.

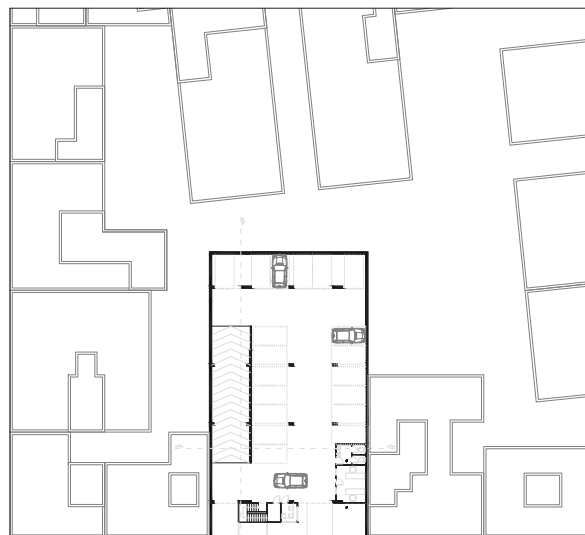
Όσον αφορά την προσβασιμότητα του χώρου, μόνο οι πελάτες και το προσωπικό μπορούν να εισέλθουν, οι περαστικοί βλέπουν μόνο την όψη ενός ακόμα πολυώρφου κτιρίου χωρίς πολλή ορατότητα στο εσωτερικό του και μόνο οι γείτονες που έχουν μπαλκόνια και παράθυρα που βλέπουν

προς το χώρο του parking έχουν μια πιο ευρεία αντίληψη του χώρου, των ορόφων και του δώματος. Το δώμα φαίνεται να είναι προσβάσιμο αποκλειστικά και μόνο από το προσωπικό, καθώς φιλοξενεί μόνο μηχανολογικές εγκαταστάσεις του κτιρίου και αποθήκες, μαζί με πολύ λίγες θέσεις στάθμευσης.

Σε αυτό τον χώρο λοιπόν, επιχειρούμε να δώσουμε ένα νόημα διαφορετικό, το οποίο θα δημιουργήσει το έδαφος για τη γέννηση ενός νέου τόπου, ενός τόπου του “άλλου”, μέσα στον οποίο θα επανυρεθούν με όρους αλλιώτικους οι κοινωνικές, αλλά και χωρικές σχέσεις. Ένας χώρος της καθημερινότητας, ο οποίος όμως είναι συμβολικά φορτισμένος λόγω του παρελθόντος του, επαν-οικειοποιείται από τους κατοίκους της περιοχής, αλλά και οποιοδήποτε περαστικό, περίεργο, διαβάτη. Οι κοινωνικές σχέσεις αντιστρέφονται μέσα σε αυτόν, και το αποτέλεσμα είναι ένας χώρος ετεροτοπικός, ένα πέρασμα προς το διαφορετικό, που έστω και εφήμερα δηλώνει την ανάγκη για αλλαγή.

Δημιουργείται με αυτό τον τρόπο, ένας διευρυμένος μεταβατικός χώρος, όπου «συντελείται» με όλες τις αντιφάσεις της η γέννηση μιας νέας κοινωνικής συνθηκής. Αυτή η γέννηση δεν είναι απαραίτητα εξασφαλισμένη, ούτε απαραίτητα εχθρική προς το προηγούμενο, το ήδη υπάρχον. Παρόλ' αυτά, περιέχει μια δυναμική και μια ένταση που σε καμία περίπτωση δεν αφήνει ανεπηρέαστο εκείνον που τη βιώνει.

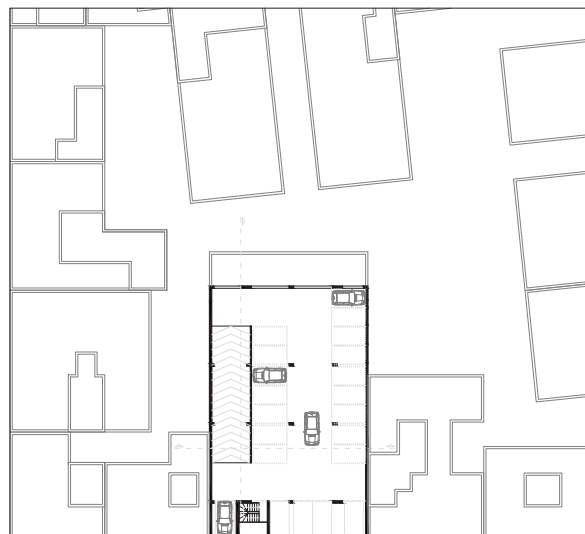
Στον ίδιο χώρο υπήρξε μια πρώτη χρήση (1950-1960), και ύστερα μια δεύτερη (σήμερα), η οποία εκτόπισε, εξαφάνισε ολοκληρωτικά την πρώτη. Με τη μορφή ενός χωρικού παλιμψηστου, προσπαθούμε να δημιουργήσουμε έναν διάλογο μεταξύ τους, μέσα από τον

ΚΑΤΟΨΗ ΙΣΟΓΕΙΟΥ

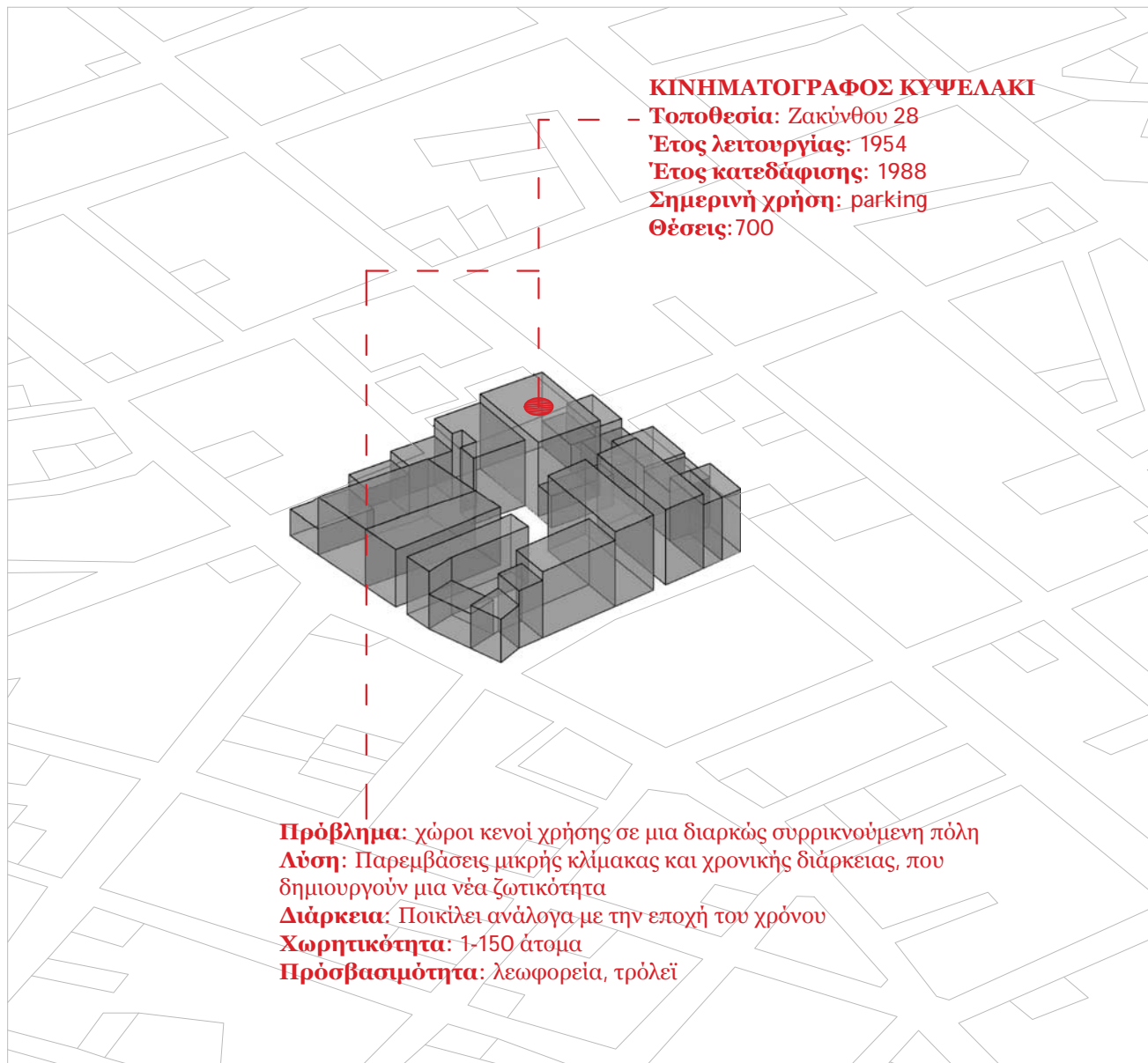
ΚΑΤΟΨΗ Α'-Β' ΟΡΟΦΟΥ

ΚΑΤΟΨΗ Γ'-ΣΤ' ΟΡΟΦΟΥ

ΚΑΤΟΨΗ ΔΩΜΑΤΟΣ

από τον οποίο θα παραχθούν νέα μοτίβα σχέσεων και αλληλεπιδράσεων. Η μία χρήση δεν γίνεται εχθρική προς την άλλη, αλλά αντίθετα, έρχεται σε δημιουργική αντιδιαστολή με αυτή, προτείνοντας νέες κοινωνικο-χωρικές πρακτικές.

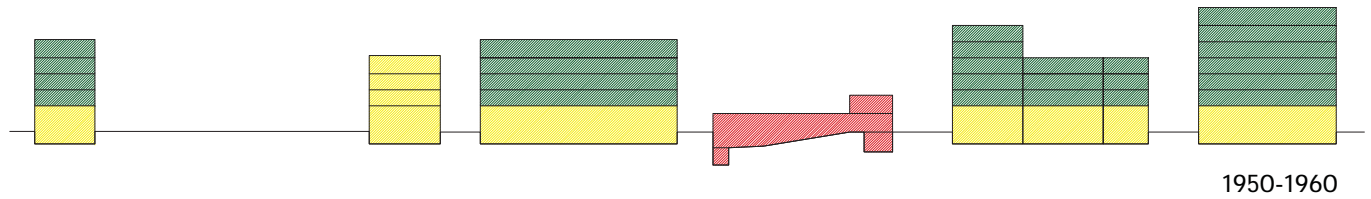

Όπως φαίνεται και στα διαγράμματα, η πρώτη χρήση, αυτή του κινηματογράφου και της προβολής, έρχεται και εγκαθίσταται μέσα στο ήδη υπάρχον κτίριο. Δεν εκτοπίζει τη σημερινή χρήση του κτιρίου ως parking, αλλά δημιουργεί νέους μικρούς πυρήνες μέσα σε αυτή. Η προβολή αναμιγνύεται με τη στάθμευση μέσα στο χώρο. Αυτή η ανάμιξη υπάρχει καθ' όλη τη διάρκεια του 24ώρου, διαφοροποιείται όμως ανάλογα με την ώρα ο τόπος και το μέγεθος της προβολής.

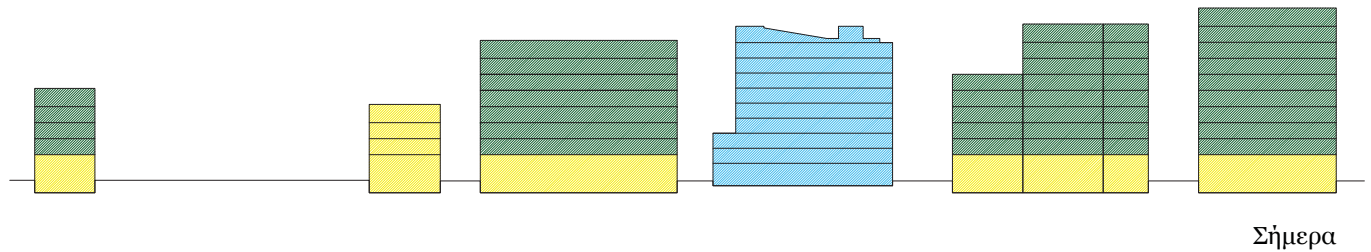
Έτσι, κατά τη διάρκεια της μέρας είναι πιο έντονη η χρήση του χώρου ως parking, η οποία όμως είναι διακοπτόμενη από προβολές μέσα στους ορόφους του κτιρίου, καθώς και στην έξοδό του. Ατίθεται, το μέγεθος της προβολής αποκτά πολύ μεγαλύτερη βαρύτητα κατά τη νύχτα, και μετατοπίζεται στο δώμα του κτιρίου κατά κύριο λόγο, το οποίο αποκτά μεγαλύτερη ελευθερία και προσβασιμότητα.

Οι αλλαγές που γίνονται στο σκελετό του κτιρίου είναι μικρές. Το κλιμακοστάσιο που ήδη υπάρχει στο κτίριο φτάνει μέχρι το δώμα, το ίδιο και η ράμπα των αυτοκινήτων. Προκειμένου να δημιουργηθούν WC ανδρών και γυναικών στο δώμα, οι αποθήκες διαμορφώνονται διαφορετικά. Παράλληλα με την προβολή, που λαμβάνει χώρα στο πίσω μέρος του δωματός με τη μορφή ενός "άλλου" drive-in, διαμορφώνεται αντίστοιχα και ο υπόλοιπος υπαίθριος χώρος, δίνοντας τόπο στο τυχαίο της συνάντησης. Το κύριο στοιχείο που προστίθεται είναι δύο ανεγκυστήρες χωρητικότητας 5 ατόμων ο καθένας, εξωτερικά του κτιρίου, δίπλα από το κλιμακοστάσιο.

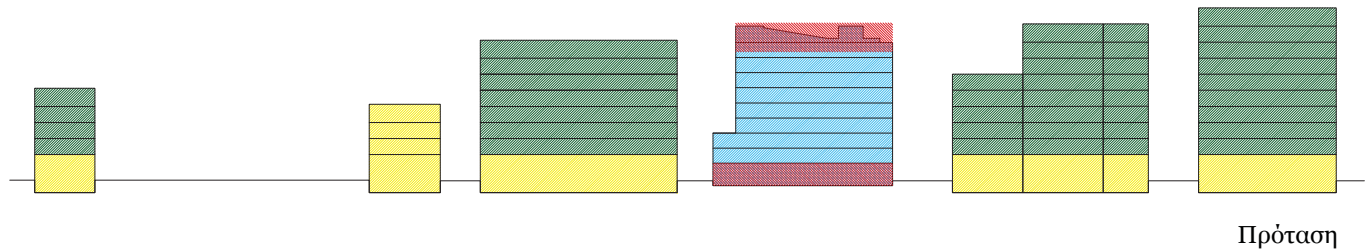
Σχετικά με τις κινήσεις των ατόμων μέσα στο χώρο του parking, παρατηρούμε μια διαφοροποίηση των κινήσεων ανάλογα με την ώρα της μέρας. Ο χώρος κατά τη διάρκεια της μέρας, χρησιμοποιείται από δύο

+

=

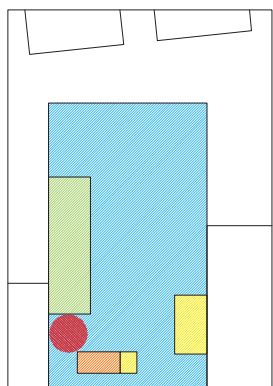
■ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

■ ΠΡΟΒΟΛΗ

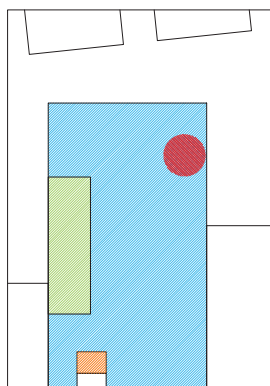
■ ΕΜΠΟΡΙΟ

■ PARKING

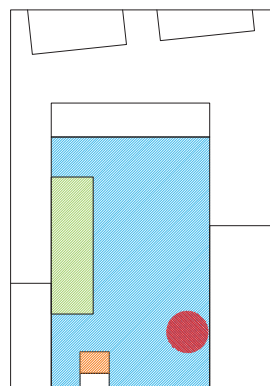
ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ

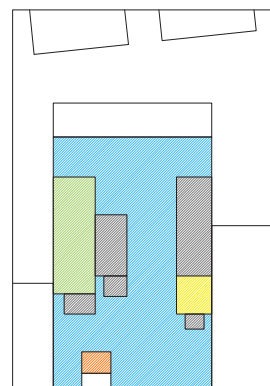
Ισόγειο

Α'-Β' Όροφος

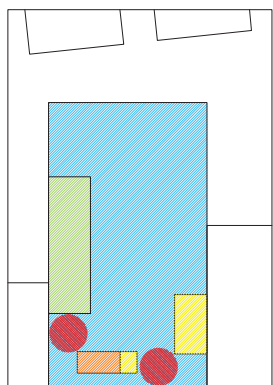
Γ'-ΣΤ' Όροφος

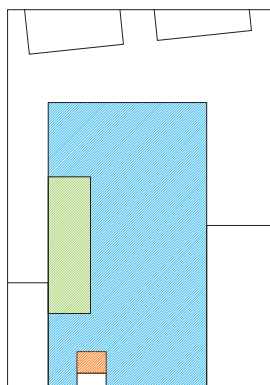
Δώμα

δύο ομάδες ατόμων, τους πελάτες (πορτοκαλί), και το προσωπικό (πράσινο). Οι εργαζόμενοι κινούνται σε όλα τα επίπεδα και τους χώρους του κτιρίου, σε αντίθεση με τους πελάτες, που δεν έχουν πρόσβαση σε όλα τα σημεία. Ακόμη παραμένουν σε αυτόν για μεγαλύτερα χρονικά διαστήματα σε σχέση με τους πελάτες, οι οποίοι απλώς διέρχονται μέσα από το χώρο, αφήνουν το όχημά τους, φεύγουν και επιστρέφουν μετά από κάποιες ώρες, για μικρό χρονικό διάστημα πάλι, ώστε να το πάρουν.

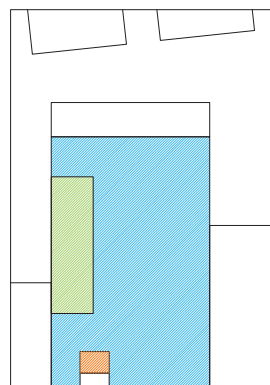
ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

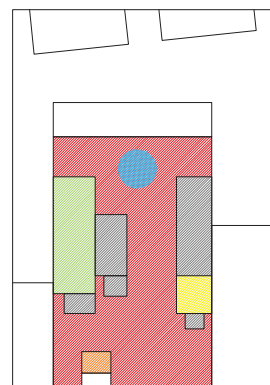
Ισόγειο

Α'-Β' Όροφος

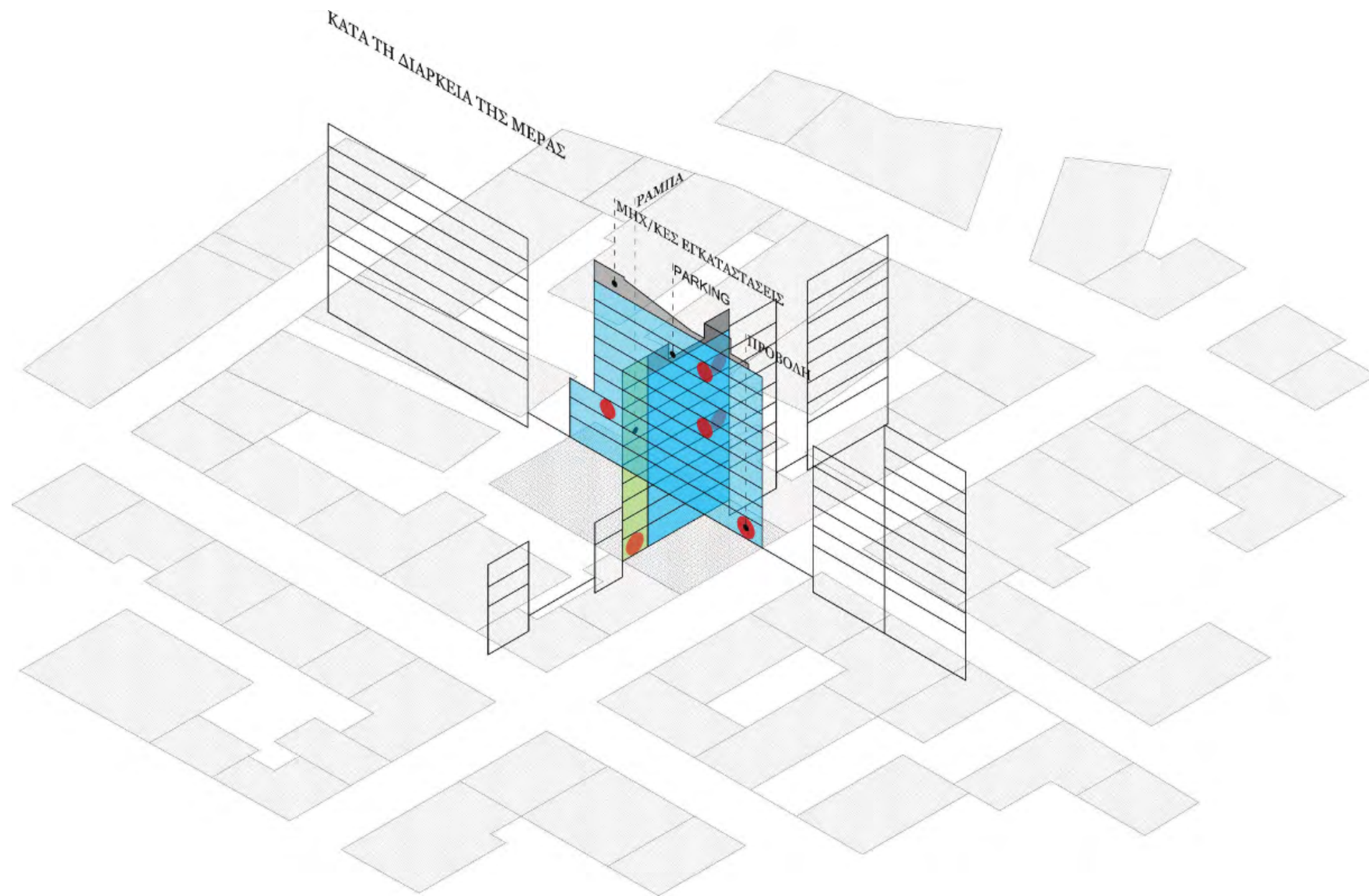
Γ'-ΣΤ' Όροφος

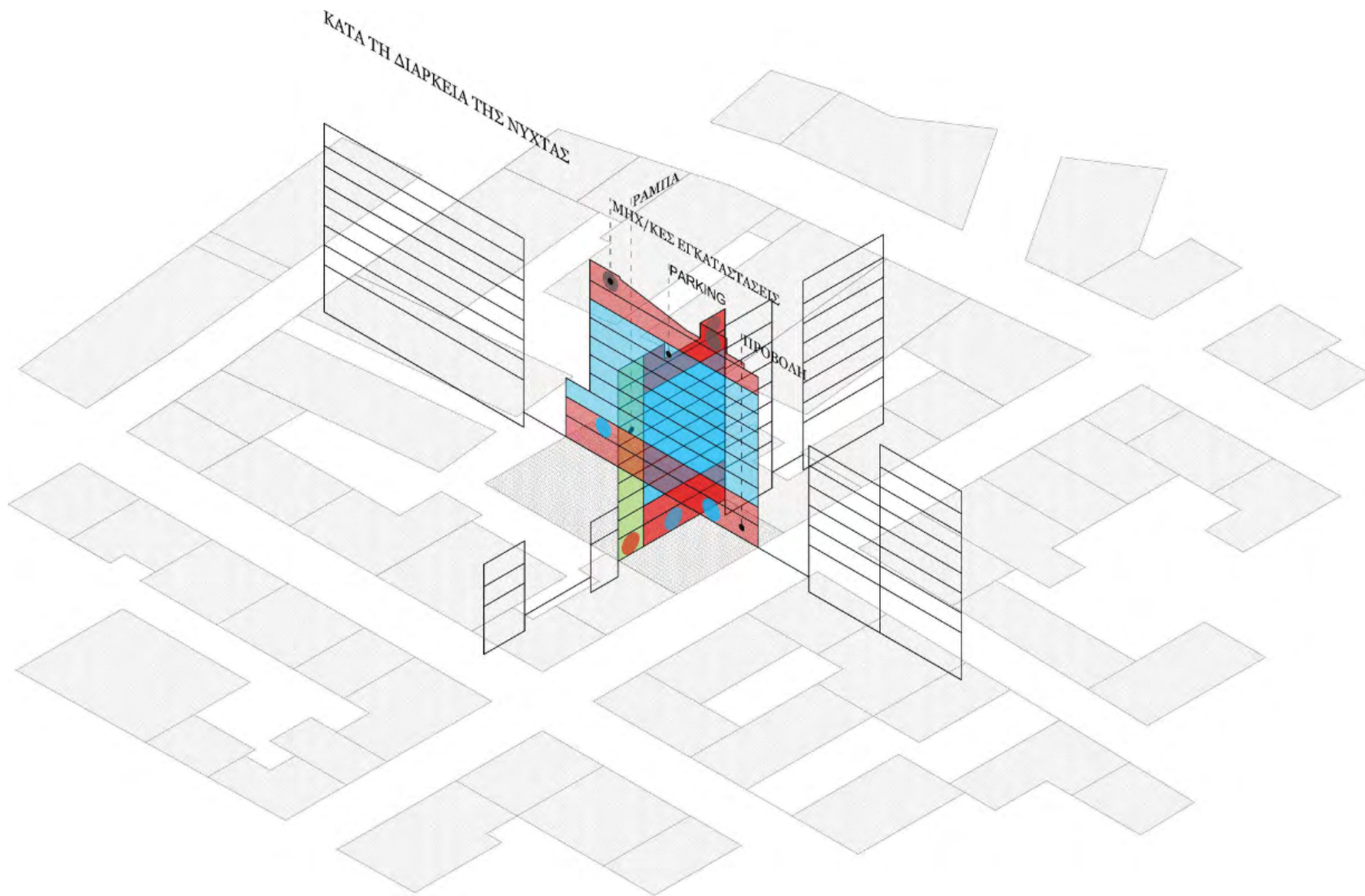
Δώμα

- ΠΡΟΒΟΛΗ
- ΜΗΧ/ΚΟΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ
- ΧΩΡΟΣ PARKING
- ΤΑΜΕΙΟ-ΧΩΡΟΣ ΓΡΑΦΕΙΩΝ
- ΚΛΙΜΑΚΟΣΤΑΣΙΑ
- ΡΑΜΠΑ ΑΝΟΔΟΥ-ΚΑΘΟΔΟΥ

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ ΧΡΗΣΕΩΝ

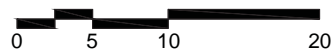
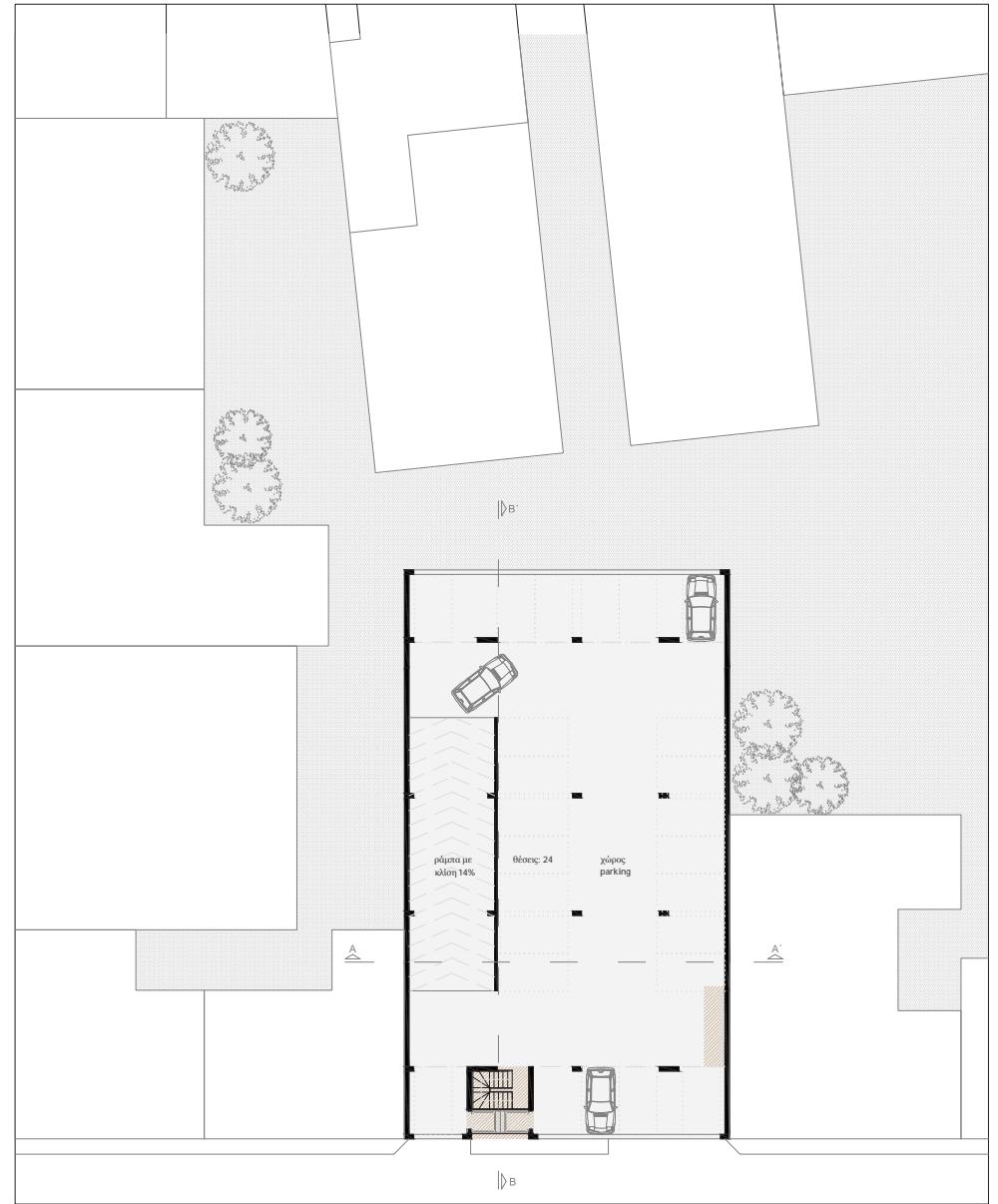
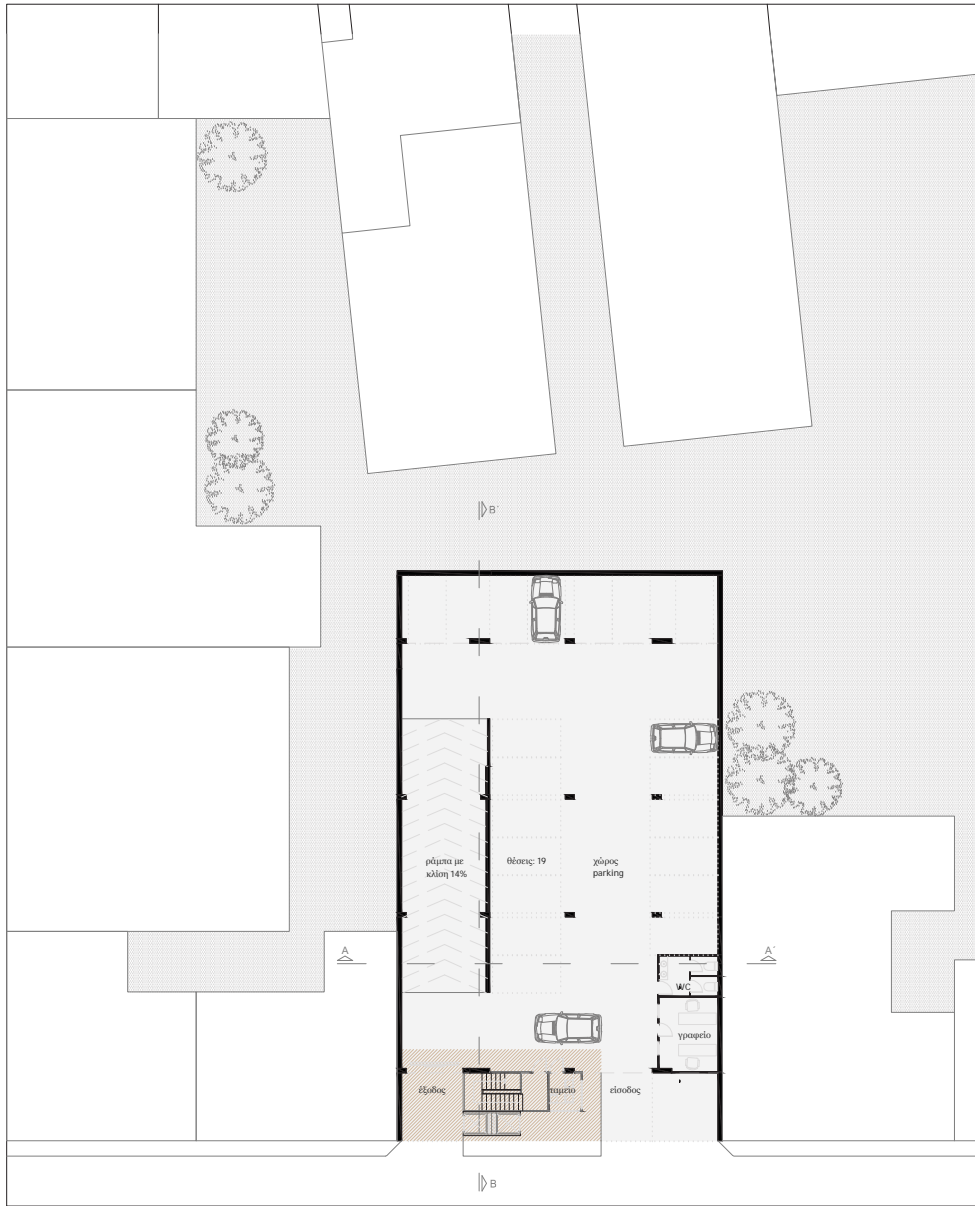

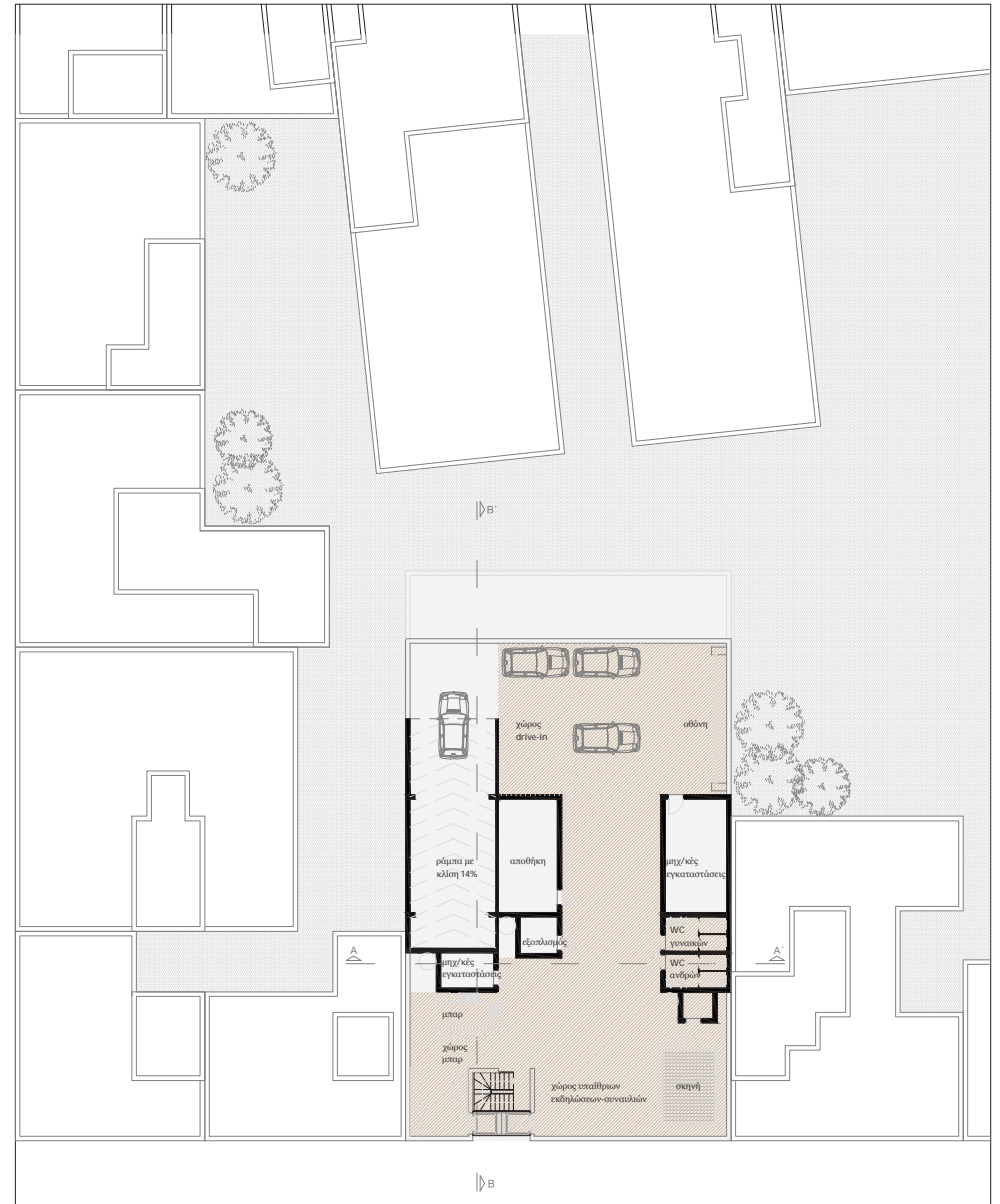
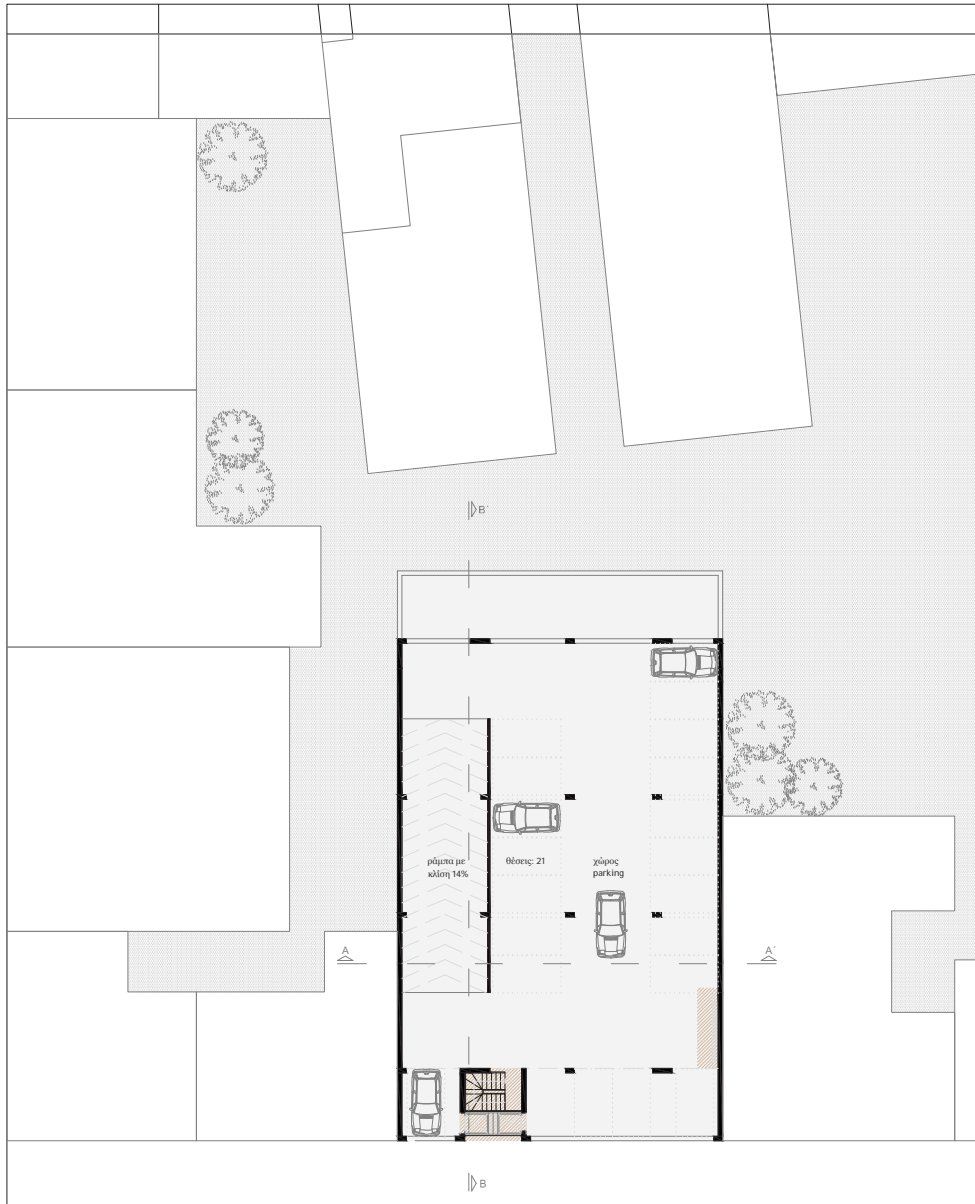
ΠΡΟΒΟΛΗ
 PARKING
 ΜΗΧ/ΚΟΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ
 ΡΑΜΠΑ ΑΝΟΔΟΥ-ΚΑΘΟΔΟΥ

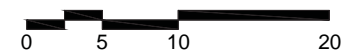
ΠΡΟΒΟΛΗ
 PARKING
 ΜΗΧ/ΚΟΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ
 ΡΑΜΠΑ ΑΝΟΔΟΥ-ΚΑΘΟΔΟΥ

ΧΡΗΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΚΑΤΟΨΕΙΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

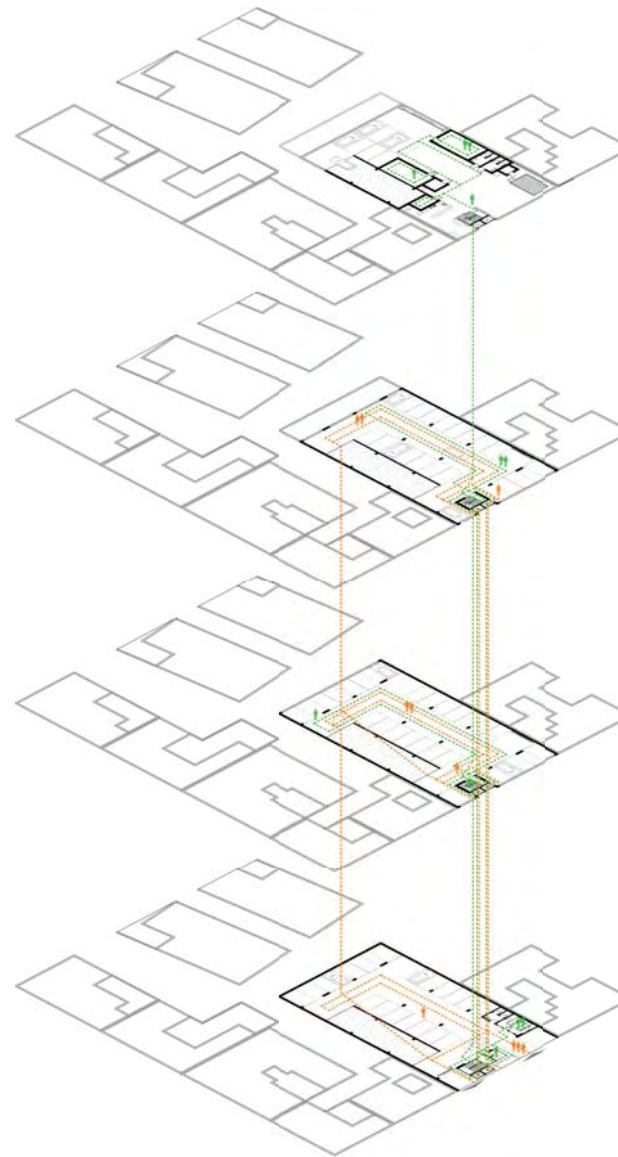
Η μετακίνηση του προσωπικού γίνεται μέσω των ανελκυστήρων και του κλιμακοστασίου, ενώ οι πελάτες εισέρχονται στο κτίριο με το όχημά τους, και κινούνται με αυτό. Για να εξέλθουν αφού αφήσουν το όχημά τους χρησιμοποιούν αντίστοιχα το κλιμακοστάσιο, ή τους ανελκυστήρες, και το ίδιο συμβαίνει και όταν επιστρέφουν για να το παραλάβουν. Ο δεξιός ανελκυστήρας χρησιμοποιείται για την άνοδο μόνο, ενώ ο αριστερός για την κάθοδο, μια διαφοροποίηση που υπάρχει και κατά τη διάρκεια της νύχτας, με σκοπό την διευκόλυνση των κινήσεων και τη μικρότερη συσσώρευση ατόμων.

Τη νύχτα υπάρχει μεγαλύτερη συγκέντρωση στο δώμα, το 20% του οποίου καταλαμβάνεται από τις αποθήκες, τις μηχανολογικές εγκαταστάσεις, το κλιμακοστάσιο και τη ράμπα ανόδου-καθόδου. Στο υπόλοιπο 80% επομένως επικεντρώνονται οι κινήσεις των επισκεπτών κατά τη διάρκεια της νύχτας.

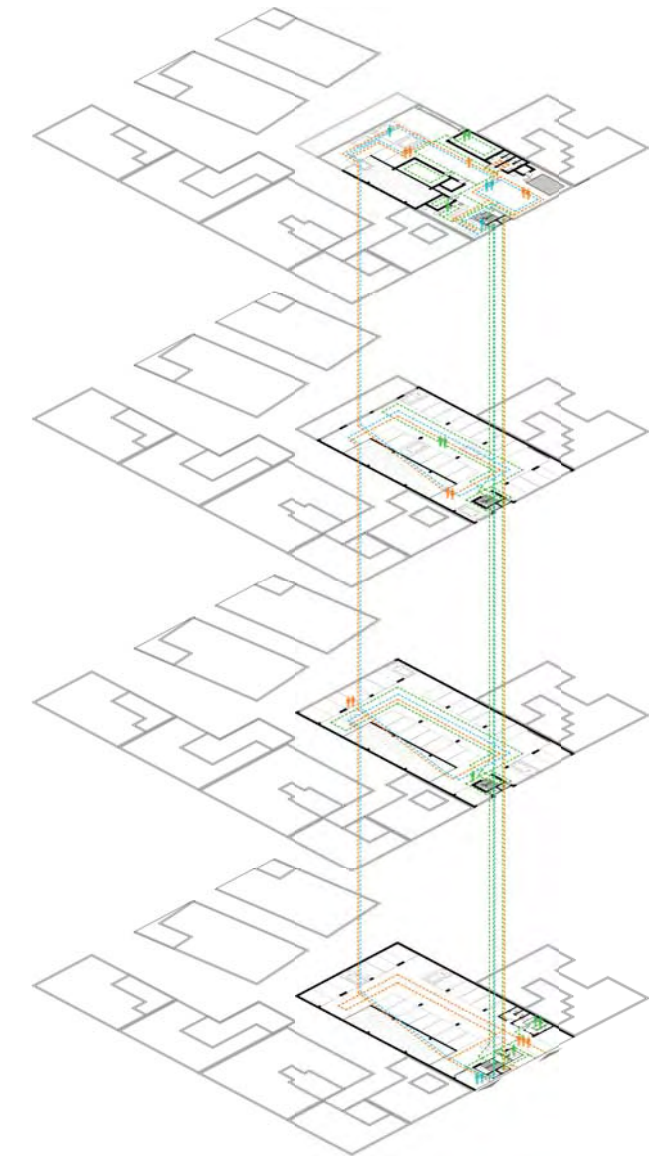
Η είσοδος και η έξοδος αυτών που έρχονται με αυτοκίνητο γίνεται όπως ακριβώς και κατά τη διάρκεια της μέρας. Οι επισκέπτες που έρχονται πεζοί (πορτοκαλί), περνούν από το χώρο του ταμείου και κατευθύνονται προς τον δεξιό ανελκυστήρα, προκειμένου να ανέβουν στο δώμα. Η κάθοδός τους γίνεται από τον αριστερό ανελκυστήρα (γαλάζιο). Οι εργαζόμενοι του χώρου (πράσινο) μετακινούνται με τους ίδιους ανελκυστήρες, είτε από το κλιμακοστάσιο, το οποίο έχει και τη χρήση εξόδου κινδύνου.

Όπως φαίνεται, οι υπόλοιποι όροφοι του parking συνεχίζουν να λειτουργούν κανονικά όλο το 24ωρο. Τη νύχτα το προσωπικό θα παραλαμβάνει τα οχήματα των πελατών στην είσοδο και θα τα παραδίδει στην έξοδο, για μεγαλύτερη ασφάλεια.

πελάτες parking: 🚗🚗🚗🚗 εργαζόμενοι: 👤👤

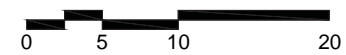

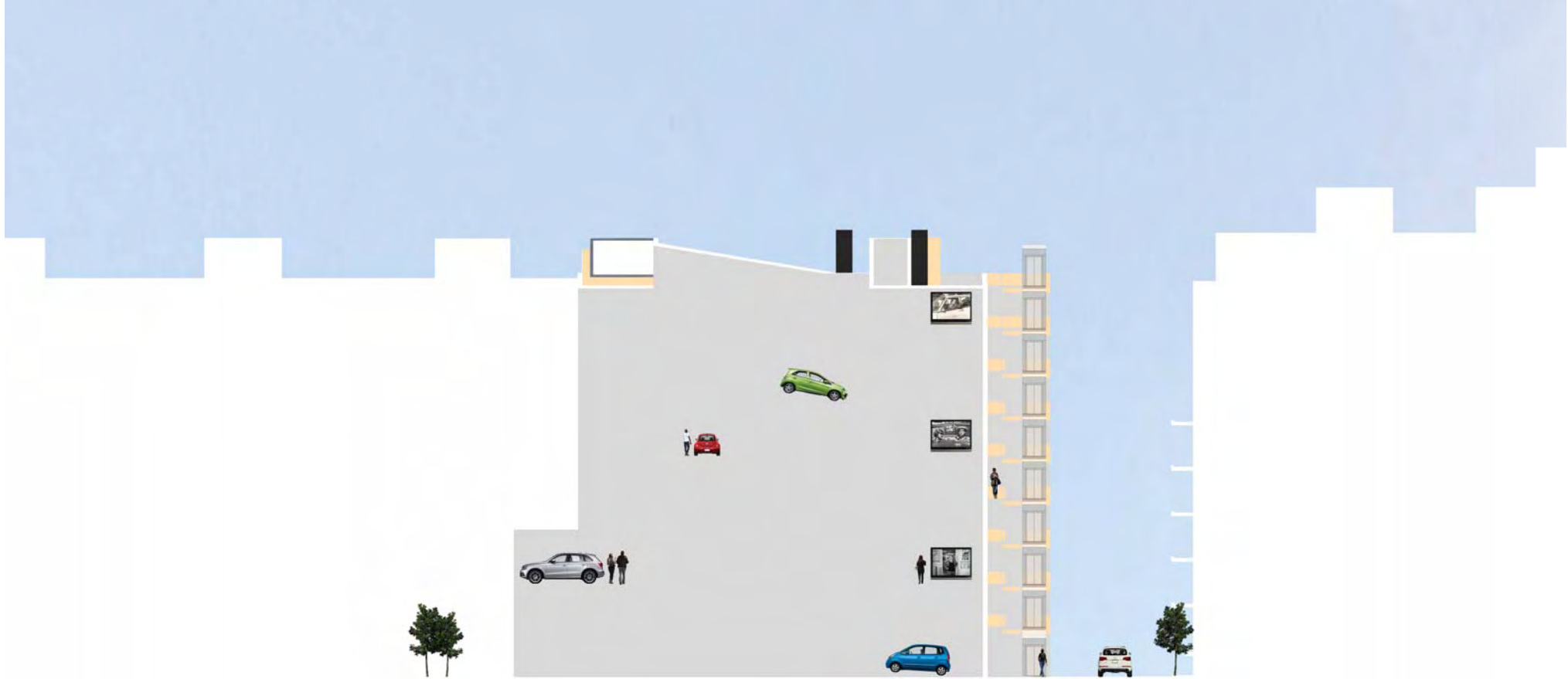
είσοδος επισκεπτών: 🚗🚗 εργαζόμενοι: 👤👤 έξοδος επισκεπτών: 🚗🚗

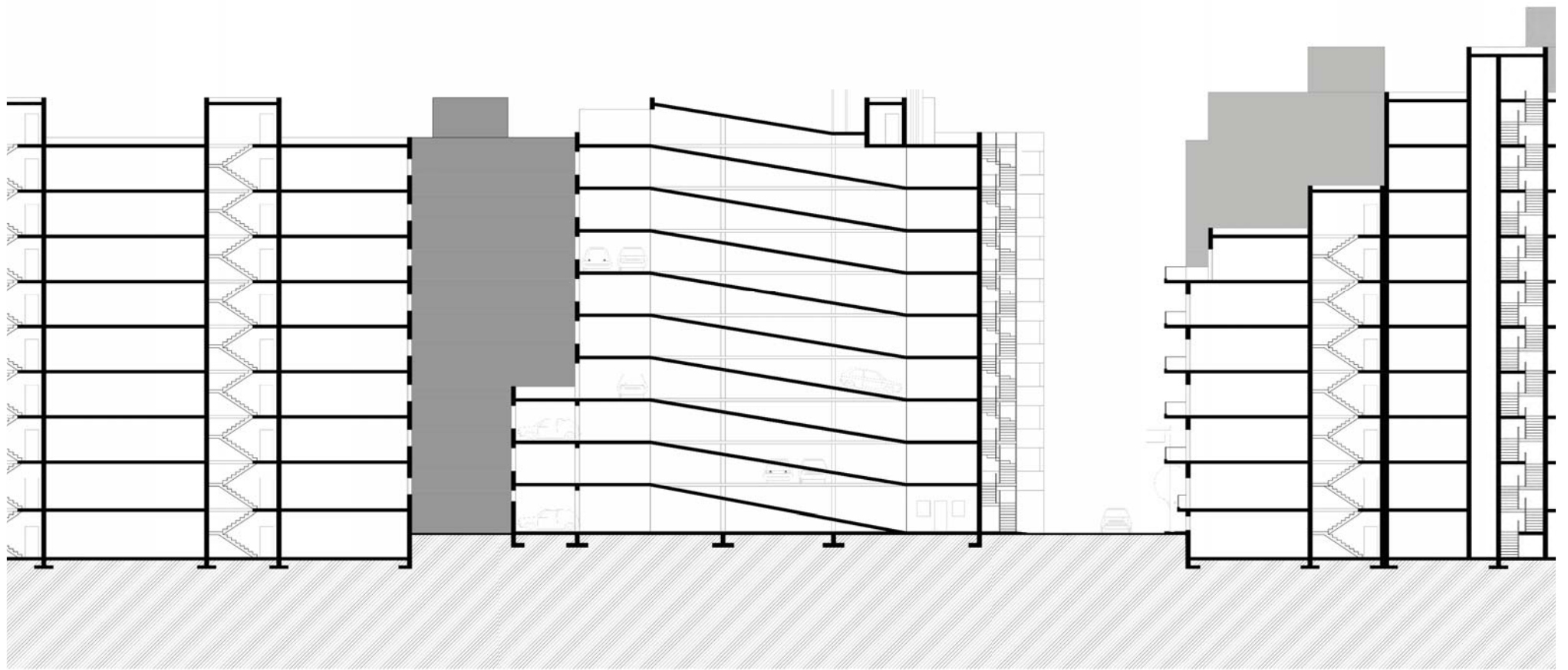

ΕΓΚΑΡΣΙΑ ΤΟΜΗ-ΟΨΗ

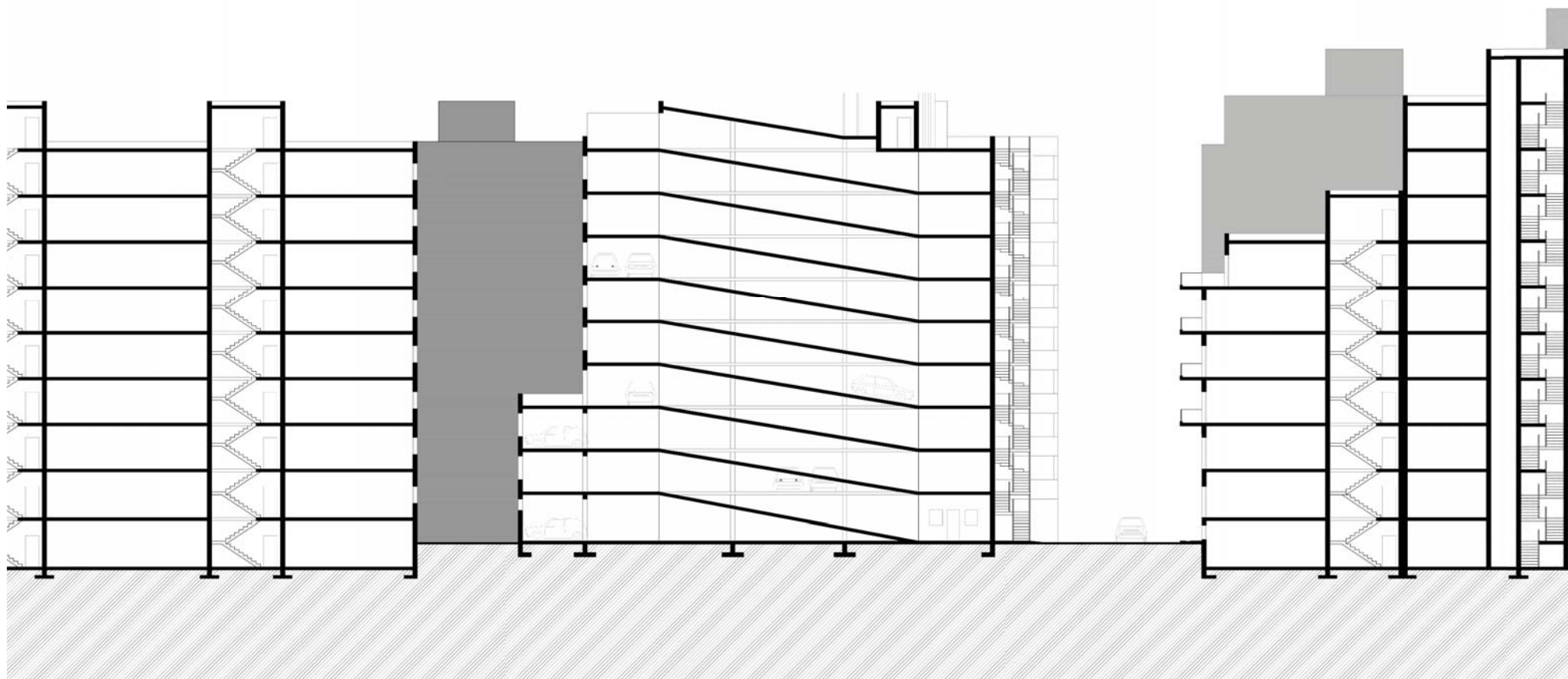

ΕΠΙΜΗΚΗΣ ΤΟΜΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

ΕΠΙΜΗΚΗΣ ΤΟΜΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Την ημέρα, οι πελάτες δεν έρχονται σε επαφή με όλους τους χώρους του parking, ούτε παραμένουν σε αυτούς για μεγάλο χρονικό διάστημα. Είναι “περαστικοί” από το χώρο, ο οποίος για εκείνους δεν έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Καθώς εισέρχονται σε αυτόν όμως, διαπιστώνουν τη διαφορετικότητά του, καθώς δεν πρόκειται απλά για έναν ακόμη χώρο στάθμευσης, αλλά για ένα περιβάλλον εμπλουτισμένο με μια ακόμη λειτουργία.

Καθώς ανεβαίνουν στους ορόφους παρατηρούν ότι παρεμβάλλεται σε συγκεκριμένα σημεία η προβολή παλιών ελληνικών ταινιών. Η μικρή ταχύτητα κίνησης και η στάση στο χώρο στάθμευσης δημιουργεί συνθήκες κατάλληλες ώστε ο παρατηρητής να προσέξει πως υπάρχει μια αλλαγή στο οπτικό του πεδίο, μια παρεμβολή, ένα ξένο σώμα μέσα στην κατά τα άλλα γνώριμη και οικεία εικόνα του parking.

Αυτή η παρεμβολή, τους υποκινεί να μείνουν λίγο περισσότερο μέσα στο χώρο, και τους προτρέπει να τον εξερευνήσουν. Η περιέργεια τους κινεί ερωτήματα, και πιθανόν την επιστροφή τους και κατά τη νύχτα, οπότε και το περιβάλλον αλλάζει. Η προβολή δεν έχει τη μορφή διαφήμισης, είναι μια ταινία, που συνεχίζει να παίζεται και αφού ο πελάτης φύγει και έρθει ο επόμενος. Δημιουργούνται έτσι, μικρά επεισόδια μέσα στο χώρο, διαφορετικά για τον καθένα.

Οι ταινίες που επιλέγονται, και σε αυτό το σενάριο, είναι άμεσα συσχετισμένες με τη λειτουργία του κτιρίου, αλλά και με την ίδια τη γειτονιά, την ίδια την Κυψέλη. Αυτές είναι: “Η σωφερίνα” και “Ο γίγας της Κυψέλης”.

Τη νύχτα, το ταμείο που ήδη υπάρχει για να εξυπηρετεί τις ανάγκες του parking, θα ενημερώνει τους επισκέπτες σχετικά με τις προβολές και θα προμηθεύει εισιτήρια εισόδου. Από εκεί, και μέσω των δύο ανελκυστήρων, θα γίνεται η ανάβαση στο δώμα.

Οι υπόλοιποι όροφοι θα λειτουργούν κανονικά και κατά τη διάρκεια των νυχτερινών προβολών, παρέχοντας θέσεις στάθμευσης στους επισκέπτες και μη του χώρου. Στο δώμα, οι επισκέπτες αντικρύζουν ένα διαφορετικό θέαμα. Ο χώρος του δώματος δεν είναι πλέον ένας χώρος αρνητικός, ένας χώρος που το κτίριο προσπαθεί να κρύψει, ακριβώς επειδή έχει προκύψει από τις ανεπίσημες δραστηριότητες του parking.

Εξάλλου, οι ανεπίσημες αυτές δραστηριότητες, αυτές δηλαδή που δεν είναι θεσμοθετημένες και δεν αποτελούν προϊόν σχεδιασμού «εκ των άνω», και που εξελίσσονται παράλληλα, αλλά και ανεξάρτητα από τους οργανωμένους θεσμούς της πόλης, είναι που συχνά προσφέρουν νέες ποιότητες στον αστικό χώρο, που δεν είναι δυνατόν να προκαθοριστούν από τον πολεοδομικό σχεδιασμό και καθιστούν ένα τρόπο αντίδρασης στη σημερινή κρίση, τα κυρίαρχα καταναλωτικά πρότυπα και τη νεοφιλελεύθερη πολιτική που καθορίζει την παραγωγή του αστικού χώρου.

Η ζωντάνια μιας πόλης καθορίζεται σε μεγάλο βαθμό από την ικανότητα των χώρων της να υποδέχονται απρόβλεπτα γεγονότα και να ενεργοποιούν τη συμμετοχή των πολιτών. Ένα τέτοιο απρόβλεπτο γεγονός έρχεται να υποδεχτεί το κτίριο της οδού Ζακύνθου.

PARKING

ΑΝΟΙΧΤΟ 24 ώρες

Drive In

ΕΙΣΟΔΟΣ-ENTRANCE

ΕΙΣΟΔΟΣ
PARKING

Βιβλιογραφία

- Foucault Michel, 1926-1984. Ετεροτοπίες και άλλα κείμενα. μτφρ. Τάσος Μπέτζελος. Εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα, 2012.
- Φύσσης Δημήτρης. Τα σινεμά της Αθήνας 1896 – 2013. Ιστορίες του αστικού τοπίου. υπό ηλεκτρονική έκδοση. Αθήνα, 2013.
- Mitchell Donald. The Right to the City: Social Justice and the Fight for Public Space. Guilford Press, New York, 1 May 2003.
- Kofman Eleanor & Lebas Elizabeth. Writings on cities, Henry Lefebvre. Blackwell Publishers, Oxford, 2000.
- Lefebvre Henry. Critique of everyday life, Volume I: Introduction. translation by John Moore. Verso Publishers, London, 2008.
- Lefebvre Henry. Critique of everyday life, Volume II: Foundations for the sociology of the everyday. translation by John Moore. Verso Publishers, London, 2014.
- Soja Edward. Thirdspace: Journeys to Los Angeles and Other Real-and-Imagined Places. Basil Blackwell, Oxford, 1996.
- Σολδάτος Γιάννης. Ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου”. Εκδόσεις Αιγόκερως, Αθήνα, 2000.
- Σταυρίδης Σταύρος. Μετέωροι χώροι της ετερότητας. 1η έκδοση Αθήνα: Αλεξάνδρεια, 2010.
- Σταυρίδης Σταύρος. Προς μια ανθρωπολογία του κατωφλιού. Εκδόσεις Στάχυ. Αθήνα, 1999-01.
- «Άλλοι χώροι», Ετεροτοπίες και άλλα κείμενα, μτφρ. Τάσος Μπέτζελος. Εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα, 2012, σσ. 255-270.

Ηλεκτρονική Βιβλιογραφία

- http://theodosiou.wordpress.com/vivlia/stapalia_cinema/
- <http://theodosiou.wordpress.com/%CE%A0%CE%B1%CE%BB%CE%B9%CE%AC-%CF%83%CE%B9%CE%BD%CE%B5%CE%BC%CE%AC/%CE%98%CE%B5%CF%81%CE%B9%CE%BD%CE%AC-%CF%83%CF%84%CE%BF%CE%BD-%CE%BA%CF%8-C%CF%83%CE%BC%CE%BF-2/>
- <http://www.summercineas.gr/arthra/90-ta-theirna-tis-neas-epoxis>
- <http://cinemahellas2.blogspot.gr/2012/04/4.html>
- [https://en.wikipedia.org/wiki/Heterotopia_\(space\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Heterotopia_(space))
- <http://akea2011.com/2012/12/26/eterotopia/>
- https://www.academia.edu/8419254/%CE%9C%CF%80%CE%BF%CF%81%CE%B5%CE%AF_%CE%AD%CE%BD%CE%B1%CF%82_%CE%B1%CF%81%CF%87%CE%B9%CF%84%CE%AD%CE%BA%CF%84%CE%BF%CE%BD%CE%B1%CF%82_%CE%BD%CE%B1_%CE%B4%CE%B7%CE%BC%CE%B9%CE%BF%CF%85%CF%81%CE%B3%CE%AE%CF%83%CE%B5%CE%B9_%CE%B5%CF%84%CE%B5%CF%81%CE%BF%CF%84%CE%BF%CF%80%CE%AF%CE%B5%CF%82_
- <http://foucault.info/doc/documents/heterotopia/foucault-heterotopia-en-ht-ml>
- https://en.wikipedia.org/wiki/Henri_Lefebvre